

ANUL LXXXI

Nr. 38

18 — 24

septembrie 1991

BUCUREȘTI

SALA
DE
LECTURA

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Aviația militară ar fi putut preveni accidentul lui IL 18?

pag. 6

Guvernul acaparează

foisorul

de la Peleş

Tratamentul
afecțiunilor
hepatice
și biliare

pag. 5

pag. 8

Căpitanul și eroul său

Domnul ION RAȚIU la el acasă

pag. 11

BRAȘOV
scandalul
cărnii
alterate

pag. 7

VREȚI SĂ AFLAȚI
CINE AU FOST
„TERORIȘTII„?

Citiți în revista „Flacăra”, începând
cu numărul viitor, capitolul despre
teroriști din cartea „Revoluția furată”
de Dumitru Mazilu!

Nevoia de „e pur si muove“

Cind e să scrie despre conducerea României și despre situația în care ne aflăm, ziaristul imparțial, însă cu drag de țară, se găsește într-o mare dilemă: dacă arată toate relele și dificultățile, întărește corul denigratorilor, care, pe la curțile europene și americane, fac totul ca să falimenteze România; dacă renunță la critici — așa cum îndeamnă Puterea, exercitând un anume șantaj moral asupra ziariștilor: aceștia să nu facă jocul dușmanilor țării —, acțiunile Puterii nu vor mai avea nici o cenzură, bunul plac, ilegalitățile, abuzurile, și așa destule, s-ar înmulți. Ce-i de făcut? Să spunem adevărul, oricât de tare ar dura ori ar supăra el, dar s-o facem cu grija omului care vrea ca dificultățile să fie depășite, oferind, acolo unde este posibil, și soluții.

Cum stăm, deci? Destul de rău, în orice caz, mai rău decât ceilalți frați foști socialiști. Industria lucrează sub capacitatea ei, utilajele sînt învechite, productivitatea este scăzută, șomajul crește mereu. În agricultură nici pînă în prezent nu s-a încheiat acțiunea de aplicare a Legii fondului funciar, lipsesc mașinile, combustibilul, în general, mijloacele de muncă. Aprovizionarea populației cu bunuri de consum, în primul rînd cu alimente, este precară, iar galopul de sănătate al prețurilor sfidează orice decență. Bineînțeles, nivelul de trai a scăzut, mulți oameni părăsesc țara.

Cine-i de vină? Sînt, o știe toată lumea, și numeroase cauze obiective: starea precară moștenită, avaturile perioadei de trecere, de care n-a scăpat și nu scapă nici o țară fostă socialistă, nici măcar R.D.G.-ul, etc. Da, dar nu sînt numai acestea, cum vrea să ne facă Puterea să credem. O cotă importantă de vină, adică exact aceea care ne face pe noi să stăm mai rău decât foștii parteneri din lagăr, revine chiar Puterii feseniste. De ce ne-am procropsit cu fesenism și fesenism, am arătat cu alte prilejuri. Acum, reamintesc foarte pe scurt cauzele principale. În România dictatura fiind atroză, n-au putut să se afirme, în sinul partidului comunist sau în afara lui, personalități de vîrf, puternice, care, preluînd după revoluție friiele puterii, să aibă priceperea și autoritatea necesare atît pentru conducerea treburilor în țară, cît și pentru convingerea Occidentului de valoarea și viabilitatea politicii și regimului nostru. În aceste condiții, la cîrmă s-au instalat fie oameni de partid la fel de mărginiți politiceste și intelectualicește ca și Ceaușescu (Ion Iliescu, în primul rînd; prin încapăținarea cu care s-a cramponat și se cramponează de putere, actualul președinte a adus României un prejudiciu imens, pentru care va fi răspunzător în fața istoriei), fie de oameni de catedră, lipsiți de pregătirea și de experiența necesare omului de acțiune, cum se cere să fie orice ministru. Pe urmă, la nivel mediu, nomenclatura comunistă și-a păstrat vechile poziții și privilegiile, iar organele de reprimare au rămas aceleași.

Din toate acestea, nu trebuie însă nicidecum să tragem concluzia că ar fi fost mai bine pentru țară să fi ieșit învingătoare la 20 mai 1990 opoziția (cea de atunci, firește). Pentru că era slabă, nepregătită, lipsită și mai tare de experiență decât fesenismul, lipsită de pirghii de conducere, și, totodată, din cauză că și în cadrul opoziției era secetă de lideri (erau cunoscuți doar cîțiva veterani venerabili, nu oameni în putere, apți de-a duce pe umerii lor pietrele de moară ale guvernării). Din această cauză, venirea atunci a fesenismului la conducere era, ca să zic așa, inevitabilă.

Inevitabilă în cadrul parlamentar, desigur. Altfel, mai era o soluție — guvern de mină forte militar anticomunist, care să ducă țara spre economia de piață în condiții de disciplină, de ordine și de liniște în țară. Democrația poate fi impusă și cu forța, inclusiv cu forța armată.

Am evocat varianta militară nu întimplător, ci fiindcă una din cele mai mari hibe ale actualei stăpîniri este lipsa de autoritate și de fermitate în acțiune. Un guvern autoritar, hotărît — să-i zicem pe nume: de mină forte — este necesar ca aerul, fiindcă avem un haos în care trebuie pusă ordine. Fără fermitate, nu se poate realiza redresarea economică a țării, nu se poate lupta cu corupția, lenia, neglijența, abuzurile, delincvența, parazitismul și alte cancere care macină în prezent trupul firav al României. Un guvern eficient, un guvern al refacerii economice și al asanării morale. Nici dl. Petre Roman, nici alt reprezentant al F.S.N. nu ne va da un astfel de guvern, din lipsă de pricepere — ca să acționezi cu hotărîre trebuie să știi foarte bine ce trebuie să faci și cum să faci — și din motive electorale. Rămîne să-l faci o altă formație politică.

„Dar pînă atunci, forțele întregii națiuni trebuie să se mobilizeze pentru evitarea colapsului economic, pentru asigurarea liniștii în țară și pentru apărarea fruntariilor. Acestea sînt misiile care trebuie să se afle deasupra certurilor politice. În orice condiții și orice s-ar întîmpla, planeta României trebuie să se învîrtească. Uriașă nevoie, deci, de „e pur si muove“.

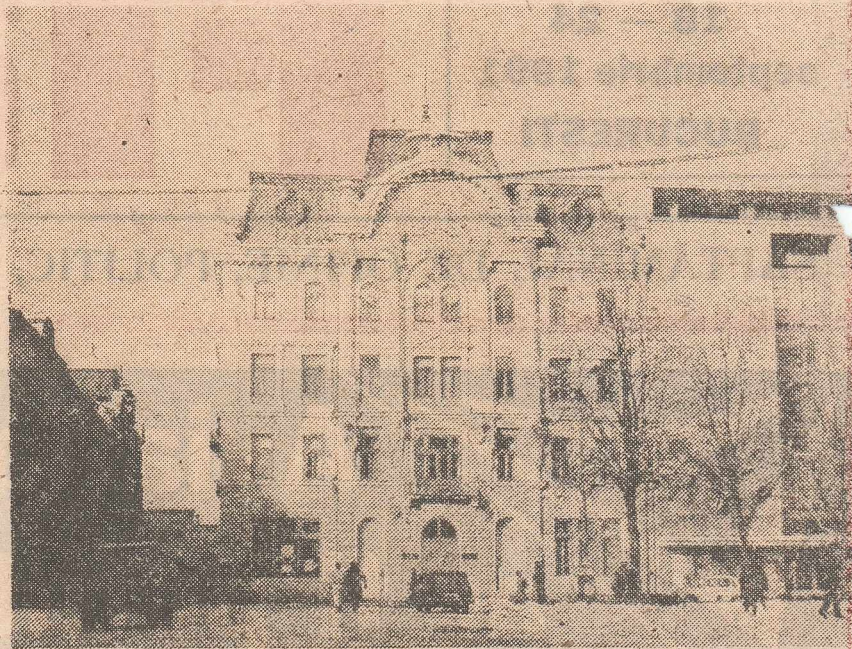
ION D. GOIA ■

Homo politicus

Ce se întîmplă la Cernăuți

În urmă cu mai bine de două săptămîni, Alianța Civică și Partidul Alianței Civice lansau un patetic apel, intitulat „Frați români!“, în cuprinsul căruia cele două organizații ne aminteau că, în afară de Basarabia, mai sînt și alte ținuturi românești sub ocupație străină. Alianța Civică și Partidul Alianței Civice făceau referiri la zona românească Cernăuți-Bucovina de Nord care, alături de sudul Basarabiei, ținutul Herței, Transcarpatia și Insula Șerpilor continuă să rămînă sub stăpînire sovietică. Numai în zona Cernăuți locuiesc peste 200 000 de români, într-o adîncă uitare din partea noastră. Un licăr de speranță le dă acestor compatrioți Societatea pentru cultură românească „Mihai Eminescu“ din Cernăuți care le este, acum, purtătoarea idealurilor de libertate. Societatea „Mihai Eminescu“ din Cernăuți se înscrie astfel în tradiția intelectualului român dintotdeauna care și-a făcut principiu de viață din idealul național.

Alături de basarabeni fiind, să nu-i părăsim la greu nici pe frații noștri de la Cernăuți. La ora cînd aceste rînduri intră în tipar, ei așteaptă rezultatul unui important memoriu pe care l-au depus la autoritatea sovietică din străvechiul oraș românesc Cernăuți, stăpînit, consecutiv, de trei imperii. Prin memoriul lor, înaintat de un grup de intelectuali însoțiți de o mulțime de tineri ce purtau cu ei tricolorul românesc, românii din Bucovina de Nord cer adoptarea limbii române ca limbă oficială pe teritoriul regiunii Cernăuți, recunoașterea tricolorului ca simbol național al populației românești și retrocedarea edificiilor publice care au aparținut românilor și comunității românești din Cernăuți. După cum relata un cunosător al situației din Bucovina de Nord, speranțele sînt puține, cel puțin deocamdată, pentru îndeplinirea acestor cereri. Poate, zicea interlocutorul, să se obțină ceva-ceva în chestiunea returnării unor clădiri, dar nu mai mult. Drumul e, deci, lung și anevoios. (E.M.)

Ungurește fără profesor?

Limba maghiară este pe cale oare să devină o limbă de circulație internațională? Sau europeană? Sau de circulație în proaspăt propovăduita „tripletă“ a fostelor țări socialiste ce numaidedicat voiesc o „zonă economică“ alcătuită din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, la care să se mai adauge și... Transilvania?

Altfel nu și-ar avea rostul intenția Uniunii Democratice a Tinerilor Ma-

ghiari, filiala Oradea, de a organiza, începînd din 1 octombrie a.c., curs de limba maghiară pentru începători.

Dar care începători? Ungurii știu ungurește la perfecție, nu au nici o nevoie să se ducă la curs și nici vorbă că sînt începători la propria lor limbă maternă.

Începători n-ar putea fi, nu-i așa, decât românii, nemții (care au mai rămas!), slovacii (din Bihar), țiganii (însă, mare parte din ei știu ungurește), cărora MIDESZ le atrage respectuos atenția că n-ar fi rău, la o adică, să învețe ungurește la Oradea tocmai la sediul UDMR și MIDESZ de pe str. Mareșal Antonescu.

Poate cu limba se mai învață și nițică politică evropenească! Cine doarește să-i felicite (să pun ghilimele au ba?) nu are decît să sune la telefoanele: 991/39512 sau 37795.

VASILE CRIȘAN ■

CONSTANTIN TICU DUMITRESCU:

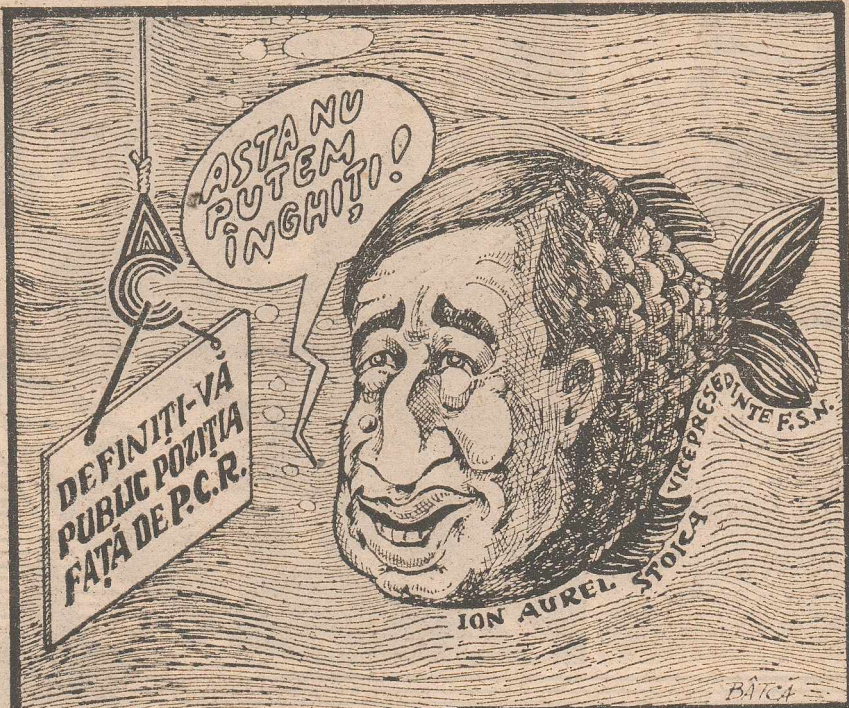
„Rezultatul alegerilor locale e deja scris pe hîrtie“

„În țara noastră nu va fi liniște dacă nu se va instaura democrația, ne-a declarat dl. Constantin Ticu Dumitrescu, președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România. Iar intrarea în democrație nu se face, după cum se știe, decît prin alegeri libere. Or, asemenea alegeri sînt încă o iluzie la noi. Puterea este în mina unui regim ce are pe conștiință lucruri grave. Deja alegerile locale sînt cîștigate de actuala putere. Asta în ciuda a tot ce va face opoziția. Rezultatul este de pe acum scris pe hîrtie. Dar tulburările, să fie limpede, nu vor veni din partea noastră, ci a mulțimii care nu va mai putea suporta. Dacă vor fi alegeri libere, noi vom recunoaște organul ales, indiferent care ar fi acela. Așa credem noi că e democratic.“

Dl. Constantin Ticu Dumitrescu, fost deținut politic, unul dintre luptătorii intransigenți împotriva actualului regim din România, este totodată și președintele Uniunii Internaționale a Foștilor Deținuți Politici și Persecutați ce reunește asociații ale foștilor luptători anticomuniști din țările ex-comuniste ale Europei Centrale și de Est.

În urma mitingului anticomunist din 6 septembrie 1991, dl. Constantin Ticu Dumitrescu a fost grav învinuit de parlamentarii FSN și chemat la poliție pentru anchetă. În semn de răspuns la aceste manifestări, Asociația Foștilor Deținuți Politici din România a dat publicității un dramatic Apel către țară.

Toate acestea se întîmplă în timp ce foștii tortionari comuniști, foștii călăi de tipul lui Alexandru Drăghici sau Nicolae, miile de securiști sau activiști tortionari își mîncă pensiile liniștiți sau fac afaceri de milioane. (M. Eugen).

NICA LEON:

„Eu sînt vinovatul...“

Comentînd poziția agresivă a autorităților față de mitingul anticomunist din 6 septembrie 1991, organizat de Asociația Foștilor Deținuți Politici din România, dl. Nica Leon, președintele Partidului Liber Democrat, susține că și dînsul e vinovat, chiar foarte grav din perspectiva guvernului Petre Roman și a președintelui Ion Iliescu, deoarece atunci, în 21 decembrie 1989, la mitingul lui Ceaușescu de condamnare a evenimentelor de la Timișoara, a tulburat ordinea publică, strîcînd bunătate de miting. Au trecut de atunci aproape doi ani, iar miliția n-a catadicsit să-l cerceteze pe „infractor“ nici pînă în ziua de azi. De ce? se întreabă dl. Nica Leon, nu fără ironie. „Pentru că atunci noi, tinerii, eram buni pentru ei, prin jertfa noastră Iliescu și Roman ajungînd la puterea pe care acum nu mai vor s-o cedeze chiar dacă țara se prăbușește în prăpastie. Acum însă îi deranjăm, le tulburăm iarăși ordinea publică“. (E.M.).

P.S. Cu cîteva zile în urmă, dl. Nica Leon a cîștigat procesul prin care acuză statul român de arestare și detenție ilegale. Dl. Nica Leon a fost arestat în zilele mineriadei și a stat în pușcărie timp de două luni. La recurs, statul a pierdut și e bun de plată, prin Ministerul Finanțelor, cu o sumă de peste jumătate de milion de lei. Cine dă acești bani? Dl. Petre Roman din leașa domniei-sale, sau dl. președinte care a trimis mineri la atac în București și apoi le-a mulțumit? Sau poate dl. profesor Virgil Măgureanu, ai cărui oameni și el, chiar domnia sa n-au învățat nimic din revolta care a avut loc în decembrie 1989? În numărul viitor al revistei noastre vom publica un interviu cu dl. Nica Leon privind senzaționalul său proces, victoria sa împotriva statului FSN.

Statistica disperării

Cineva, acolo sus, ne sfidează!

Sus, într-adevăr. În aerul „rarefiat” al Parlamentului, garnisit de patruloi la patru ace, gata să voteze reperor și cu minile și cu picioarele. În mediul „unicilor”, al economiștilor de operetă, care făcând emfatici și plictisiți din pîxuri. Tot sus — mai sus! —, în habitatul ezoteric al Președintelui care s-a deprins să promulge legi peste legi, cu toptanul. Așadar, sus, numai acolo, se nasc (precum din somnul rațiunii) legile „liniștii

noastre”. Care legi — adoptate după toate rindurilele „casei” — nesocotesc adesea laolaltă pînă și ultimele fărime de decență și discernămint. Ce ne îndreptățește să scrișnim și să arătăm cu degetul? Pentru a ne explica, vom aeri mai jos tuturor cititorilor o surprinzătoare temă de meditație: o parte din conținutul „Monitorului Oficial”, partea I-a, nr. 65/1991, cel în care este publicată legea bugetului administrației centrale de stat pe anul

1991. Datele respective, preluate cu grijă din respectivul fascicul, sint prezentate într-o centralizare care slujește

unei scurte și simple analize comparative:

— mil. lei —

Nr. crt.	Cheltuieli pentru:	Total	din care cheltuieli de personal	Pag.
1.	ORDINE PUBLICĂ din care:	7 267,3	4 110,7	8
a)	Serviciul Român de Informații	1 817,4	808,1	81
b)	Unitatea specială de pază și protocol	127,8	89,3	79
2.	CULTURA ȘI ARTA — față de poz. 1 (%)	1 769,2	221,8	7
	— față de poz. 1 a (%)	24,3	5,4	
	— față de poz. 1 b (%)	97,3	27,4	
3.	ASISTENȚA SOCIALĂ — față de poz. 1 (%)	662,8	39,8	8
	— față de poz. 1 a (%)	9,1	1,0	
	— față de poz. 1 b (%)	36,4	4,9	
	— față de poz. 1 c (%)	518,6	44,6	

Prea multe comentarii nu-și mai găsesc rostul. Orientarea „democrației noastre originale” este evidentă. Rămâne totuși de remarcat că suma alocată pentru personalul care se ocupă cu asistența socială reprezintă doar 4,9%, respectiv, cea pentru personalul din cultură și artă doar 27,4% din

suma alocată personalului S.R.L. De altfel, suma alocată personalului din asistența socială nu reprezintă nici jumătate (44,6%) din suma alocată personalului de la Unitatea specială de pază și protocol.

Pe de altă parte, estimind la 20 000 de lei cheltuiala medie

cu un salariat pe lună, deci cca. 240 000 lei/an, rezultă că pentru ordinea publică ar fi necesari 17 128 persoane, din care 3 367 (adică o cincime!) la S.R.I. și 372 persoane la Unitatea de pază și protocol.

În același timp, estimind la 3/4 — adică doar la 15 000 lei — cheltuiala lunară cu un salariat, rezultă că în cultură lucrează numai 1 252 persoane, reprezentind 7,2% din cei angajați pentru „ordine” și 36,6% din cei de la S.R.I., iar la asistența socială 221 persoane, adică 1,3% din persoanele angajate pentru „ordine”, 6,6% din cele de la S.R.I. și 59,4% din personalul angajat la Unitatea de pază și protocol.

Față de rolul statului în ceea ce privește creșterea gradului de cultură al populației și a grijii față de cetățean, situația apare drept tragic — relevantă.

Nici hohotele — fie de ris, fie de plîns — nu mai slujesc la nimic. Pe carotajul încrederii noastre, emanatu joacă imposibil rîți-piți. Norocul nostru e acela că și sfidarea și răbdarea au și ele un capăt, deopotrivă.

La Zalău e liniște. În căsușă deluros, încă verde și proaspăt, reședința județului Sălaj respiră egal, într-o dulce acalmie tipică ardelenască. Chiar și-așa, cu apă puțină, cu ziare și reviste puține, cu locuri de muncă pe cale de dispariție, poți avea sentimentul că aici — precum în vremurile apuse ale Moromeților — timpul are încă răbdare.

Și totuși, tinerii, mai iuți sau mai aprigi, mai vitregiți sau mai potopiți de griji, se zbat să găsească soluții. Dincolo de statutori, obiective sau platforme-program, mijese inițiativele. Unul din roadele acestora — primele tabere cu scop lucrativ pentru tineret organizate în Ungaria vecină. Nu știm dacă e mult. Oricum, MADISZ a demonstrat că există căi de apropiere între oameni, între etnii, și că atunci cînd există discernămint, speculațiile pălese și parcă nici iosăși Tisa nu curge veșnic involburată.

Caricaturi de MIRCEA BATCĂ

Trecem Prutul. Trecem și Tisa?

Convorbire cu Dl. Sandor Kallai, vicepreședinte al Federației pentru Tineret a județului Sălaj, președinte al Organizației Democratice a Tineretului Maghiar din Sălaj (MADISZ).

Rep.: D-le Kallai, cite organizații ale tineretului maghiar cunoașteți că ființează în România la această oră?

S.K.: Sint corvîns că pe aproape întreg teritoriul transilvănean, acolo unde există și un procent relativ semnificativ de tineret maghiar, există și își desfășoară activitatea organizații similare MADISZ. Noi ne-am constituit legal în ianuarie 1990 și avem un statut cu totul independent. Sintem organizație apolitică, care are ca scop promovarea și apărarea intereselor și demnității tineretului, în general și a tineretului maghiar, în particular. Cu toate acestea, avem ca membri pe lingă maghiari și români, și germani și slovaci. Idei există și acțiunile noastre încearcă să capete caracter concret. Cu toții sintem sătui de vorbe fără acoperire.

Rep.: Care este problema cea mai acută care preocupă tineretul sălăjean?

S.K.: Tinerii noștri se confruntă cu o rată galopantă a șomajului. Conform datelor noastre, Zalău deține — din păcate! — locul I pe țară în privința numărului de șomeri tineri. 72,5 la sută din populația orașului e constituită din tineri. Numai anul acesta au terminat liceul 2 100 de tineri, iar loc de muncă au apucat abia vreo 450! Dacă mai adăugăm și concedierile masive din zonă, vă puteți imagina cum cum stau lucrurile...

Rep.: Ați reușit — ca organizație — să găsiți căi de ameliorare a acestei alarmante stări de fapt?

S.K.: Căi ar fi; ce-i drept,

nu prea multe. Cu efortul coroborat al Prefecturii, Primăriei și Oficiului Forțelor de Muncă se mai face din cînd în cînd cite ceva, în limitele posibilităților, evident. Afară de reorientarea și reprofilarea multora din tineri, deocamdată e greu de acționat. Noi ne bucurăm că am reușit să împlinim o inițiativă care a stîrnit aici entuziasm: am pus la punct un birou de pregătire a unor tabere cu scop lucrativ desfășurate pe teritoriul Ungariei. Este o acțiune de oarecare anvergură, iar faptul că din cite știm sintem singurii din țară care am reușit să facem asta, ne crează pe alocuri destule greutăți.

Rep.: Este, într-adevăr, o premieră de real interes. Ce amănunte considerați că ar fi demne de atenție?

S.K.: În primul rînd, acțiunea a fost posibilă grație contactelor stabilite de noi cu organizația omoloagă din Ungaria, DEMISZ. Aceștia sint „urmașii” fostului u.t.c. al lor din vremea comunistilor. Ei au o bogată experiență în domeniu încă din 1975, cînd au început să organizeze santiere de tineret — așa cum erau și la noi — dar, desigur, într-o cu totul altă concepție. Sistemul cazare-masă-remunerare era absolut funcțional, nemaiadăugînd, și multiplele posibilități de distracție oferite tinerilor sosiți acolo. Cei care nu-și puteau permite să-și petreacă vacanțele pe malul Adriaticii sau prin alte asemenea locuri „însorite” puteau să se distreze, să lucreze și să-și câștige sume importante. Ne-am gîndit că dacă spectrul șomajului umbrește din

ce în ce mai mult chipurile tinerilor noștri, le-am putea oferi șansa ca ocazional, pe perioade de 3-4 săptămîni să-și poată „reîncărca bateriile” și material și sufletește, mergînd acolo și lucrînd în mod organizat. Contractul inițial se baza pe ideea de reciprocitate, înă la noi nu e încă posibil să le oferim condițiile pe care ei ni le oferă. În taberele deja organizate în Ungaria, tinerii noștri, trimiși în detașamente mixte (maghiari și români în soacial) s-au bucurat de condiții foarte bune: cazarea s-a făcut și se face în căsuțe din lemn, bungalow-uri sau în internate, cite 2-3 în cameră. Apa — caldă și rece! — curge non-stop. Se servesc 4 mese pe zi, iar după amiază există program de videodiscotecă gratuit. Beneficiarii de acolo sint în general fermele agricole și unitățile de industrializarea legumelor și fructelor. Aceștia cheltuie circa 1 800 de forinți zilnic per om, cumulînd doar cazarea, masa și întreținerea. Tariful minim de plată e de 40 forinți/oră. Primul lot trimis a fost în iulie 1990, cînd au plecat 15 copii de 14 ani la cules de caise lingă lacul Balaton. Au venit înapoi teribil de încîntați și ne-au făcut o „propagandă” atît de intensă, încît ne-am trezit efectiv asediați de solicitanți. Câștigurile realizate de ei au fost și ele variabile, între 3 500 și chiar 16 000 de forinți. Suma depinde de o serie întreagă de factori.

Rep.: Cîți tineri au beneficiat pînă acum de aceste tabere organizate?

S.K.: Pînă în prezent au plecat circa 1 200 de tineri pînă în 30 de ani. Cei din Ungaria se arată foarte mulțumiți de munca prestată. Români (de etnie maghiară și română) au reușit

să „cucerească” piețe importante, surclasîndu-i detașat pe polonezii și lituanienii cu care au concurat.

Rep.: Se plătește ceva pentru aceste plecări? Cum ați rezolvat problema transportului?

S.K.: Există o anume taxă-donație a membrilor noștri, care variază funcție de statutul și de vîrsta tînrului în cauză. E o sumă mică, între 125-250 de lei. Altfel nu am putea ființa nici noi. Transportul e plătit de fiecare pe cont propriu pînă la granița cu Ungaria, deci în lei. Pe teritoriul maghiar, DEMISZ ne-a pus la dispoziție permise individuale gratuite cu unică utilizare, valabile dus-întors.

Rep.: Care a fost atitudinea autorităților și administrației locale vizavi de inițiativa organizației d-voastră?

S.K.: În general, atitudinea autorităților locale a fost neutră: n-am fost nici sabotaj, dar nici sprijiniți. Au existat tot felul de speculații sinistre în legătură cu aceste tabere. Au venit cei de la „Vatra Românească” și de la P.U.N.R. să se intereseze dacă nu cumva noi organizăm tabere de instruire militară a tineretului acolo, în Ungaria! Să rîzi sau să plîngi? Asta e!

Rep.: Unele voci afirmă că MADISZ e o organizație de tineret subordonată U.D.M.R. Cum stă lucrurile, de fapt?

S.K.: Relațiile noastre cu U.D.M.R. sint cordiale și de bună vecinătate, ca să zic așa. Nu incăpe vorba că n-am putea fi subordonați. Au și încercat de citeva ori să pună mina pe noi, dar le-am zis: „Domnilor, problemele dvs. sint ale dvs. Pe noi nu ne interesează. Nu ne băgăm în politică!”. Este ceea ce am și făcut, de altfel. Considerăm că zizania interetnică trebuie să dispară.

Rep.: Ce credeți că ar trebui făcut la nivel național pentru ca tinerii — prin organizațiile lor — să reușească să se ajute singuri?

S.K.: Esențial cred eu că inițiativa aceasta a noastră privind taberele de muncă în exterior ar trebui extinsă. De ce nu s-ar putea face ceva similar și în alte județe, cu alte state? Tinerii au nevoie de așa ceva. Trebuie să-și lărgească orizontul, să cunoască, să aibă șansa de a se redresa moral și chiar și material. Ar fi timpul să punem capăt deingroladei.

REVOLUȚIA FURATĂ (V)

...Mă treziseam de circa o oră. Discutam cu ceilalți tineri, cu care mă împrietenisem deja. Toți eram îndurerăți că se prăpădise Biblioteca aceea de lângă noi. Arsesse sub ochii noștri și n-am putut face nimic. Doi tineri erau studenți. Au plins de durere tot timpul... Și tot discutând noi așa, n-am observat că TAB-urile și tancurile s-au pus în mișcare... Să fi fost 1,45—1,50 în miez de noapte. La început am crezut că militarii erau solicitați în alte puncte fierbinți din Capitală. Dar, cam peste vreo 20 de minute au apărut două TAB-uri care și-au îndreptat mitralierele către sediul Comitetului Central. Se trăgea în geamurile etajelor 1 și 2. Știam de la Dan Iosif — care ne vorbea adesea din Balcon și care fusese cu noi încă de la Intercontinental — că acolo era Comandamentul. Dintr-unul din TAB-uri au coborât niște indivizi echipați parca pentru schi alpin, care au ocolit clădirea pe partea interioară, pe strada Onești. Din interior se auzeau numeroase împușcături. Eram îngroziți. Ne-am dat seama că se petrece ceva grav. Nouă nu ne dădeau importanță. Atenția celor din TAB-uri era concentrată asupra etajelor 1 și 2. Gloanțele răpăiau fără încetare pe partea interioară a clădirii. În acel moment, Sergiu — un tânăr de 20 de ani dintr-o comună din Sălaj, cu care mă împrietenisem cel mai mult — ne-a cerut să intrăm în clădire și să apărăm Comandamentul. „Nu vedeți că au venit să-i omoare? Aștia sint teroriști! Vor să ne distrugă. Vor să ne ucidă oamenii de la Comandament! HAI SĂ-I AJUTĂM pe-ai noștri!” — a strigat Sergiu cu hotărâre și a și luat-o la fugă spre intrarea principală. Eu și alți tineri l-am urmat imediat. Când ne-am apropiat, mitraliera unui TAB s-a îndreptat spre noi. Sergiu a scos un tipăt și a căzut. Fusese lovit în plin... M-am apropiat de el. Am încercat să-l ajut, dar el striga cu o voce stinsă: „Salvați Comandamentul! Salvați Comandamentul! Altfel, Revoluția va fi înfrântă!”

Nimeni, însă, nu se mai putea apropia. Alți trei îndrăzneți încercaseră să traverseze prin spațiul liber din fața intrării, dar fuseseră răniți și ei. Ne-am dat seama că pe acolo nu puteam pătrunde în clădire. Un student de la Filologie ne-a spus în șoaptă să pornim tiris și să încercăm să pătrundem pe la intrarea de lângă Teatrul Tândărică... Vreo 15 tineri au plecat cu acel student. Eu am rămas cu Sergiu, încercând să-i alin suferințele. Singele curgea șiroaie. La rîndul lor, cei trei tineri curajoși zăceau într-o baltă de singe. O tinăra, care ne-a spus că-i infirmieră, a venit lângă Sergiu. După ce i-a văzut rănilor, a spus că starea lui este disperată și că ar trebui transportat urgent la spital, ceea ce, în acel moment, era imposibil. Apoi, tinăra infirmieră s-a îndreptat către cei trei. Când s-a ridicat, un glonte i-a străpuns brațul... Eram sperați. Între timp, am aflat că studentul la Filologie și alți tineri pătrunseseră în clădire. În interior dispăruse lumina. Vedeam numai fulgerele de foc ale cartuselor. Tinerii se tirau pe burta spre partea din stînga a Sediului, încercând și ei să pătrundă în clădire... Unul din TAB-uri intrase din strada Onești în zona dintre fostul Comitet Central al U.T.C. și clădirea C.C. al P.C.R. Răpăia mitraliera era asurzitoare. Al doilea TAB era îndreptat spre noi. Cum se ridica cineva, era rețezat de gloanțe... Aveam impresia că totul este pierdut și că vom fi înfrinți... Într-un tirziu, a reapărut un tanc, apoi încă unul... Cele două TAB-uri s-au retras spre Bulevardul Magheru, prin strada Onești... Din balcon ne-a vorbit Dan Iosif și Dvs. Ne-ați spus că acțiunea teroristă fusese anihilată și că VOM ÎNVINGE!... Era 4,30. Pe la vreo 5,00 dimineața au venit mașini ale Salvării. I-au ridicat pe cei trei și pe Sergiu. Tinăra infirmieră își bandajase singură mina. Nu voia să plece. Au luat-o, totuși, și pe ea. Curînd, Sergiu a încetat din viață. Am fost zguduit. Simțeam un gol imens în suflet. Era atât de plin de viață. Dorea atât de mult să fie liber. În acea dimineață, am văzut mulți morți și răniți ridicați din clădire. Fusese un adevărat masacru... Ei plătiseră cu viața victoria noastră! — a conchis Victor zguduit de adevărata istorie a acelor tragice momente. „Și acum vor să ne elimine, vor să ne îndepărteze. Se întâmplă ceva. necurat. În tre noi au apărut niște provocatori care încearcă să ne convingă să plecăm. De ce vor toți să ne îndepărteze?” — m-a întrebat el. „Noi știm că nu s-a terminat bălălia. Dacă am pleca acum, i-am înșela pe cei care au murit în bratele noastre. Ar fi UN ACT DE TRĂDARE! Iar noi nu vom trăda Revoluția noastră!” — mi-a spus Victor cu hotărâre...

Am discutat și cu alți tineri. Toți gîndeau la fel. Preocuparea lor majoră era

ca să nu se revină la trecut. O tinăra de la Brașov mi-a spus că simte un anumit pericol, mai ales după acțiunile din ultimele zile. „Am vrea să fim siguri. Am vrea să facem ceva să împiedicăm evoluțiile negative. Nu știu exact ce anume s-ar cuveni să facem. Sintem, însă, convinși că NU ESTE încă timpul să plecăm!” — mi-a spus cu hotărâre această tinăra. Am privit-o cu atenție. Nu cred că avea mai mult de 18 ani. Paltonul de pe ea era uzat, iar pantofii din picioare, rupți... Am aflat, totodată, că acești tineri mincau ce apucau de la 21 Decembrie. Deci, ei n-aveau casă și masă de o săptămână.

CASA lor devenise Piața Revoluției, iar masa lor era asigurată de cetățenii din jur... Am rugat militarii care mă însoțeau să vadă dacă nu este posibilă cazarea acestor tineri la hotelurile din apropiere. Cu bunăvoința administrațiilor hotelurilor Negoiu și a Căminului pentru Sportivi, situat la mică distanță, li s-au acordat minimum de condiții de viață acestor tineri revoluționari, care supra-viețuiseră confruntărilor din zilele anterioare...

„Tinerii revoluționari ar putea să alcătuiască o gardă revoluționară!”

— Mi-au sugerat citiva colegi. Am discutat acest lucru cu cei din Comandamentul din fostul Comitet Central și cu luptătorii din Piața Revoluției. Toți erau entuziaști. Eram convinși că, în felul acesta, ar putea PREVENI revenirea la trecut și ar ajuta continuarea proceselor începute în 16—22 Decembrie. Propunerea fiind foarte importantă, iar opțiunea tinerilor fiind destul de hotărâtă, i-am rugat să-și aleagă 25—30 de reprezentanți care să discute cu Ion Iliescu. Astfel, împreună cu cei aleși, am mers la clădirea din Piața Victoriei. I-am relatat lui Ion Iliescu punctul de vedere al tinerilor și am susținut propunerea lor de a se constitui o GARDĂ REVOLUȚIONARĂ. Ion Iliescu n-a respins ideea și a acceptat să discute cu cei 30 de reprezentanți. În cursul acestei întâlniri, dînsul a amintit că avem deja gărzile patriotice și că „o structură nouă n-ar face decît să complice lucrurile”. Tinerii i-au replicat, însă, că gărzile patriotice NU ERAU o creație a Revoluției din Decembrie, ci o structură promovată de Ceaușescu. Pe de altă parte ei au susținut că sarcinile pe care ar urma să le îndeplinească Garda Revoluționară ar fi diferite de cele pe care le-au îndeplinit gărzile patriotice care, la Brașov, în 1987, au fost folosite împotriva greviștilor. „Chiar dacă atunci a fost o diversivune, organele represive folosind doar costumația gărzilor patriotice, acestea erau deja compromise în ochii populației!” — a atras ei atenția. Citiva dintre ei au amintit și despre încercarea lui Ceaușescu de a înarma cu bite gărzile patriotice din mai multe județe și a le folosi împotriva poporului răsculat al Timișoarei. „Am vrea ca aceste gărzii revoluționare să oprească revenirea structurilor comuniste și a practicilor totalitare opresive!” — au insistat delegații tinerilor. Ion Iliescu a spus că trebuie să ne mai gîndim la această propunere și că „ar urma să i se examineze toate consecințele!”. În acel moment am înțeles că nu ar inclina să dea curs sugestiei tinerilor. Întîlnirea s-a încheiat fără o concluzie precisă. Îmi aminteam că formule ca: „Să ne mai gîndim!” sau „Să mai vedem!” însemnau, de fapt, refuzul deciziei în vechile structuri de conducere.

În zilele următoare, ori de cîte ori am revenit la această problemă, Ion Iliescu a stăruit asupra unor complicații și consecințe neprevăzute, insistînd asupra pericolului de suprapunere a structurilor existente...

Între timp, presiunile asupra tinerilor revoluționari creșteau. Fără a se spune direct că se DOREA eliminarea lor, din mai multe locuri mi se transmitea că „E timpul ca tinerii să plece. „ACASĂ!” Argumentul cel mai repetat era: „Revoluția s-a terminat!” Cu alte cuvinte, se considera că și rolul lor s-a încheiat. Mă uitam la unii dintre acești oameni, aduși în structurile puterii de noii lideri, și mă gîndeam la cumplitele întîmplări relatate de Victor Mihail, la eroismul acestor tineri și la preocuparea lor ca vechile structuri comuniste să nu revină. Cei mai mulți dintre aceia care încercau să elimine tinerii revoluționari „făcuseră” Revoluția la televizor, așteptînd să vadă cine va învinge. Sint sigur că erau pregătiți și pentru ipoteza în care Revoluția ar fi fost înfrîntă... La un moment dat, în condițiile tergiversării unei soluții, a început să se vorbească despre comportamente imorale, despre promiscuitate și alte evoluții negative în conduita tinerilor...

...În primele zile ale lunii Ianuarie 1990, ofensiva organizatorică împotriva acestor participanți la Revoluția Română a intrat într-o fază decisivă. Două metode au fost folosite concomitent pentru slăbirea unității tinerilor și îndepărtarea lor de la obiectivul la care țineau așa de mult la sfîrșitul lui Decembrie: „împiedicarea revenirii vechilor structuri comuniste”. Mai întîi, liderilor, elementelor celor mai active li s-au oferit unele posturi și funcții. Apoi, atît liderilor, cît și celorlalți, li s-au oferit diplome de participare la Revoluție. Cînd scriu aceste rînduri și mă gîndesc la acele împrejurări și mai ales la acei adevărați eroi ai Revoluției Române, îmi dau seama cu cîtă dibăcie am fost manevrați...

„Veți reprezenta Revoluția la Sectoarele din Capitală!”...

Treptat, se discuta tot mai puțin despre gărzii revoluționare. În schimb și-a făcut loc ideea ca unii participanți la Revoluție să lucreze la Sectoarele Capitalei. „Ori-cum vechile consilii, atît la Municipii, cît și la Sectoare, nu mai funcționează. Tinerii pot alcătui organele tranzitorii în Capitala țării” — ni se spunea cu o tot mai mare convingere. Ceea ce m-a derutat a fost mai ales faptul că propunerea a venit tocmai de la unii tineri revoluționari. Ideea a prins. S-au inițiat fel de fel de tabele. Unele pentru Capitală, deci la Municipiul București. Altele pentru cele 8 sectoare...

Chestiunea a dat naștere unor controverse și chiar unor neînțelegeri. Discutînd zile în șir această REPARTIZARE la Municipii și la Sectoarele din București, preocupările lor inițiale au trecut pe un plan secund. Solidaritatea care-i legase atît de puternic în acele zile și nopți, în care-și periclitau viața, se destrăma. Și mulți dintre ei, fără să-și dea seama, au început să se gîndească tot mai mult la posturile și funcțiile pe care urmau să le primească. 45 de tineri au primit răspunderi în Capitală. La ședința de lucru a Municipiului București și a Sectoarelor, Ion Iliescu le-a spus cu o anumită solemnitate în glas: „Veți reprezenta Revoluția la Sectoarele din Capitală!” Iar ei au fost siguri că așa va fi. Curînd, însă, mașinăria administrației locale avea

să-i îndepărteze și mai mult de gîndurile și preocupările lor din Decembrie... Și aveam să ne convingem, cu timpul, că asta și urmărise...

Diplome de revoluționari...

Dar și după antrenarea mai multor tineri în activități de control economic, mai rămăseseră destui cărora nu li se repartizaseră MISIUNI REVOLUȚIONARE. Atunci s-a lansat ideea acordării unor Diplome de revoluționari. Ca și în cazul posturilor și funcțiilor, noi liderii puterii propuneau soluțiile de DIZOLVARE a Comandamentului revoluționar, ci chiar tinerii sugerau asemenea soluții...

În orice caz, ideea emiterii și acordării diplomelor a avut efectul scontat de cei care o imaginaseră. Imediat aparatul tehnic s-a pus în mișcare, iar cei care tipăreau IERI diplomele pentru Festivalul „Cîntarea României”, produceau AZI cu aceeași RÎVNĂ Diplomele de revoluționari. Îmi amintesc că Ion Iliescu se plîngea atunci că-l durea mina de atîtea semnături puse pe acele „certificate de participare la Revoluția Română”...

Iar acesta a fost episodul final în acțiunea concertată a celor care se instalaseră la putere, ca EMANAȚII ai Revoluției, pentru eliminarea revoluționarilor, deci a celor care FĂCUSERĂ REVOLUȚIA ROMÂNĂ...

Treptat, mulți tineri revoluționari au fost INDEPĂRTAȚI din posturile și funcțiile ce li se acordaseră în administrație și în domeniul comercial. După alege-gerile din mai, unul dintre acești tineri mi-a spus cu amărăciune: „Nu noi i-am schimbat pe ei, ci vechea nomenclatură a încercat să ne schimbe pe noi, impunîndu-ne, pas cu pas, atît regulile cît și practicile încetățenite în anii totalitarismului. Iar cine nu s-a adaptat acestor practici, a fost eliminat. Am fost înșelați. Ideile generoase din Decembrie s-au pulverizat. Într-un cuvînt, Revoluția ne-a fost FURATĂ!” — mi-a declarat cu amărăciune el. „Am discutat și cu alți colegi. Abia acum am înțeles cum ne-au manevrat. Funcțiile date atunci au vizat DIVIZAREA noastră. Și posturile, și diplomele au urmărit obiective precise. Au încercat să ne cumpere și să ne manevreze. Iar ceea ce este foarte grav este că au reușit!” — a conchis el revoltat.

La Oradea, pe strada Ady Endre nr. 72, a luat ființă Societatea comercială „Elcohep” S.R.L. Se oferă astfel posibilitatea unui număr sporit de persoane cu afecțiuni hepatobiliare de a beneficia de terapia naturistă brevetată de medici Aristina și Ludovic Elthes. După cum se știe, în ultimii opt ani, acestul tratament îi datorează sănătatea peste 6.000 de bolnavi cu cele mai diverse hepatopatii. Extractul vegetal obținut de cei doi

medici orădeni (brevetat în opt țări ale lumii și aprobat de Ministerul Sănătății după cercetări întreprinse în laboratoare și clinici universitare) și-a dovedit valoarea curativă în proporție de :
— 90 la sută în dischinezii biliare ;
— 70 la sută în hepatite cronice, (cu ameliorări sensibile în toate cazurile) ;
— 40 la sută în ciroze (cu reechilibrare metabolică).

Despre valoarea curativă a extractului vegetal, folosit în combaterea suferințelor hepatobiliare, vorbesc și cele peste o mie de declarații ale unor foști sau actuali pacienți. Pe patru din aceștia l-am întâlnit deunăzi la cabinetul medical al soților Elthes. Le prezentăm scurtele declarații consemnate pe bandă magnetică. Despre suferință și tămăduire poate vorbi cu adevărat doar cel ce le-a cunoscut pe amândouă.

normale. Acest lucru a fost confirmat în iulie, și de analizele pe care le-am făcut la Clinica C.F.R. Craiova. S-a întâmplat o adevărată minune. Așa mi-a spus și un doctor din Craiova, constatând regresul neașteptat al bolii.

DUMITRU GHITU,
Comuna Tintăreni, jud. Olt

„Sint din nou in putere și cu poftă de viață”

Cind m-am prezentat pentru tratament la Oradea, am întrebat : „Mai sint șanse să rămân în viață”? Doctorul Elthes mi-a răspuns : „Dacă urmezi tratamentul respecti regimul și odihna, te faci bine”. Nu l-am crezut. In actele medicale scria: hepatită cronică cirogenă. Ficatul mărit, analizele proaste. Acum ficatul abia se mai palpează, suferința a dispărut, iar analizele au ajuns aproape de limitele normale. Aspectul scintigrafic este și el normal. Doamne, dă-le sănătate doctorilor Aristina și Ludovic Elthes !

SORINA STAN,
Craiova

Cum se poate beneficia de acest tratament

Răspundem pe această cale celor ce ne-au scris sau ne-au telefonat. Prin înființarea Societății „Elcohep” S.R.L., durata de înscriere la tratament s-a redus sensibil. Persoanele care doresc o programare „o pot obține la telefoanele : 992/61265 (între orele 9—14) și 991/30031 (inclusiv sîmbăta și duminica), sau în scris la următoarea adresă : str. Ady Endre 72, Oradea, cod. 3700. Le dorim tuturor sănătate !

„Faceți ca mine și Dumnezeu vă va ajuta”

Am suferit de o boală despre care se spune că ar fi de nevindecată : ciroză hepatică activă cu hepatomegalie masivă. Simptome foarte accentuate. Gama-globulinele peste 40. Din 1984 și pînă astăzi urmez tratamentul cu „Elcohep”, în regim, evit oboseala. Boala a dat încet înapoi. Ficatul mai este mărit doar cu un centimetru și jumătate. Este de consistență normală. Normale sînt și analizele de laborator, cu excepția unor la care parametrii sînt ușor depășiți. Dar nu mai am nici un simptom de suferință. Cum s-ar zice, m-am întors de la groapă. Omul are nevoie de leacuri naturale. Iar celor care suferă de fiere și ficat le spun: faceți ca mine și Dumnezeu vă va ajuta.

IOAN VIRJE,
com. Oțele Mari, jud. Vâlcea

Sfaturi de la patru bolnavi cu afecțiuni hepatice biliare

Cind intilnesc un bolnav îi spun : „Hai cu mine la Oradea !”

Povestea mea seamănă cu cea a multor bolnavi sosiți să se trateze cu „Elcohep”. Am ajuns la Oradea, cu alte cuvinte, după ce am luat medicamente

cu pumnul și am zăcut prin spitale. Diagnosticul : ciroză hepatică și colecistul plin cu pietre. O carieră de piatră aveam la fiere ! Extractul vegetal și-a dovedit treptat puterea tămăduitoare. Pietrele s-au dizolvat, simptomele bolii de ficat au dispărut, analizele au revenit la normal. Apoi, mi-am luat de mină soțul, bolnav și el de ciroză și l-am dus la Oradea. Același rezultat miraculos. Am mai dus la soții Elthes veri, nepoate, vecini, cunosținți. Cind îl aud pe cineva că suferă cu ficatul, îl spun : „Hai cu mine la Oradea” ! Nu există în lume leac mai bun pentru afecțiunile hepatobiliare ca medicamentul descoperit de medici Aristina și Ludovic Elthes.

PETRUȚA MOLDOVEANU,
București

„S-a intimplat o minune”

Am intrat în tratamentul cu „Elcohep” în octombrie 1988. Aveam hepatită cronică agresivă, ficatul mărit cu 5 centimetri și simptome de suferință foarte înaintate. La ora actuală, semnele de boală au dispărut, ficatul a ajuns la dimensiuni

Mercedes — Benz în România

La reprezentanța pentru România a concernului Mercedes-Benz (T.V. Rom Interațional S.R.L., Reprezentanța Generală Mercedes-Benz, str. Gabriel Peri nr. 8) am avut plăcerea de a întâlni în persoana domnului inginer Valmar Brent un interlocutor deosebit de instruit și amabil.

— În primul rînd, o surpriză, observ că vorbiți foarte bine românește.

— Sint român, bucureștean, chiar dacă mă cheamă Valmar Brent. De altfel, cu excepția șefului reprezentanței, domnul dr. Johan Pausenberger, toți cei de aici sint români get-beget.

— Cu atît mai bine. Asta înseamnă că veți înțelege mult mai exact întrebările pe care publicul larg — printr-un reprezentant al preselor — le poate adresa firmei „Mercedes”. De fapt, omul obișnuit dorește să știe în primul rînd cum poate să-și cumpere o mașină purtătoare a acestei mărci.

— Oricine se poate adresa reprezentanței noastre și, în termen de 3—4 luni, în baza unui accont de 15 la sută, i se livrează modelul ales. Bineînțeles dacă persoana în cauză posedă valuta necesară.

— De ce durează atît de mult timp ?

— Mercedes-Benz lucrează în

sistem de precomandă, scopul urmîrit fiind individualizarea mașinii pe gustul clientului (culoare, tapiserie, bord, dotări tehnice etc.). De notat că timpul de așteptare în Germania este mult mai lung.

— Un prieten, întorcîndu-se din America, s-a oprit la Stuttgart pentru a-și cumpăra direct de la sursă o mașină „Mercedes”. Mi-a povestit că a vizitat două zile la rînd reprezentanța de acolo, a consultat zeci de albume, la o masă cu gustări, șampanie și în compania unor domnișoare deosebit de decorative. Se procedează la fel și la reprezentanța din București ?

— Nu se poate altfel.

— Anul trecut, dacă nu mă înșel, președintele oficiului executiv, domnul profesor dr. Werner Niefer, a vizitat mai multe întreprinderi din România. Ni s-au dat asigurări atunci că se va proceda la o colaborare între firme de profil, românești și întreprinderi ale concernului Daimler-Benz.

— La ora actuală discuțiile se poartă în vederea realizării unei linii de asamblare de autobuze la Brașov. Pe șantierul din spațiile complexului expozițional București — unde mulți cred că se ridică viitoarea uzină destinată acestui scop — se con-

struiește în fapt un mare serviciu al firmei noastre.

— Să vorbim despre el.

— Propun să mai rămînem un timp în domeniul autotractorelor de mare capacitate. Concernul Mercedes-Benz se situează pe primul loc în lume la producerea vehiculelor utilitare. Gama Mercedes cuprinde autotractoare de la 0,7 la 220 tone. Ajunși la acest punct, consider că este util ca publicul larg să fie informat despre ultimele reglementări pe plan european privind traficul acestor vehicule. Aceasta deoarece în România, care este și țara mea, dictatura comunistă, acordînd o atenție minoră combaterii poluării, siguranței în exploatare, fiabilității și performanțelor tehnice, a făcut ca parcul de autotractoare să nu mai corespundă standardelor europene. În Germania, ca în tot continentul nostru, s-au luat măsuri restrictive privind noxele, poluarea sonoră, măsurile de siguranță în circulație. Acolo nu pot circula noaptea decît camioane insonorizate, deci care au capsula motorului și cutia de viteze. În Germania, începînd cu acest an, nu se înmatriculează autotractoare lipsite de sistem de frinare ABS (anti blockiert System), care face imposibilă deraparea pe

teren alunecos. Mai adaug că sîmbăta și duminica, rularea TIR-urilor sau a altor vehicule de mare tonaj este interzisă.

— Ce fac în această situație autocamioanele înmatriculate în România ?

— Dacă nu posedă echipamente prevăzute în normele internaționale, sint obligate să circule numai ziua. Pentru același motiv, șoferii din România se grăbesc să plece din Germania vinerea ca să-și prindă sîmbăta pe șoselele din Cehoslovacia (Austria s-a aliniat și ea acestor măsuri restrictive). Or, îndatoririle reprezentanței noastre sint și de a da sprijin logistic cumpărătorilor din România pentru ca aceștia să știe ce mașini să cumpere (în funcție de sarcina ce o transportă, de tipul de marfă, de distanța și zona geografică ce urmează să o parcurgă). Pentru România, autoutilitarele livrate de „Mercedes” sint adaptate la condițiile de drum ale țării noastre. Ele au suspensii, arcuri, amortizoare întărite. Bateria este de 165 amperi-ora, iar echipamentele asigură încălzirea suplimentară a cabinei și motorului. Firma noastră a încheiat deja contracte ferme cu cîteva întreprinderi de transport județene („Transcibin”, „Maratrans”, „Milcovtrans”).

— Să vorbim, vă propun, despre limuzinele „Mercedes”. Ele sint frumoase, performante, dar încă departe de buzunarul românului.

— E adevărat, prețul este mai mare decît al altor mărci de autoturisme. Îl impune calitatea și fiabilitatea mașinii. Dar cumpărătorul face o investiție sigură fiindcă nu este obligat multă vreme să cheltuiască bani cu reparațiile, astfel că prețul se egalizează în timp cu cel al altor mărci de autoturisme.

— Prin ce atribute de excepție se recomandă mașinile „Mercedes” ?

— Sint cele mai sigure din lume. Mă refer, desigur, la autoturismele de serie. Cel care se află la volanul unui „Mercedes” se expune la cele mai puține riscuri.

— Ce se înțelege prin „cea mai sigură mașină din lume” ?

— Voi da un exemplu deja publicat în revista „Auto-Motor-Sport”. Este vorba de un test comparativ la care au par-

ticipat următoarele mărci de mașini : Mercedes 200, Nissan Maxima, Opel Omega, Renault 25, BMW S 201, Volvo 740, Fiat. Toate au fost supuse, la o viteză de 55 kilometri la oră, unui impact frontal cu un zid. S-a constatat că la o astfel de încercare, posibilă și în viață, doar șoferul de pe „Mercedes” are șansele cele mai mari de a rămîne în viață. Măsuri constructive speciale fac ca botul mașinii să se turtască numai pînă la un punct, iar concomitent, în numai 26 milisecunde, bordul eliberează două perne gonflabile care amortizează șocul.

— Cum va arăta service-ul din nordul Capitalei ?

— Va fi cea mai mare unitate de reparații și întreținere auto din sud-estul Europei. Sperăm să-l dăm în funcțiune în trimestrul al III-lea al anului viitor.

— Cîte mașini Mercedes există în țară ?

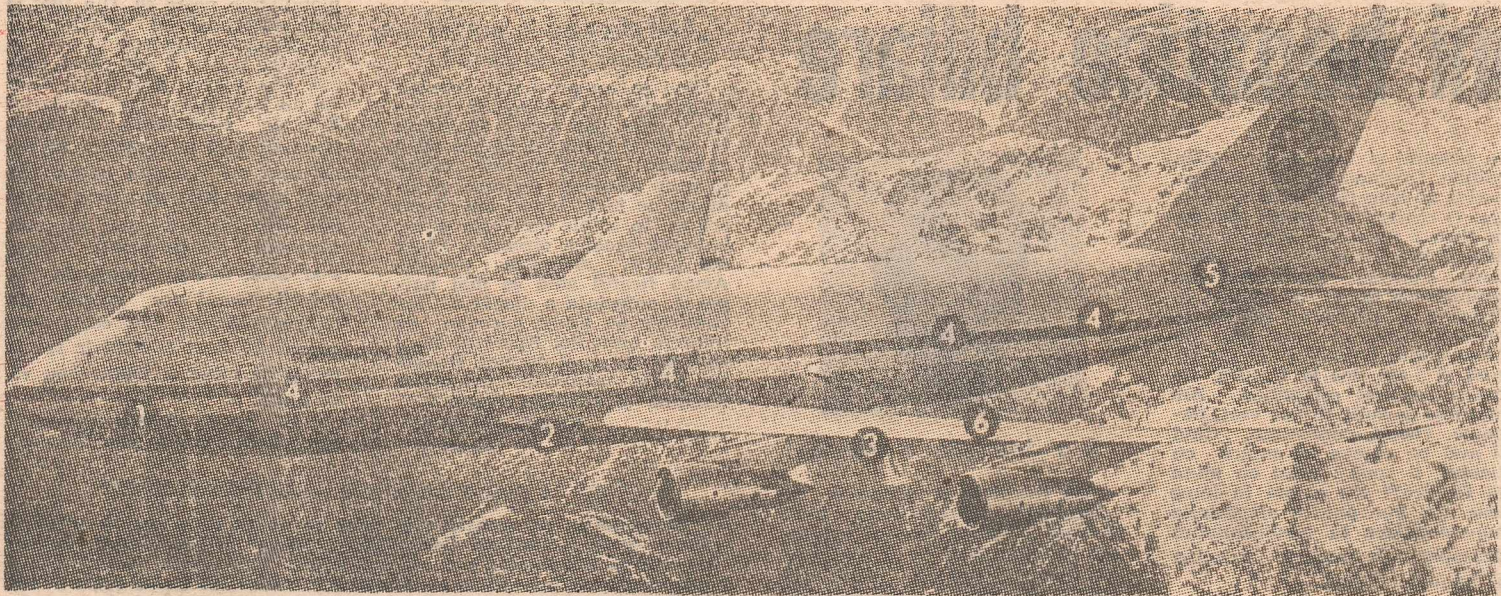
— Numai în Capitală circula peste 3.000. Sint mașini achiziționate din străinătate în ultimii doi ani, deci majoritatea sint uzate tehnic și moral. Mai există apoi foarte multe în țară, de aceea, pentru început, vom înființa un service și la Cluj. Cel din București va avea 15 posturi pentru autotractoare, 15 pentru autocamioane și 20 pentru autoturisme. În dotare se vor afla și ateliere mobile.

— Va bîntui și aici sfîntul ciubuc ?

— Excluz. Prima abatere va însemna și desfacerea contractului de muncă. Muncitorii, maiștrii, inginerii vor fi specializați în Germania. Se va lucra exact ca acolo : fără cozi, intervenții, numai cu programare, cu utilaje ultramoderne și cu exemplară pricepere și conștiințiozitate. La un simplu apel telefonic, delegatul service-ului va sosi la domiciliul clientului, îl va lua mașina și, la ora fixată, va reveni cu ea verificată, reparată. Vom acorda asistență și autoturismelor „Dacia” și „OLTCIT”, sau de altă marcă, în măsura capacităților disponibile. Românul supravegheat, îndrumat și bine plătit a fost întotdeauna un excelent meșteșugar. O vom dovedi cu prisosință și prin mijlocirea firmei „Mercedes”.

Pagină realizată de
LIVIU TIMBUS

Aviația militară ar fi putut preveni accidentul lui IL 18?

Ancheta despre prăbușirea lui IL 18 continuă. Mai multe comisii studiază cauzele care au dus la această catastrofă: s-au cules date de la toate stațiile meteo, se studiază rapoartele controlorilor de trafic din acea noapte, se face un studiu asupra mijloacelor de protecție aeriene, s-au luat date de la piloții care au survolat zona respectivă, se studiază informațiile furnizate de cutia neagră. În așteptarea concluziilor am strins la rîndul nostru informații pe care vi le vom prezenta în rîndurile următoare.

☆

Veți spune că este hazardat să începem analiza acestei catastrofe pornind de la evenimentele petrecute în ultimele zile. Și, cu toate acestea, am convingerea că fire invizibile leagă aceste lucruri între ele. După cum știm zilele trecute personalul aeroportului a anunțat grevă generală. Principala revendicare era reorganizarea aviației. Greva s-a aminorat pentru că (surpriză!) ministrul Băsescu redactase cu puțin timp înainte un ordin care cerea tot reorganizarea aviației (hîrtia a fost arătată liderilor sindicali după greva de avertisment). „Sînt convins că reorganizarea trebuie făcută dar nu va fi ușor. Cineva a despărțit și împărțit toate lucrurile, și acum e foarte greu să le aduni la loc”, îmi spune domnul Nicolae Brutaru, de curînd numit șef al Departamentului aviației civile. În mod evident reorganizarea aviației trece printr-o criză declanșată din nepriecul celor care au coordonat-o.

Între personal a apărut o dezbinare. Controlorii de trafic plătiți în regie cîștigă mulți bani, din taxele de survol care nu li se cuvin în exclusivitate. Restul personalului plătit de la buget cîștigă... ca de la buget. În mod ideal vorbind, acest lucru nu ar fi trebuit să afecteze colaborarea între ei, dar se pare că lucrurile nu se petrec așa. Deteriorarea cronică a relațiilor dintre cei care lucrează în aviație poate deveni oricînd o premisă de accidente. Am vrut să aflu amănunte despre ROMATSA, măr ai discordiei în aviația noastră. Nicolae Brutaru: „Cei care lucrează în traficul aerian știau că pentru dotare trebuiau milioane de dolari pe care nu-i puteau primi de la buget. Atunci s-au organizat într-o regie, și-au structurat foarte bine activitatea și numărul de oameni. Acolo se muncеște nu gl'imă și se cîștigă mai bine. În acest moment ei sînt în contact cu trei firme care vor să liciteze pentru montarea a trei radare (la Arad, București și Constanța). Asta va însemna foarte mult pentru România. Toate zborurile care vin pînă la granița noastră sînt eșalonate la o distanță de trei minute. La noi nu se poate decît o eșalonare la 10 minute, ceea ce ar însemna ca la Arad să se facă o poartă de așteptare. Din cauza asta ei ne ocolesc și nu este bine pentru că știți că survolul se plătește. Dar cînd vom avea aeroporturi moderne și mijloace de navigație moderne nimeni nu se va mai feri să vină. Proiectele firmelor care licitează sînt de peste 200 milioane de lei”.

Noua organizare a aviației promise aplanarea acestor conflicte și soluții pentru întreg

personalul pentru că starea de încordare dintre oameni trebuie dezamorsată. În hotărîrea ministerului de a porni, în sfîrșit, la lucru cîntărește greu, cu siguranță și accidentul cu IL 18. Între oamenii aflați în conflict nu există o colaborare sută la sută. În aviația asta poartă numele de catastrofă.

☆

În 1991 au fost două premise de accident: o întrerupere a decolării și o cădere de motor și întoarcere din cursă. Tot anul acesta au fost trei accidente. În iunie a fost accidentul avionului sportiv ZLIN. Din fericire, cele două persoane aflate la bord sînt în viață: instructora Calciu Maria se află acum în Olanda la operație și recuperare, elevul Cosma Lucian este internat în țară. Elicopterul utilitar KA 26 a avut accident în timpul unui tratament de viță de vie, lîngă Iași. Din cauza temperaturii ridicate, substanța transportată, a luat foc. Pilotul Toma Lucarmu a coborît și a încercat să stingă elicopterul cu un extingtor. Nu a fost posibil pentru că la bord se aflau 600 kg de substanță plus benzină. Pilotul a fost găsit plîngînd lîngă elicopter.

Rezultatul cercetării lui IL 18 s-ar putea să se anunțe peste o lună.

Nicolae Brutaru: „Vă dați seama că în primul rînd noi sîntem interesați să aflăm adevărul. Nu vreau ca vreunul din cei 14 copii rămași orfani să-mi zică: ai spus că tatăl meu a fost vinovat și nu este așa. Vrem să aflăm adevărul oricît de dureros

ar fi el. Deocamdată pot să vă spun că avionul a fost deviat de la rută. Aici sînt foarte multe posibilități: putea fi deviat de către piloți, putea fi deviat de jos prin dirijare radar, putea fi deviat accidental din cauza aparaturii de bord. Sînt aparate făcute din metal care se puteau defecta. Caseta neagră a arătat devierea și coborîrea lui. Tot din caseta neagră știm că nu a urmat ruta pe care trebuia să meargă și mai știm că motorul și comenzile au funcționat normal”.

— De ce controlorii de trafic nu au cunoscut această deviere?

Nicolae Brutaru: „În ziua respectivă a fost furtună puternică. Avem un singur radar de supraveghere, la București, a cărui rază de acțiune ajunge pînă la Deva. În noaptea aceea din cauza furtunii radarul a fost întrerupt de cîteva ori. Din rapoartele controlorilor de trafic rezultă că radarul nu a funcționat pe timpul celui zbor și s-a făcut un zbor non-radar. Asta nu ar fi fost nici o problemă, noi zburăm și peste Africa fără radar. La zborurile non-radar se dau numai rapoartele de poziție. Din consultarea rapoartelor rezultă că a fost un zbor normal. Aici e cel mai mare semn de întrebare. Cine a greșit?”

Au plecat pe IL 18 trei oameni din echipajul de rezervă (întotdeauna pe aeroport se află unul sau două echipaje de rezervă). Comandantul și alte două persoane au fost chemate de acasă. Din alte surse de informație am aflat că nu s-a zburat pe traiectul București — Timișoara ci pe culoarul Timișoara — București care era mai

scurt. Acest lucru deși mai puțin obișnuit, nu încălca reglementul și se pare că a fost anunțat și aprobat. Dar și de la acest traiect a fost o deviere spre sud pentru ocolirea unei zone de furtună. Apate întrebarea dacă echipajul a anunțat această abatere și dacă controlorii de trafic au făcut anunțul la celelalte puncte de control. Fiind un zbor non-radar, controlorii de trafic au dirijat numai prin datele primite de la echipaj. În mod evident, cînd s-a produs accidentul echipajul nu cunoștea cu precizie poziția avionului, deși la bord se afla aparatură dublă pentru obținerea cîordonatelor. Ce s-a petrecut la bord, de ce nu au consultat aparatele? Există suspiciunea ca unii din membrii echipajului dormeau. Nu au consultat nici cronometrul și aterizarea a început mai repede cu șase minute. Înseamnă că ei nu știau că se află în munți și nu pe valea Mureșului. Controlorii de trafic din Timișoara au confirmat aterizarea fără a ști de deviere. În zona aceea doar aviația militară avea radar și ei au văzut abaterea de la traseu. Cînd avionul a dispărut cei de la traficul aerian au cerut sprijinul militarilor. Au aflat atunci că avionul nu trebuie căutat în zona Devci, ci în munți.

☆

De ce aviația militară nu a prevenit aviația civilă de această deviere înainte de a se petrece catastrofa? Este o întrebare gravă pe care i-am pus-o domnului, general Horia Opruță, comandantul aviației militare.

Gen. Horia Opruță: „Punctele de comandă ale aviației civile, ale aviației militare și ale comandamentului apărării naționale au obligația să urmărească toate avioanele proprii precum și pe cele care se află în survol. Abaterile de la traiectul de zbor ale acestora sînt semnalate de mijloacele radar ale apărării teritoriale. IL 18 s-a abătut de la traiect cu aprobare, absolut cu aprobare, fiind în dirijarea nemijlocită a organului de trafic aerian civil. S-a abătut datorită fenomenelor periculoase pe care le-a întîlnit pe traiectul de zbor. Această abatere a fost cunoscută, echipajul nu a făcut-o pe cont propriu. De aceea aviația militară nu a avut nici o obligație față de controlul acestui avion.

— Dar la acea oră radarul din București nu funcționa.

Au cerut ei sprijinul mijloacelor radar militare pentru a determina poziția reală a avionului? Era o obligație a lor să o facă. Asta o pot spune și în fața unei instanțe. Ei aveau obligația să ceară determinarea în timp și spațiu a poziției reale. Ei nu au făcut asta, și-au declinat răspunderea pe care o aveau juridic.

Nu mai în cazul în care avionul era descoperit departe de traiect, fără ca devierea să fie anunțată, numai atunci ar fi trebuit să intervenim noi. Traficul a știut, rămîne de clarificat dacă cei de la traficul civil au raportat mai departe acest lucru. Nu știu ce concluzii se vor trage despre începerea coborîrii mai devreme. În locul unde s-a produs accidentul, avionul ar fi trebuit să aibă o înălțime de siguranță de zbor de minimum 110 (11 000 picioare). Au început coborîrea mult prea devreme”.

AURELIA BORIGA ■

Ce poate reproșa vieții un tînar cîrui natura i-a hărăzit și frumusețe, și deșteptăciune și care are și șanse de a fi, la numai 19 ani, student la Automatică? Mai nimic veți spune.

Și totuși, tînarul nostru are motive să nu fie pe deplin mulțumit.

De exemplu, se gîndește că nu i-ar strica să aibă și el, ca toată lumea, măcar un părinte. Nici orfan nu este, dimpotrivă, într-o perioadă era chiar sufocat de mai multe perechi de părinți, care și l-au disputat cu vehemență o bucată de vreme, pînă cînd s-au risipit care în-otro și el s-a trezit că, de fapt, n-are pe nimeni.

Acum e încă în vacanță, prima lui vacanță de student: n-are un ban de buzunar, n-are o locuință unde să tragă ca la el acasă.

De curînd, după investigații făcute pe cont propriu, a descoperit-o pe cea care i-a dat

viață (și care i-a fost mamă 7 zile). Acum e căsătorită, are familia ei și, deși îi recunoaște calitatea de fiu, totuși n-o poate face oficial; așa că l-a prezentat soțului drept fiul unei bune prietene.

UN ORFAN CU O DROAIE DE PĂRINȚI

A doua lui mamă, cea care l-a înfiat, a divorțat de primul ei soț (deci de tatăl adoptiv al lui Aurel N.) și s-a recăsătorit cu un văduv cu 6 copii. Valeria Sandu cu greu poate rupe de la gura celor 6 copii ca să-i dea fiului ei, care, știind-o atît de sfîrșitorată, o evită pe cît poate. Ultima dată cînd

a întîlnit-o purta niște vinătăi oribile (auzise el mai demult că se ducea greu cu bărbatul) și se scotocea jenată în portofel.

Din anul 1976, de cînd părinții lui adoptivi au divorțat,

poliție, iar din 1996 n-a mai trimis nimic, fiind dat dispărut de la domiciliu.

A doua pereche de părinți (neoficiali) s-a dezmembrat și ea. Familia Georgescu l-a îndrăgit de mic. Fiind vecină cu

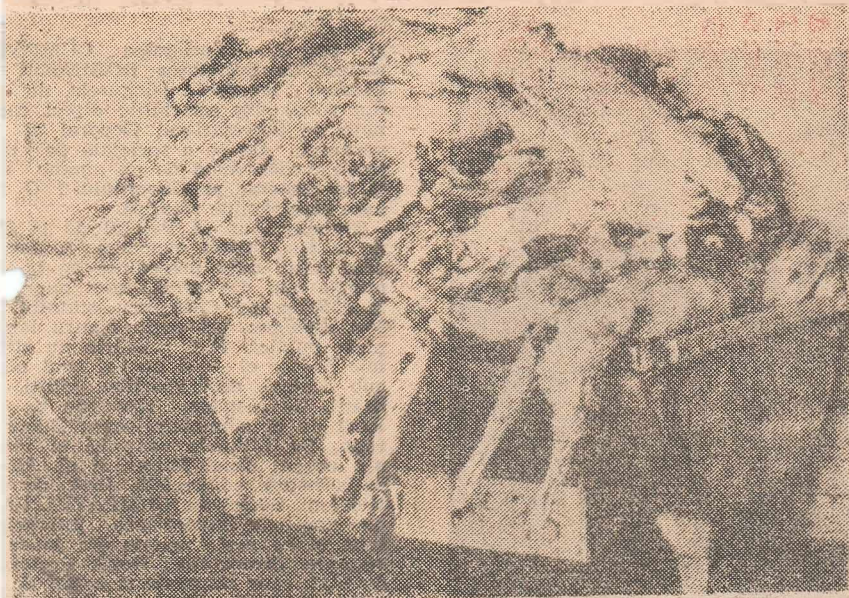
Aurel n-a primit decît de 20 de ori pensia alimentară pe care tatăl său era obligat prin lege să i-o trimită. Incredibil: în 15 ani copilul a fost susținut efectiv de tatăl său cu numai 8 000 de lei. Și nici această nesemnificativă sumă nu i-a dat-o de bunăvoie, fiind nevoie de intervenția organelor de

familia lui, s-a înșinuat treptat în viața acesteia și în sufletul copilului, cîrui i-a oferit tot ceea ce părinții acestuia n-au putut. Și a mers tandrețea asta în cinci pînă într-o zi, cînd familia Georgescu a început să facă presiuni pentru a-l înfiia pe Aurel de la părinții lui adoptivi, fapt ce nu s-a putut

realiza legal, întrucît copilul ar fi trebuit să fie mai întîi desfiat. Cu toate acestea, Aurel a optat pentru familia Georgescu și toți i-au respectat optiunea, căci era un copil bun, cuminte, învăța foarte bine. Dar nici fericirea asta n-a durat mult: a treia lui mamă a murit fulgerător și dl. Georgescu s-a recăsătorit la fel de fulgerător. Noua lui soție ar fi putut fi a patra mamă a lui Aurel, dacă ea n-ar fi fost mai practică și nu i-ar fi cerut soțului s-o mai scutească cu sentimentalismele lui paterne. Și băiatul a fost evacuat. Unde?

La părinții legali nu, căci aceștia divorțaseră. La mama primordială nu, căci i-ar fi pus în pericol căsnicia. Deocamdată s-a pripăsit la o rudă a acesteia. Pînă cînd? Și să nu uităm că mai are de făcut 4 ani de facultate.

VALERIA DORNEANU ■

SCANDAL LA BRAȘOV

158.265 kilograme de carne infestată!

Un port prea îndepărtat

Din capul locului va trebui înțeles că lucrurile sînt încă suficient de tulburi pentru a se putea conchide cu convingere. Mergînd pe firul sinuos al evidenței, faptele devin, fără îndoială, relevante. Totul a început departe de meștegurile noastre, cu mai bine de un an în urmă, în perioada 22-24 august 1990, într-unul din porturile Noii Zeelande, New Plymouth. Imediat după sacrificarea unui important număr de berbecuți autotoni, s-a trecut la congelarea acestora în carcase și cantitatea respectivă inițială — 293.800 kg — a fost încărcată la bordul unui din vasele comerciale, avînd — din rațiuni pe care încă nu le cunoaștem — destinația Le Havre, Franța. Certificatul de calitate al respectivului transport prevedea garanție de un an pentru întregul lot de carne congelată în carcasă. E greu de spus ce s-a făcut (și prin cine) cu o parte din cantitatea inițială, cert e că mai bine de jumătate din aceasta — adică 158.265 kg., cantitate la care se va referi în mod curent ancheta noastră — a luat drumul iugoslavici, mai precis portul Koper, după ce destinația sa inițială era localitatea Sharjah din Orientul Mijlociu. Și totuși, iată că după un suspect „periplu” de nu mai puțin de 7 (sapte!) luni, cei care s-au nimerit să se preocupasească (?) cu acest transport am fost noi, românii. Fosta Centrală Industrială a Cărnii București, rebotezată azi „UNICARNE BUCUREȘTI” S.A., s-a decis să importe de la firma iugoslavă „INTER EUROPA KOPER” întreaga cantitate de carne de berbecuț în carcasă, soșită și recepționată la Slanina-Moravița în data de 30.05.1991. În urma verificărilor ulterioare, s-a constatat că transportul era însoțit de viza specialistului veterinar iugoslav și că în momentul recepției cantității de carne reprezentantului „UNICARNE” nu s-au auzit obiecții privind calitatea cărnii transportate. Spuneam mai sus că uite-asa, ne-a picat nouă pleșca. Numai că proaspăta societate comercială bucureșteană a știut să nu se complice din capul locului (fior? premeditare? inspirație?) și a dirijat de urgență întregul transport achiziționat (mai puțin proaspăt decît societatea, evident) către I.C. „Bîrsa” Brașov, unde a sosit în data de 1.06.1991, însoțit de avizele de expediție nr. 1000486-100491/1991, datate 31.05.1991. Prelucrarea s-a „oficializat” prin procesele-verbale nr. 5059 și 3240 încheiate abia în 6.06.1991 (?). Din afirmațiile lucrătorilor abatorului, se înțelege clar că rolul I.C. „Bîrsa” Brașov (în urma convenției cu „UNICARNE BUCUREȘTI”), era acela de a depozita carcasele de berbecuți în spațiile sale disponibile de frig, de a le decongela ulterior, a le tranșa, recongela și expedia în final unor terți beneficiari din țară indicați de la București.

Cele bune să se adune / Cele rele să se... spele?

Care astfel par să sune indicațiile și concluziile comisiei de specialiști care au trecut neîntîrziat la examinarea riguroasă a lotului de carcase recepționat. Mult mai convingător este să spicim din concluziile comisiei respective, constituită din d-nii Dobre Bărzo, de la Laboratorul Central pentru Controlul Alimentației de Origine Animală din București, precum și dr. Dan Răuță, dr. Valentin Sasu, dr. Lucian Balca din cadrul Direcției Sanitar-Veterinare a județului Brașov: „După cum reiese din certificatul sanitar-veterinar, carnea a fost produsă în 24-26 august 1990 și imbarcată pe vapor în 24-26 septembrie 1990, dîndu-i-se o durată de valabilitate de 1 an. (...) Lotul de carne în cauză se află în 2 depozite de congelare. Fiecare carcasă este ambalată în saci de tifon, iar prelucrarea carcaselor s-a făcut îngrîșit. S-au examinat în stare congelată cite 20 de carcase din fiecare depozit. Din cele 40 de carcase, 25 prezintă la suprafețe insule, puncte sau colonii de mușcăi de culoare brun-negru în număr variabil: de la citeva, la foarte multe (nenumerabile), dispersate pe toată suprafața carcasei, dar în principal pe perețele toraco-abdominal, pulpă și spată. Suprafața tuturor carcaselor este deshidratată pe întinderi foarte mari, mai accentuat pe zonele cu grăsime mică. La rare carcase, grăsimea are culoarea gălbuie și miros ușor de rînced. S-au examinat, de asemenea, 16 carcase în stare decongelată la care s-au constatat: zone întinse de deshidratare a suprafeței, numeroase pete și zone de mușcăi negru-brun prezente pe suprafețele carcaselor și a cavităților toracice și abdominale. Colonii de mușcăi sînt bine prinse de țesuturile pe care sînt dezvoltate, pătrunzînd în acestea pe o adîncime de 2-3 mm. NU SE ANTRENEAZĂ PRIN FRECARE CU CORPURI DURE, CI NUMAI ODATĂ CU ÎNDEPARTAREA ȚESUTURILOR PE CARE S-AU DEZVOLTAT. La 2 carcase țesutul grăsoare prezintă o zonă de culoare gălbuie și cu miros ușor de rînced (...). Pe baza celor constatate, față de lotul de carne în cauză, se vor lua următoarele măsuri:

1. Fiecare carcasă se va inspecta în stare congelată înainte de introducerea în sălile de tranșare și se vor elimina de la prelucrare toate carcasele care prezintă pete și zone de mușcăi pe suprafață. Se pot admite ÎN MOD EXCEPȚIONAL carcasele care prezintă 2-4 pete de mușcăi în care vor fi îndepărtate cu cuțitul ÎNAINTE de introducerea în tranșare. De asemenea, nu vor fi admise la prelucrare carcasele la care se constată zone de țesut gras cu culoare gălbuie și cu miros de rînced. Carcasele ce nu se admit la

prelucrare vor fi IMEDIAT dirijate pentru prelucrare în faină furajeră.

2. Dacă după decongelare se sesizează carcase cu modificări de miros, acestea se vor exclude de la prelucrare și dirija pentru transformare în faină proteică.

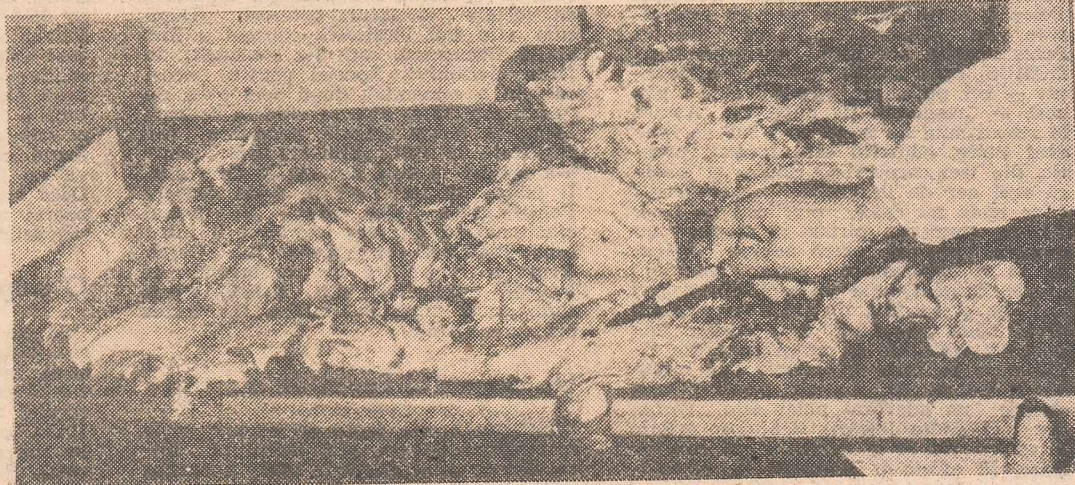
3. Carcasele admise se vor PRELUCRA IMEDIAT numai în preparate care se supun tratamentelor termice de min. 10 grade Celsius și max. 70 grade C. SI NUMAI ÎN AMESTEC CU ALTE CĂRNURI. CARNEA DIN ACESTE CARCASE SĂ NU ÎNTRIE ÎN PREPARATE DECît ÎN PROPORȚIE DE MAXIMUM 20 LA SUTĂ.

4. Trierea și prelucrarea acestei cărni se va face sub STRICTĂ SI PERMANENTĂ SUPRAVEGHERE SANITAR-VETERINARĂ.

5. ACȚIUNILE DE TRIERE ȘI PRELUCRAREA ACESTUI LOT DE CARNE SE VOR URGENTA

tr-o nejustificabilă aminare de 2 (două!) luni a tuturor operațiunilor prescrise. Sfidînd orice lege — de la cele protective preventive la cea a bunului simț — conducerea abatorului a trecut la tranșare abia în luna august a acestui an, după depășirea termenului de garanție de 12 luni. Incompetența conducerii, trecută cu vederea (?) pe sub pleoapele străvezii ale marilor de la „UNICARNE” București, a dat de data aceasta „roade” unul și unul: — din „indicațiile” (prețioase, deh!) primite de la București, au fost livrate în țară unor terți „beneficiari” următoarele cantități de carne de berbecuți în carcasă, congelată: către S.C. TABCO Tulcea — 4.980 kg în 26.06 și la 10.699 kg în 7.08.a.c.; către S.C. CARNECO Constanța — 11.865 kg în 2.07.a.c.; către Ind. Cărnii Dimbovița — 4.217 kg în 27.07.a.c. — În pofida repetatelor controale din partea D.S.V., I.J.C.C.P.S. și a Centrului de

vedem pădurea din pricina copacului. Cu alte cuvinte, culpa-bilitatea nu începe, firește, cu cei de la Brașov, ci cu fostul „mamut”, C.I.C., onorabilul „UNICARNE BUCUREȘTI” S.A. de astăzi. Dacă e să raționăm, întrebările se succed în sens absolut logic: cum a putut ajunge la Brașov, carne deja atînsă de mușcăi? Oare nu era, evident, compromisă din start și cineva (nelipsitul „cineva”) s-a făcut că nu o vede? Cum se explică faptul că România exporta (la preț vechi!) tone de carne similară cu 1.000-1.300 dolari/tonă, iar buclucașul transport a fost achiziționat, pare-se, doar cu cca. 100 dolari/tonă? Să fi importat „UNICARNE” cu bună știință ciurucuri, scoțînd că românul nostru e obișnuit să-nghită mai orice? Sau e vorba de niște ajutoare trimise de Comunitatea Europeană și revindute nouă? A încasat sau nu cineva (iarăși „cineva”) obisnuitul comision de 5 la sută din va-

PENTRU ELIBERAREA DEPOZITELOR DE CONGELARE ȘI A NU SE CREA PROBLEME PENTRU ALTE PRODUSE DIN UNITATE”. (sublinierile ne aparțin.).

Toate bune și la locul lor, veți spune, chiar dacă documentul în cauză „constată” irevocabil faptul că oricum ai da-o, carnea era deja compromisă. Dar așa cum s-au depriș românii noștri să verifice în practică legile lui Murphy, lucrurile nu s-au oprit deloc aici.

Comisia spune, abatorul dispune

Așadar, așa stăteau lucrurile pe data de 11.06.a.c., deci nu mai puțin de trei luni în urmă. Ce a urmat? E greu de străpuns într-un timp și spațiu relativ redus pînă la urmă explicațiilor de-acum, ajurîtare și deculpabilizante. Fapt e că întregul sir de grave încălcări ulterioare a tuturor normelor și indicațiilor de igienă-veterinară s-a produs. „Imediat”-ul imperativ desprins din protocolul constatativ s-a transformat în-

Medicină Preventivă Brașov, în perioada 6.08-4.09.a.c. abatorul a trecut la tranșarea a 115.150 kg de carne din lotul respectiv, din care au rezultat: 62.223 kg șrot integral de ovine, 392 kg șeu, 37.931 kg oase DCA, 560 kg flax și 11.008 kg carne confiscată, adică doar 9,56 la sută din cantitatea inițială. — o altă eroare (?) incriminabilă a abatorului a fost legată de nerespectarea prevederii prin care carnea confiscată ar fi trebuit să ia în mod exclusiv calea transformării în faină proteică. Dar așa! — domniile lor, din fotoliile directoriale (începînd cu dl. director Morărescu Ion) au opinat că ar fi mai nimerit ca pentru o parte din această carne infestată și confiscată să găsească o altă destinație: hrănirea păștrăvilor și a nărcilor de la I.A.S. Prejmer!

Cine scapă turma?

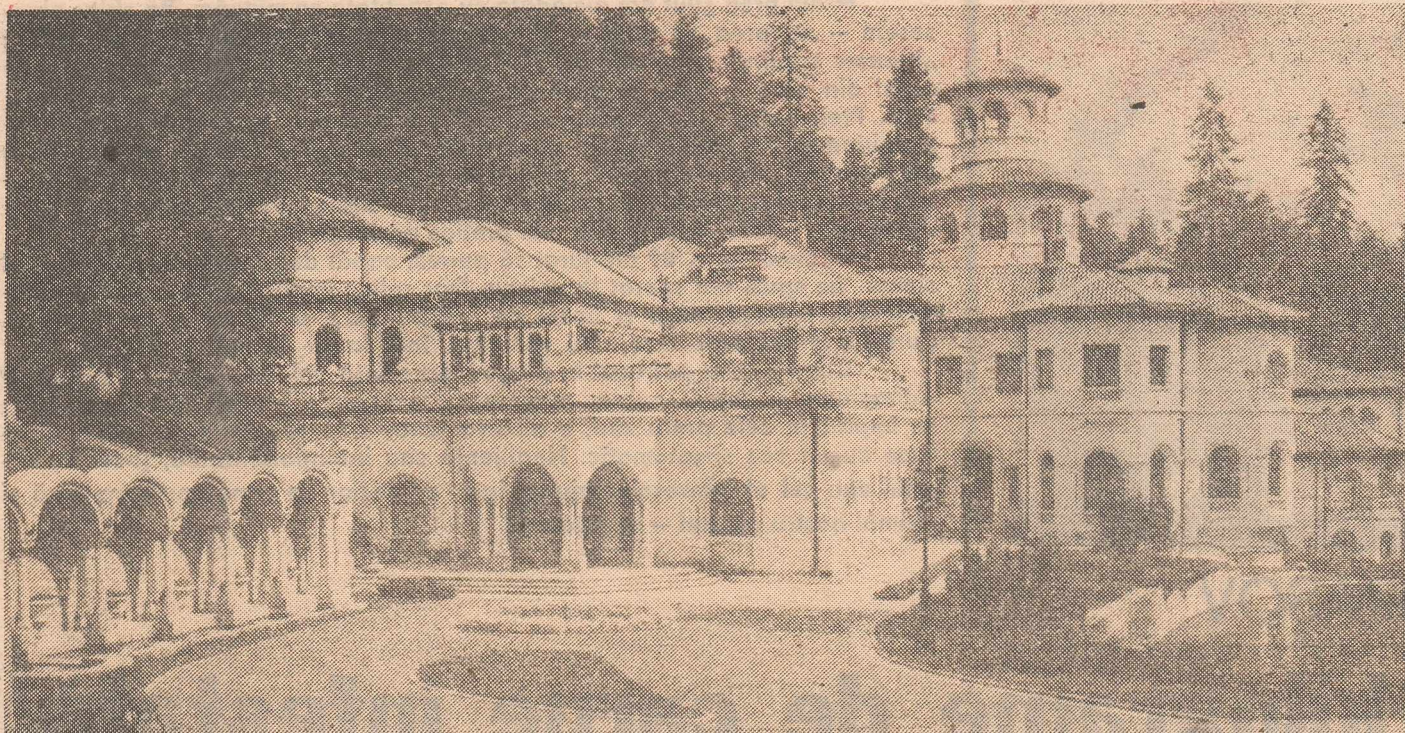
Și dacă tot am ajuns aici, e bine să încercăm să privim „a-facerea” de mai de-a-proapă. Dincolo de iresponsabilitatea incalificabilă a celor în cauză, nu trebuie să ne facem că nu

loare, practicat în mod curent în cazul unor asemenea tranșacții? În cazul în care cele peste 60 de tone de carne tranșată și blocată momentan la I.C. „Bîrsa” vor fi confiscate în urma rezultatelor expertizelor ce continuă, cine va suporta prejudiciul? Dacă cele 31.751 kg trimise în cele trei locuri în țară au fost deja predate consumului intern și urmările consumului devin palpabile, cine va purta răspunderea? Sînt, după cum se vede, multe întrebări la care organele în drept au datoria să găsească răspunsuri. Cîtă vreme ancheta continuă, se mai pot lămuri destule. Pentru liota de acei „cineva”, ghinionul a fost de astă dată urias. Vor avea, cu siguranță, suficient timp să-nțeleagă un amănunt: de berbecuți bine să te ferești chiar și atunci cînd nu mai au coarne!

Anchetă realizată de

CRISTIAN PAVEL ■

Fotografii de SILVIU STAN ■

Guvernul acaparează foișorul de la Peleș

Nu știu cum vă închipuiți dumneavoastră guvernul, dar eu, cînd mă gîndesc la el, mi-l închipui ca pe un leu. El, nu ca o monedă veche vreau să zic, ci așa ca un leu, în carne și oase, regele junglei. Laba leului mi-o închipui mare, grea, atotputernică. Labă de regele junglei, nu? Care poate să inventeze la o adică, o groază de societăți, secretariate la dispoziția sa ori, regii care să lucreze, încet și spornic, în folosul său.

„Unde curge-n vale un rîu mititel

Una din cele mai interesante realizări ale actualei structuri de putere o constituie luarea sub oblăduire a foișorului de la Peleș. În timp ce castelul Peleș (propriu-zis) împreună cu alte câteva vile și acareturi de pe domeniul Peleș aparțin aceluiași misterios trust DOMUS, așa-numitul „foișor” a devenit — cel puțin așa știu cei care-l păzesc — „reședință de guvern”. Așezat la câteva sute de metri mai sus de Muzeul Peleș, edificiul este format, practic, din trei corpuri de clădire și inspiră a cel aer de intimidare propriu locurilor unde nu calcă muritorii de rînd. Alături curge un pîrîiș în trepte, cu cascade voioase, parcă anume apărut ca să se împlinească vorba poetului: „unde curge-n vale un rîu mititel /...“ plînge și suspină tînărul guvern. Cum arată noua „reședință”? O clădire impozantă, spîlcuită, cu acoperișuri din țiglă roșie pe care se observă mai multe tipuri de antene. La uși (palatul, căci despre un adevărat palat este vorba, are mai multe intrări) strălucesc grilaje strașnice. Nu ar fi exclus, după cum se pare, să existe o instalație de alarma-

re și siguranță, asemănătoare cu cea a Peleșului vechi. Un gard cu lanț împiedică accesul înspre corpul de clădiri. La capătul aleilor conducînd spre intrări se află proțapite două santinele îmbrăcate militar, în gherete instalate ca posturi de pază — și o a treia santinelă în spatele „conacului”. La primul cat (în partea dinspre Vest, Nord-Vest) se întinde o spațioasă terasă, cu felinare montate pe stîlpi și un fel de lambrouri de lemn pe laturi, lungă de cam 20 de metri și lată de aproximativ 10 metri. Încăperile (cu ferestre mari aducînd, în partea de sus, cumva a ogivă) de la etajul doi au și terase de pe care se pot survola pitoreștile împrejurimi. La intrarea centrală se poate observa o formă arhitecturală amintind de vechile cerdacuri boierești. După cum știu toți localnicii, conacul a fost al lui Ceaușescu, care l-a construit în forma definitivă. Special pentru acest edificiu a comandat, după cum avea de obicei, mobile și diverse obiecte de ambient. În forma actuală, palatul a fost finalizat în 1987, „fiul cel mai iubit” n-a apucat să stea prea mult timp aici. Îi plăcea să locuiască în aripa dinspre Peleș-muzeul. Aripă care — ar trebui menționat ca un fapt istoric — a fost construită încă din vremea lui Carol. Acum la foișor are loc un inventar al tuturor lucrurilor din palat. Apoi, timp de o lună, Palatul va fi închis pentru curățenie.

Un suvenir al Epocii de aur

Însă nu aceste fapte mi se par cele mai surprinzătoare, nici faptul că foișorul este unul din cele mai autentice

fructe ale epocii de aur, ci, mai degrabă că, actualmente, el nu se vizitează și nici nu este permisă apropierea la mai mult de 10-15 metri de obiectiv. Destinația cel puțin oficială, servind drept motivație, dacă nu drept acoperire, este de sediu pentru protocol și primiri speciale. Ceea ce este mai important (și aruncă o lumină și mai tranșantă asupra intențiilor privind exclusivismul acestui cuibușor de lux) e faptul că, începînd cu data de 1 octombrie a.e., nici măcar accesul în zonă nu va mai fi permis, singurul loc de vizitare rămînînd strict zona vechiului Muzeu Peleș. Mai trebuie adăugat că oaspeții de aici sînt păziți, în continuare, cu strașnicie: trecînd podețul peste rîul Peleș, în amonte de muzeu, la capătul potecii care se desprinde din drumul spre cabana Poiana Stînii, se află o unitate militară care asigură schimburile necesare la santinelele tremurînd în gheretele de pază, pentru „liniștea aleșilor noștri”. Încă o informație nu lipsită de interes: pe pliantul stațiunii Sinaia, editat de fostul oficiu județean de turism Prahova nu figurează nici tipenie de foișor. Doar Muzeul Peleș cu șoseaua care-l poartă numele; în plus, hotelul și restaurantul Peleș.

O enigmatică regie de protocol

Să ne edificăm, totuși, ce se întîmplă cu edificiul sus-pomenit. La Primărie, ceață mare. Aflăm de la d-na secretar Ionită că, pînă nu de mult, Palatul Foișorului a aparținut de Societatea CUMPATUL, al cărei director era proaspătul propus spre destituire, d-nul Liviu Roșală. Puțin însă știu ce hram purta —

și poartă — Societatea CUMPATUL alături de Societatea ROBINSON. Predeal face parte (singurele, de din zonă) din societățile direct oculte de Secretariatul General al vernului. De ce o societate de tu trebuie coordonată de un anume secretariat general al Guvernului? O întrebare care rămîne retorică.

Trebuie spus că Palatul de la Făgăraș nu a fost vizitat niciodată. A aparținut unui rege, unui președinte și, în urmărele mai din urmă, unui guvern. La căderea lui Ceaușescu, statutul lui a fost ambiguu, cel puțin pentru largă opinie publică. Nici primăria nu știu nimic despre el — și nu l-a avut niciodată sub control, deși aparține, totuși, statului. De răspuns, răspunde pe local de el administrația Bucureștiului. De ultimele renovări și reparații s-a ocupat d-nul Mușat, și el director de societate comercială. Însă, de o vreme, Societatea CUMPATUL l-a dat unei alte misterioase întreprinderi și ea peste noapte din jobeni riginalei democrații: Regia Protocol de Stat, care răspunde și astăzi de protocolul de primiri.

Primăriei din Sinaia ce l-a rămas Mai nimic: a primit, după Revoluția 89, 54 de hectare de pădure în parcul Peleșului, deținute pînă atunci de O.S. Silvic. Se știe că, înainte de decembrie '89, parcul Peleș a fost în întregime grădit cu gard de sîrmă. După revoluție, din zilele Revoluției, gardul a fost smuls de acolo. Lampadarele de parc au dispărut, turiștii au ajuns să în zădărnici de tabără și să pîrîie frigărui. Deoarece paznicii nu erau s-a hotărît montarea porților de gard la loc.

Îată un bun prilej ca, simultan cu acestea, să se întărească Foișorul Peleș cu un gard metalic a cărei construcție a început deja, astfel încît nu să nu mai vadă ce se întîmplă în zonă și să nu se poată apropia de zonă. Rămîne vizibil doar Muzeul Peleș, care poartă discuții și pentru vizitarea muzeului. S-a mai avansat o alternativă prin care Peleșul să fie transformat în hotel de lux special pregătit pentru excentricii care să aibă pînzile doborîte și dornici să doarmă o noapte în palat regesc. Nouă nu ne va mai ră-

ne decît să privim la foișor prin gard, dacă plasa nu va avea ochi, în deajuns de mici pentru a ne răcuriozitatea.

MIHAIL GĂLĂTANU
Fotografii de GIG MOTOIANU

„Primarul trece prin sat cu mașina ca la raliu. Habar nu are el de necazurile noastre. Pînă acum am tot făcut”. În ziua aceea bătrînii din Porumbacu de Sus deveniseră vorbăreți din necaz. Elisabeta Frîncu are pensie 11 lei. Cînd s-a făcut C.A.P.-ul i-au luat pămîntul, iar acum la lichidare nu i-au dat nici un bob de griu. „Din pensie nu-mi pot lua nici piinea. Lemnele sînt scumpe. Muncim de ne ies ochii și ăștia care s-au călărat în funcții nu știu cum să ne mai fure”. Ea nu este un caz izolat. Peste 100 de oameni nu au primit griu. În Porumbacu de Sus s-au în-sămîntat 100 de hectare cu griu. Recolta nu a fost prea grozavă, doar 1500 kilograme la hectar. Oamenii au gîndit că toți cei cărora C.A.P.-ul le-a luat pămîntul, sacii cu semințe, vitele, utilajele, vor avea acum, la desființare, dreptul de a primi griu măcar pentru viitoarele în-sămîntări. Urma ca ei să

mai dea 3 lei pe kilogram, plată cuvenită celor de la S.M.A. Dar nu a fost așa. Primii au fost rași de pe listă la „indicțiile” primarului. „Eu le-am spus ce au de făcut: cei de la oraș să nu primească griu anul acesta”, imi mărturi-

uitat să vă spun că pe Nistor Gheorghe l-am întîlnit într-o simbătă la prînz. Nu la primărie, nu pe cîmp, ci acasă. Era omul în S.R.L.!

Următorii rași de pe listă au fost peste 100 de pensionari C.A.P., care locuiesc în sat.

ce să mai zic! E un dezastru. Nu știu de ce-l plătim pe primar”, zice Gheorghe Căpățînă, alt om tăiat de pe listă. Ilie Lăzăriciu e unul din tinerii rămași în sat. Nici lui nu-i place cum merg lucrurile. „Cîlea celor din conducerea fostului

treabă curată. Dar s-a dus. Sînt oameni slabi din sat. Au mînt rău și acum puază mina pe bun, dar nu au. Așa, ca din loc, ceput să circule

Ultima lovitură?

sește, de bună voie și nesilit de nimeni, primarul Nistor Gheorghe. De ce? îl întreb curiosă. „Pentru că s-a făcut puțin”. De ce? imi continui interogatoriul. „Pentru că nu l-au erbicidat”. De ce? „Nu a venit erbicidul la timp”. De ce? repet cu încăpăținare. „Nu știu, asta nu e treaba mea”. În sfîrșit mă dumiresc. Asta da primar! Am

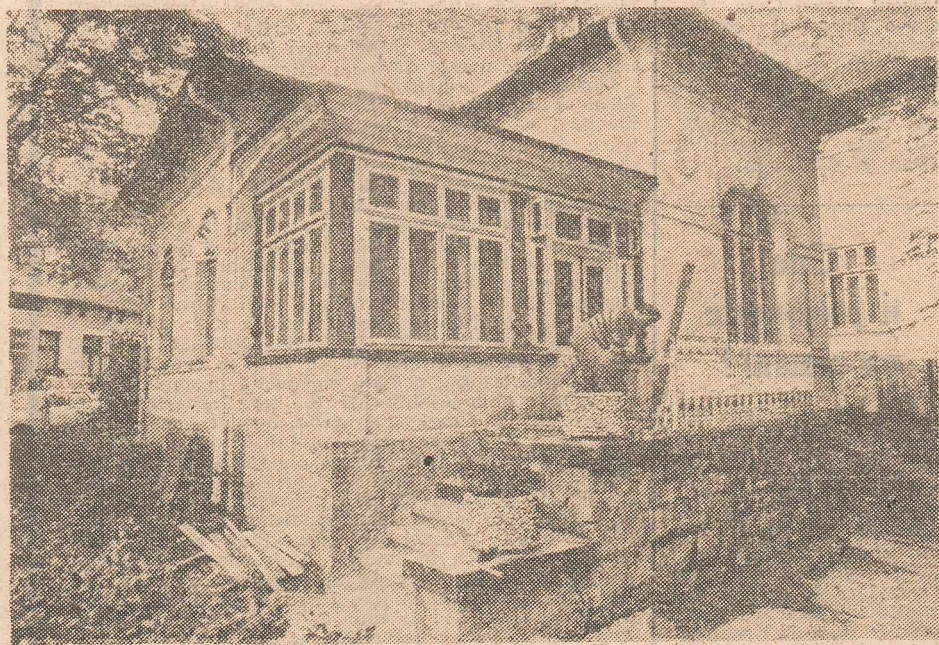
„Nouă nu ne-au dat griu, imi spune Voineag Irimie. L-au dus în magazie și pînă s-au sucit și s-au invîrtit ei cum să-l împartă s-a stricat griul. Nu au oamenii ce să mai aleagă din el”. „Conducerea pe care o avem nu face decît scandal în popor. Eu gîndesc că primul vinovat e chiar guvernul care nu a dat o lege clară. Cît despre primărie,

C.A.P. a hotărît cum să împartă griul. Eu am făcut un tabel cu toți oamenii care aveau dreptul să primească, dar au măsluit tabelul. Este ultima zvîcnire a foștilor șefi. Au gătat ciolanul de ros și s-au gîndit să mai dea și lovitura asta. Acum în ultima vreme s-a tot spart magazia și nu s-a găsit nici un făptăș. Nici asta nu e

sat: cei care vocalează vor primi bun, iar cei care mîine. Lumea ăia și foștii șefi se nă. „Cui i-o fi trecut nerezole?”

În satul de la Făgăraș necaz lînt. E început de griu nu a fost re-

Tov. Scăunaș și scaunul

Există oameni cu un cult profund pentru scaunul lor. Unele schimbări ale cursului vremii îi fac uneori să își piardă obiectul cultului. Niciodată însă cultul. Lipsiți cu totul de scrupule, reîncercând la remarcabila capacitate cameleonică pe care o posedă, se dezmeticesc pe dată și pornesc napraznic la recistigarea scaunului pierdut. De cele mai multe ori reușesc, grație ascuțitelor deprinderi. Nu merită pizmuiți pentru asta, ei compătimită. Fiindcă destinul lor nu reprezintă altceva decât cronică intimă a acestei crinence iubiri, a acestei inepte răsturnări dintre ființă și lucru. A AVEA șezind pe un A FI.

Despre cum se pot „fuma” trei partide într-un an

To'arășu' Ion Scăunaș nu a fost un simplu membru al PCR, nici pomeneală! Absolvent „cu cununită” al unui curs de doi ani al „academiei superioare” HAI PARTIDU (Stefan Gheorghiu), dînsul a fost un „cadru de nădejde” al PCR, un comunist de primă mînă. Pe scurt, un activist în toată regula.

Ca orice individ „de tip nou”, care a învățat de mic că „Partidul e-n toată, e-n cele ce sînt / Și-n cele ce mîine vor ride la soare”, dînsul dispune de o capacitate de „adaptare” ieșită din comun fapt ce va fi arătat în rîndurile de față.

După evenimentele din decembrie '89, tov. Scăunaș devine, brusc, dl. Scăunaș. Ușurința cu care s-a „dezlipit” de părintescul PCR — ce fusese atît de grîjulu cu el — se explică destul de simplu, dacă ne gîndim la conjuncturile aceluia moment, în care „foștii” își turnau de zor cenușa în cap; dacă nu cumva se ascuseseră prin vreun cotlon, neștiuți de nimeni. Cînd lucrurile s-au mai calmat, proaspătul domn Scăunaș, în virtutea unei succinte socoteli,

simți un puternic fior liberal năpădindu-l ființa. Fiorul acesta îl conduse — după cum bine bănuți — direct la sediul PNL Sinaia — orașul în care locuia — și îl făcu să se înscrie, în cea mai mare grabă. Mai mult decît atît, drept dovadă „de neîngăduit” a devotamentului întregii familii față de cauza PNL, d-na Scăunaș — soața distinsului nostru personaj — devine și ea, pe dată, membră a PNL. Obişnuit însă să privească de la o anumită înălțime în jurul său, d-l Scăunaș nu se mulțumii doar cu atît: Vechile sale deprinderi de „lucru cu oamenii”, dibăcia „discursurilor magistrale”, etc., îl fac să ia legătura cu mai-marii de la Ploiești și să se impună în fața lor, devenind, în scurt timp, membru în Comitetul județean PNL Prahova.

Dar iată că lucrurile se precipită. Rezultatul alegerilor de la 20 mai '90 și, mai ales, urmările evenimentelor din 13-15 iunie, cu toată avalanșa de atacuri îndreptate împotriva opoziției, reflectînd situația precară a acestora în cadrul „originalei” noastre democrații, îl pun pe gînduri pe d-l Scăunaș, îl fac să devină precaut. Este momentul în care se putea vedea destul de clar că diversivuna fesenistă din cadrul PNL, materializată prin apariția PNL-AT, dăduse roade. Fiind priviți cu simpatie de către putere, diversioniștii Aripei Tîneră a PNL aveau deja un statut aparte care îi îndreptătea la un viitor „luminos”. Așa stînd lucrurile, d-l Scăunaș și-a reevaluat poziția și nu a pierdut ocazia cînd, în calitate de amfitrion, i-a avut ca oaspeți la Sinaia, în mai multe rînduri, pe d-nii Boroiu, Patriciu, Tericeanu și Cataramă. În urma acestor contacte, dl Scăunaș își dă pe neașteptate demisia din PNL, înscriindu-se imediat pe listele PNL-AT. Discuțiile pe care le-a purtat cu domnii din conducerea Aripei Tîneră se pare că au fost într-adevăr fructuoase, dacă ne gîndim că de curînd, dl Scăunaș a fost „uns” subsecretar de stat în Ministerul Comerțului și Turismului, ca adjunct al d-lui Viorel Cataramă.

Oricum, ușurința cu care îmbracă tot felul de uniforme trecînd dintr-o tăbără în alta și încercînd să facă declarații de dragoste, să fie membru a trei partide, într-un singur an, așa da record! Auzi celor de la GUINNESS BOOK...

Un fidel partener al Securității

La începutul anilor șaptezeci îl găsim pe tov. Scăunaș în funcția de director adjunct la Întreprinderea Regională a Stațiunii Balneo-Climaterice Sinaia (IRSBC). Urmează apoi cursurile de cadre superioare PCR la București, devenind activist. Între timp, IRSBC se transformă în ITOS (Întrep. de Turism și Odihnă Sinaia). Tocmai pe cînd se pune problema conducerii ITOS, tov. Scăunaș revine de la „înălțele” studii. Astfel încît, „din însărcinarea Comitetului Județean PCR Prahova”, în funcția de director coordonator al ITOS (devenit ulterior OJT) este numit tov. Scăunaș. Imediat după „însăcunare”, dînsul trece de îndată la eliminarea unor incoezi și își alcătuiește o nouă echipă de obediinți lui. Aceste mutări aveau menirea de a-i sluji tovilui în exercitarea

și acoperirea nenumăratelor matrazălcuri la care s-a dat, dintre care, cel urmat de descoperirea întâmplătoare a unor saci doșiți, plini cu bani (peste un milion de lei!), la Complexul IZ-VORUL RECE din Sinaia — scandal de răsunet, relatat pe larg în diverse publicații, în decembrie '89 —, este numai un simplu exemplu ilustrativ. Tot în zilele Revoluției, tov. Scăunaș a fost cel ce l-a salvat pe tov. Frățilă, primul secretar al județului, găsit de cetățeni în vila LUMINITA, împreună cu amanta acestuia, ajutîndu-i pe amîndoi s-o „steargă” englezește...

Despre modul în care obișnuia să-și înlăture subalternii s-ar putea vorbi mult, cazuri sînt destule. Elocvent este cel al d-lui Florin Popescu (actualmente deputat MER), care, dintr-o funcție onorabilă, corespunzătoare pregătirii lui — absolvent al Institutului de Istorie și Tecnia Artei —, a fost „transferat” pe post de lucrător cu lopata, la săpat sanțuri... Stilul în care acoperea și musamaliza afacerile dubioase pe care le patrona era și el o „specialitate a casei”. Un exemplu. A existat o reclamație a d-nei Baltă, contabil șef la OJT Buzeni, conform căreia, directorul Cioroiu fusese materiale din unitate, folosîndu-le la amenajarea vilei personale, fapt dovedit cu acte. Pe baza acestora, a avut loc un proces penal. Prima măsură luată de tov. Scăunaș, în calitate de șef, a fost o încercare de musamalizare a „tărăseniei”, prin transferarea lui Cioroiu la Sinaia, pe funcție de șef de producție (?!). Fiindu-i teamă de reclamantă, a înlăturat-o și pe aceasta, mai întîi din funcție, apoi din întreg OJT-ul local, femeia găsindu-se cu foarte mare greutate un loc de muncă, tocmai la Ploiești, în cadrul Întreprinderii de Legume și Fructe.

După Revoluție, tov. Scăunaș a fost „debarcat”. Majoritatea salariilor din

tora?! Tov. Scăunaș este unul dintre aceștia. Să exemplificăm cîteva procedee la care recurgea tovil spre a-și rotunji veniturile, pe vremea „epocii de soia”.

Una dintre formulele frecvente se baza pe teoria aprovizionării — fenomen crincoen în sistemul multilateral sărăcist. Adică: pentru așa-zisa aprovizionare a OJT-ului — cu cartofi, să zicem — se proceda la întocmirea „notelor de transfer” pe unități. Se strîngeau astfel, de la fiecare unitate în parte, însemnate cantități de produse de import (printre care și celebrele țigări KENT, firește!). O mică parte din această mare cantitate de mărfuri era utilizată într-adevăr ca stimulente pentru „îmblinzirea” furnizorilor sau dispencerilor și asigurarea aprovizionării unităților aparținînd OJT-ului. Restul însă era „prada” exclusivă a directorului și rețelei mafioate locale, care și le însușeau fie sub formă de produse, fie sub formă de bani, obținuți din vânzarea lor. O altă formulă „clasică” era „afacerea fotbal”. Cum OJT-ul avea o echipă de fotbal și cum normală părea dorința conducerii de a o „sprijini”, în fel și chip, pentru performanțe „mai bune”, se percepeau frecvent tot felul de „cotizații” și „subscripții”. Numai că „partea leului” din aceste sume, tot în buzunarele sefilor și sefuleților rămîneau... Nu are sens să mai amintim aici celelalte simple modalități de procurare a tot ce le dorea inimioara, fără a plăti vreun leu din buzunarul propriu.

În afara acestor moriști de fabricat bani, șefii aveau și microbul turismului, mai ales al celui internațional. Încă pe vremea lui Ceaușescu, tov. Scăunaș era un turist redutabil. A vizitat el China, a vizitat Anglia, a vizitat Franța... Întimplarea care l-a făcut să beneficieze de un important sejur în Statele Unite — împreună cu fostul primar al Sinaiei, tov. Neagu —, ca de altfel și în celelalte locuri, a fost mediată de mese bogate și cazări luxoase oferite cu dezinvoitură, pe gratis, la tot felul de delegații străine care, drept recunoștință, îl invitau ulterior, în țările lor. Rețetă infailibilă care este intens practică și de alți conecțanți de-ai noștri, chiar și în perioada actuală.

Datorită funcțiilor sale, tov. Scăunaș își putea permite multe lucruri dar, spirit precaut, s-a ferit de a se etala. Casele în care a locuit nu au fost proprietate personală, în schimb, erau bine „garnisite” cu mobilier scump, de co-

OJT au votat așa ca urmare a nenumăratelor afaceri dubioase la care se dăda tovil și în ciuda tuturor manevrelor acestuia și echipei sale de a se însăcuna din nou. Un timp, nu a mai avut nici o funcție dar, peste vreo trei luni putea fi găsit în funcția de director al Complexului hotelier Palace... Aici este de altfel locul unde, datorită poziției sale, le-a putut oferi plăcute și spumcose sejururi domnilor din PNL-AT și unde, desigur, și-a hotărît toate proiectele de viitor, parte dintre ele fiind deja vizibile în prezent.

Prin funcțiile deținute ani în șir în conducerea turismului prahovean, tov. Scăunaș a fost — cel puțin! — un fidel partener al Securității, iar modul în care a ajuns unde a ajuns, nu face decât să întărească această supoziție.

Milionarul roșu

Majoritatea populației române avea parte de un trai crunt pe „vremea o-diosului și sinistrei”, dar nu și cei însemnați. Că mafia comunistă din turism și comerț o ducea și atunci foarte bine, este de notorietate. Că unele dintre acele specimene, după ce și-au strîns cheag din vremea ticăloșiei, continuă și acum să întoarcă banii cu lopata, este însă un aspect grav, care ar trebui să ne pună pe gînduri. Adică,

tot ei deasupra, tot ei pe spinările almandă, covoare persane și aparatură audio-video de performanță.

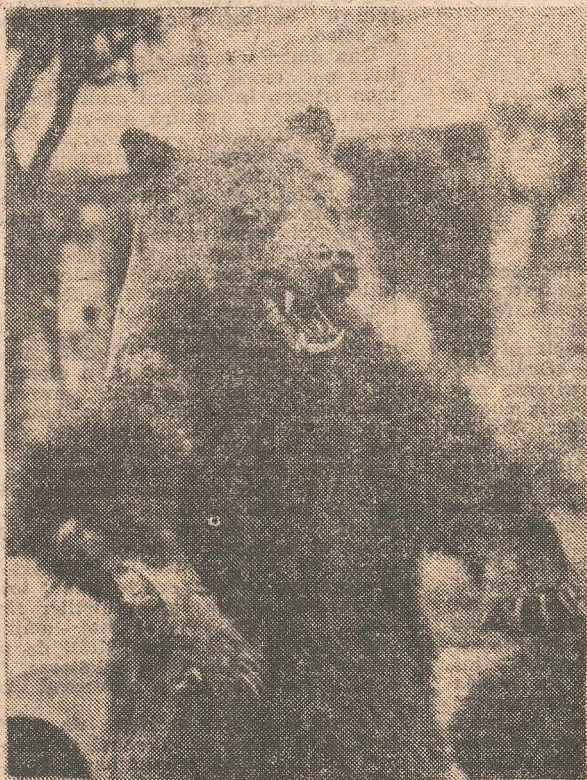
De o vreme, dl Scăunaș s-a privatizat. Firma „IULIA” (import-export-turism) are o situație înfloritoare (înapăta și tinăra), ocupînd un spațiu comercial central, cu vad bun, pentru care nu a avut nici o concurență în a-l dobîndi intrucît — evident! — nu a făcut obiectul nici unei licitații. Dincolo de afaceri, dl Scăunaș și-a rupt din timpul său prețios și a venit — cale lungă — tocmai pînă la București pentru a-și recupera scaunul pierdut în împrejurări dramatice, în decembrie '89, sărmanul său scaun de subsecretar de stat... Om și scaun, stau emoționați unul lângă celălalt, în clipa regisirii. Final de film indian, lumina, aplauze...

PAUL VINICIUS

P.S. Pe această cale, îi aduc la cunoștință d-lui subsecretar de stat, pus pe făcut ordine în turismul și comerțul românesc, că poate fi mîndru de învîțăcei domniei sale. Fiecare notă de plată pe care mi-au pus-o la dispoziție, în decursul celor 6 zile petrecute la Sinaia, i-ar smulge exclamații de incantație. Eu am plecat cu buzunarele goale, deși venisem pregătit de jupuire. Ar exista și o explicație științifică! În definitiv, codrul era, într-adevăr, pe aproape.

AURELIA BORIGA

P.S.M-ul ante portas

Rețetele compensate

Din mai multe scrisori sosite la redacție desprindem aceeași nădăjdie legată de „rețetele compensate”. Încercăm să lămurim lucrurile prezentând, în primul rând, Ordinul nr. 105 din 29 iulie 1991 privind modificarea Ordinului comun al ministrului sănătății (2243/16 04 1991), ministrului muncii și protecției sociale (426/17 04 1991) și ministrului economiei și finanțelor (3473/18 04 1991), ce prevede prescrierea, eliberarea și decontarea medicamentelor de uz uman pentru care se acordă compensație.

Ministrul sănătății, ministrul muncii și protecției sociale și ministrul bugetului, veniturilor statului și controlului financiar, în temeiul art. 7 din Hotărârea Guvernului României nr. 219 din 22 martie 1991, emit următorul ORDIN: art. 1 — sunt supuse compensării toate medicamentele prevăzute în Nomenclatorul de medicamente și produse biologice de uz uman pe anul 1991, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății, nr. 446/1990, exceptând produsele cuprinse în anexa ce face

parte integrantă din prezentul ordin. Compensarea se face din cota de 2% a contribuției pentru asigurări sociale destinată acestui scop.

Vă atragem atenția că în momentul în care vă adresați medicului de circumscripție să aveți asupra dumneavoastră și talonul de pensii sau o adeverință de la locul de muncă, altminteri, nu veți obține „rețeta compensată”. Pe lângă medicamentele prescrise, pe rețetă trebuie să mai apară parafa medicului, plus alte două ștampile rotunde. Înarmați cu toate acestea și cu un dram de noroc, e posibil să găsiți în farmacii medicamentul de care aveți nevoie. Precizăm că în numărul viitor al revistei vom publica lista medicamentelor care nu se compensează la eliberarea pe bază de prescripție medicală sau la cerere.

Olarul de aur

Desigur că mulți dintre noi au auzit, dacă nu chiar au văzut, până acum ceramică de Horezu sau alte asemenea forme ale artei populare din țara noastră, moștenită și perpetuată din vremuri străvechi, ca o păstrare nealterată a spiri-

tualității românești. Olăritul, această nobilă îndeletnicire, s-a transmis din generație în generație, din tată în fiu, ca de pildă în cazul lui Ion Stimate din frumoasa așezare Poșta Cîlnău, județul Buzău, care a însoțit și celor patru fii ai săi. Dumitru, Constantin, Nicolae, Manole — oameni în toată firea, cu casă și familie — dragostea și dăruirea față de arta prelucrării lutului. Dintre aceștia, Dumitru Stimate, de exemplu, a început să practice olăritul încă de la vârsta de 10 ani, reușind până astăzi să scoată la iveală, din mîinile-i de aur, multe exponate — 2.000 de oale, strachini, cani și cănițe de dimensiuni și forme diferite. Privirea celui care îi vizitează locuința este încântată de sentimentul de echilibru, armonie, frumusețe pe care îl creează exponatele aranjate conform imaginației sale artistice. Atelierul maestrului cuprinde, printre altele, o roată dăruită de tatăl său, un cuptor în care prelucraza lutul și caolinul adus tocmai de la Miercurea Ciuc și reprezintă locul de naștere al multor obiecte splendid ornamentate în culori — predominând cea albastră, cea albă ori cea roșie. Artistul utilizează cu predilecție motivul lălelei, al cocoșului, alăturat de alte flori și zoomorfe. Meșterul și-a alcătuit expoziția la căminul cultural din localitate, participând și la manifestările anuale cu genericul „Tirgul olarilor” de la Sibiu. Asadar, un posibil și interesant punct de atracție pe care, sperăm, îl veți include în itinerarele dv. prin țară, îl constituie locuința iscusitului olar Ion Dumitru Stimate din așezarea buzoiană.

DAN STROE ■

„Originalități” sucevne

MAGIE NEAGRĂ? În ultimul timp, afișul Casei de Cultură din Suceava își ține în principal tot felul de parapsihologi și vrăjitori. Chiar zilele acestea, sus amintita instituție găzduiește miraculoasele sedințe ale „maestrului Leonardo”, expert în vindecări la grămadă și contra-cost, precum și cele ale nu știu cărei vrăjitoare la care, după cum se previne pe afiș, trebuie să vii cu „o sticlă de apă ne-ncepută și două-trei linguri de sare”, de acasă. Doamne, mare-i grădina Ta!

DIN NOU LIBERALIZAREA. Întreprinderea de transporturi locale Suceava, botezată postrevoluționară „RATUC”, cu S.A. în coadă, a trecut de curind la o nouă etapă de liberalizare a prețurilor la tichetele de călă-

torie pentru mijloacele de transport în comun. De la cinci lei, cit. costau după trecuta scumpire, au ajuns la șapte lei și cinci-zeci de bănuți. Și ca să fie tacimul complet nu se tipăresc decît bilete cu două călătorii, cei care folosesc doar ocazional serviciile firmei, fiind obligați de multe ori să îi cedeze acesteia, de poimană, contravaloarea unci. Asta ca să nu mai vorbim de faptul că pe traseul dintre Gara Suceava Nord și centrul orașului, deseori, autobuzele sînt atît de rare, încît te gîndești dacă n-ar trebui cumva ocrotite prin lege, ca specie pe cale de dispariție. (Dan T. Gîrtesch).

Cine îi prigonește pe români?

Salariații Societății Comerciale Nord S.A. își fac datoria cetățenească de a informa și de a avertiza opinia publică asupra consecințelor pe care le va avea Ordinul nr. 37/15 august 1991 potrivit căruia „toți agenții economici prestatori de servicii turistice vor practica, începînd cu data de 1 septembrie, prețuri și tarife în lei, unice pentru turiștii români și străini.

În conformitate cu acest ordin, rețeaua hotelieră din țară a fost obli-

CURIER JURIDIC

LEGEA PE ÎNTELESUL TUTUROR

Azi, Legea nr. 54 din 1 august 1991 cu privire la sindicate (I)

Organizații fără caracter politic, sindicatele sînt constituite în vederea apărării intereselor și drepturilor membrilor lor și sînt independente față de organele de stat, de partidele politice și de orice alte organizații. Salariații au dreptul să se organizeze în sindicate. Pentru formarea unui sindicat este necesar un număr de cel puțin 15 persoane. Nimeni nu poate fi constrins să facă parte sau nu, ori să se retragă sau nu dintr-un sindicat. O persoană poate face parte, în același timp, numai dintr-un singur sindicat.

Constituirea, organizarea și funcționarea unui sindicat se reglementează prin statutul adoptat de către membrii săi. Statutele nu pot conține prevederi contrare legii. Sindicatele au dreptul de a-și elabora reglementări proprii, de a-și alege liber reprezentanții, a-și organiza gestiunea și activitatea, și a-și formula programe proprii de acțiune.

Conducerea sindicatelor. Pot fi aleși, în organele de conducere, cetățeni români, membri ai sindicatului, care au deplină capacitate de exercițiu și lucrează în unitate și nu execută pedepse complementare penale. Acestora li se asigură protecția legii contra oricăror forme de condiționare, constrângere sau limitare a exercitării funcțiilor lor. Protecția acționează încă un an de la încetarea mandatului, timp în care nu li se poate modifica sau desface contractul de muncă pentru motive neimputabile lor (pe care legea le lasă la aprecierea celui care angajează), decît cu acordul organului de conducere a sindicatului. Este interzisă desfacerea contractului de muncă din inițiativa celui care angajează, pentru motive care privesc activitatea sindicală. Pe perioada în care persoana din organul de conducere este salarizată de sindicate, aceasta își păstrează funcția și locul de muncă avute anterior, precum și vechimea în muncă. La revenirea în postul avut, i se va asigura un salariu care nu poate fi mai mic decît cel ce putea fi obținut în condiții de continuitate la acest loc de muncă. Prin contractele colective de muncă se pot stabili și alte drepturi și măsuri de protecție pentru cei aleși în organele de conducere a sindicatelor. Organele de conducere a sindicatului au obligația de a ține o evidență a numărului de membri, a încasărilor și cheltuielilor de orice fel.

CORNELIU OLTEANU ■

Tristetele Răcăciunilor

gată să introducă prețuri noi care, în comparație cu vechile prețuri, sînt de 8-9 ori mai mari pentru turiștii români și de 7-8 ori mai mici pentru turiștii străini. Sînt hoteluri de categoria II-A, la care străinii pot locui, plătind mai puțin de un dolar pe zi.

Considerăm că noile prețuri nu sînt nici ren-

tabile pentru întreprinderi, nici convenabile pentru turiștii români. Nu înțelegem acum ce se urmărește prin aceste prețuri extrem de convenabile pentru străini și cu totul inaccesibile pentru români.

N.R. Pînă la primirea unui răspuns din partea celor autorizați să o facă, noi credem că sîntem subiecți unei forme speciale de segregare, experimentată de Ministerul Comerțului și Turismului

na. Stăruiește lămurirea a-tare, prin piețe sau ganguri, în viscol și zăloată. Lor li se refuză înăpoierea bisericilor ce le aparțin de drept și care le-au fost răpite de elica s'almisto-dejista — înăpuriu cu eureka ei de terachia ortodoxă a vremii — în anul 1948.

Protestăm vehement împotriva acestor nedreptăți, perpetuate în cel mai autentic stil comunist, prin marginalizare, dezinformare și impunere a tăcerii. Ce s-a schimbat pentru greco-catolici după revoluția din 1989? Faptul că au libertatea de a suferi în văzul public. Aici, Persecuția statului, în colaborare cu ierarhia ortodoxă, dintre 1948 — 1989, a fost înlocuită cu persecuția ortodoxă, în colaborare cu statul, dintre 1989 — 1991.

Ceren tuturor oamenilor cinstiți, inclusiv ortodocși, să protesteze împotriva acestui abuz de proporții istorice.

prof. dr. Anton MOISIN, secretar executiv al A.G.E.U. — Transilvania

POȘTA REDACȚIEI

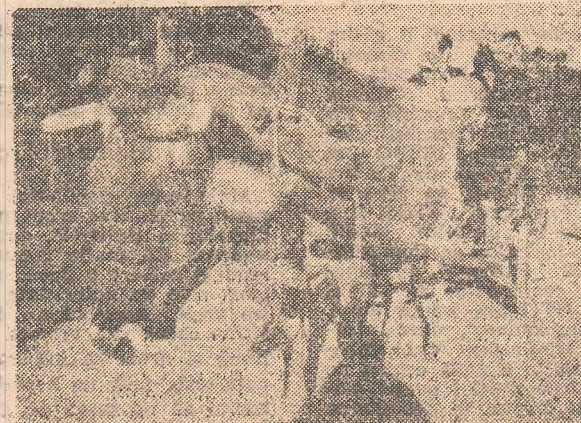
Paul P. Popescu — Brașov, str. M. Sadoveanu, nr. 6: Bănuiim că Unitatea Militară care se ocupă de rezolvarea acestor cazuri este „bombardată” zilnic cu solicitări similare celei pe care o formulăm dvs. Avînd în vedere faptul că problema pe care ne-o prezentați nu suferă aminare, vom contacta „Asociația Veteranilor de Război”, expedind, în același timp, scrisoarea dvs. U.M. 02405 Pitești.

Alexandru Fichiu — loc. Vladia, com. Dragomirești, jud. Vaslui: Dumneavoastră pareți a fi un vechi cititor al revistei noastre. În virtutea acestui lucru, ar fi trebuit să știți că am făcut tot posibilul, de-a lungul vremii, să venim în ajutorul oamenilor. Dacă voiați să ne reproșați ceva puteați folosi un limbaj civilizât. Credem de cuviință că trebuie să vă mai limpezim asupra unui lucru: atunci cînd veți lectura presa și veți găsi literale N.A. în cuprinsul materialelor, să știți că ele sînt prescurtarea cuvintelor nota autorului, și nu ascund identitatea vreunui coleg. Deci N.A. din redacția noastră n-are nici o legătură cu N.A. cu care vă judecați.

Asociația de locatari a Blocului II A, str. Elizicilor, sector 3, București: Urmare a scrisorii dumneavoastră, revista noastră a întreprins o anchetă la fața locului, ale cărei rezultate confirmă cele sesizate de dumneavoastră. Cit privește activitatea actualului administrator și a predecesorilor, precizăm că nu avem competența unui control financiar. Sugerăm Comitetului Asociației de locatari să se adreseze Asociației Generale a Experților Tehnici și a Experților Contabili din România, str. Ilfov nr. 5, sector 3, București.

ELENA GRECESCU ■

Spre o agricultură de piață

Prinim la redacție din partea prof. dr. Apollon Moisă, str. Stadionului, nr. 4, oraș Victoria, o scrisoare prin care ne roagă să publicăm următorul protest:

O nouă iarnă grea pentru greco-catolici

fernice ceaușiste n-au dispărut pentru greco-catolici, obligați de ierarhia ortodoxă și de actualul regim să-și ti-

Pagină realizată de ELENA GRECESCU ■

ION RAȚIU SAU „TÔAMNA PATRIARHULUI“

Ion Rațiu s-a născut la 6 iunie 1917, la Turda. Este căsătorit și are doi fii. A înfiat și o fetiță pe care a crescut-o asemenea copiilor săi. Este licențiat în Drept și Științe Economice al Colegiului Johns din Cambridge. A lucrat în calitate de cancelar la Legația Română din Londra (1940), apoi o perioadă (1949—1956) ca ziarist la BBC. În intervalul 1957—1975 a fost director al Companiei J.R. Shipping Co. din Londra. A activat în Mișcarea Românilor Liberi (1940—1945) și ca membru al Partidului Național Tărănesc în exil. În perioada 1938—1940 a fost sublocotenent de artilerie în Armata Regală Română. Este fondator al Uniunii Mondiale a Românilor Liberi (1984) și primul ei președinte.

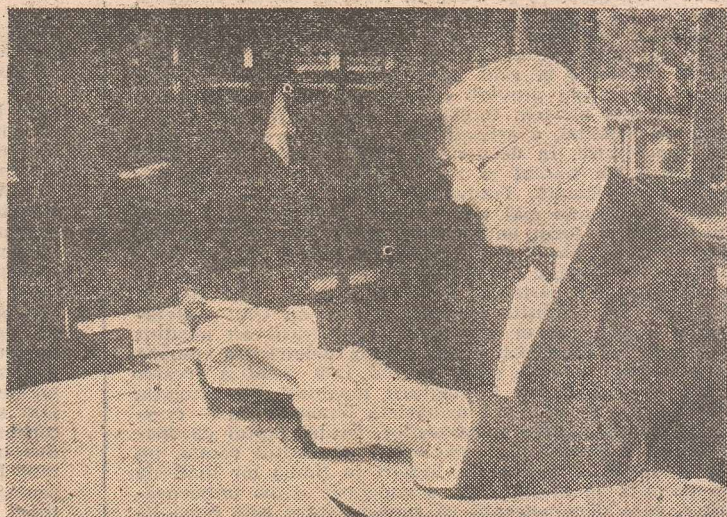
Ceremonialul papionului (secvența I)

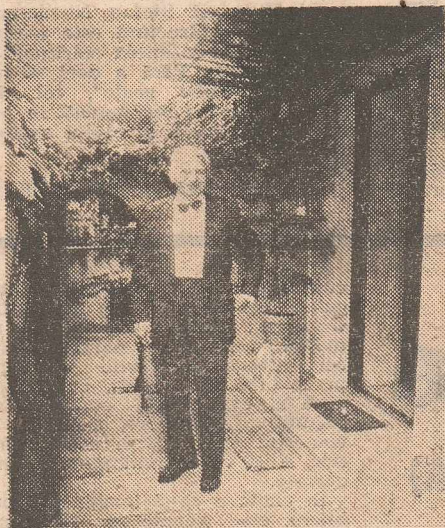
Ceremonialul papionului (secvența a II-a)

„Lupta politică nu e dreaptă. Ceea ce mă mîhnește adine“

„Sînt încîntat că am publicat în „Cotidianul” interviul domnului Coposu.“

„Țin să declar că sînt un membru leal al Partidului Național Tărănesc — Creștin și Democrat, așa cum este el astăzi“

„Procesul în care ne-am angajat este ireversibil. Să continuăm! Alternativa este dezastrul, teroarea, mizeria“

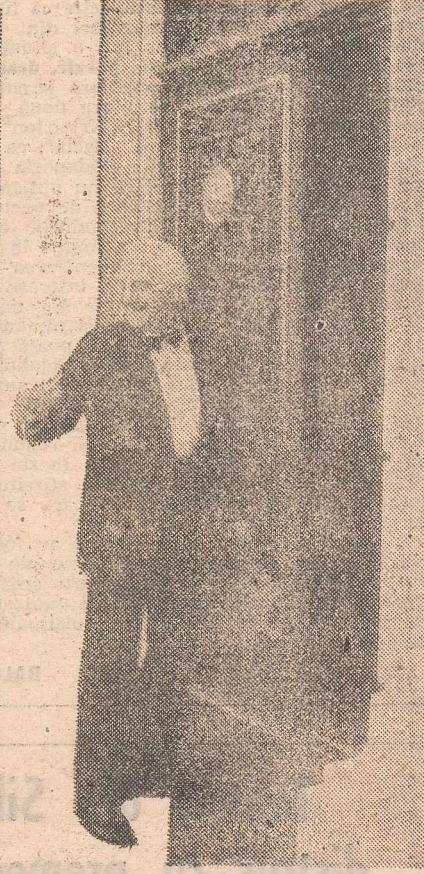

„Am fost democrat convins toată viața. Doamna Rațiu imi este martor“.

Downing Street 10 ? Nu, Senatul României !

„Mercedes“-ul alb al deputatului Ion Rațiu a oprit în fața Parlamentului

„Nu critica niciodată, nici măcar „prieteneste”, pe Românul care se străduiește să opereze sau să promoveze cauza națională. Fă tu mai bine“.

(Din cele zece porunci ale exilatului român, citite de dl. Ion Rațiu la primul Congres al U.M.R.L. — 1984)

Pentru mulți dintre compatrioții noștri, dl. Ion Rațiu este identic cu milioanele de dolari „nesfîrșite” precum ale unui Croesus, român întors dintr-o călătorie în care a găsit lina de aur. Într-adevăr, dl. Ion Rațiu este bogat, dar nu oricum și nu o singură dată. Dl. Ion Rațiu a făcut avere ca armator — și gîndul ne duce la fericitul-nefericitul și frivolul grec Onastis — dar a adus cu el, din Anglia în care a trăit o jumătate de secol, și o foarte bine învățată lecție de democrație. Acest fapt reprezintă o avuție incommensurabilă și incredibilă. De aceea, uneori, aici la noi — și la el — în Balcani, gesturile nu-i sînt înțelese. Este infam să dai mina eu adversarul tău poli-

tic? Este nedemn să accepți critică? Este lipsit de civism să nu promiți marea cu sarea? Sau este, cumva, o infirmitate, incapacitatea de a minți? Structural, dar și prin formație, dl. Ion Rațiu încercă de aproape doi ani, de cînd a revenit în patrie adică, să răspundă la aceste întrebări, convins că răspunsurile pe care le obține zilnic sînt folositoare și conaționalilor săi, atît de aprigi în patimile politicii. Asta face mai mult decît o sută de milioane sau un miliard de dolari care mai devreme sau mai tîrziu s-ar duce pe apa Simbetei. Venerabilul Ion Rațiu nu a cumpărat în România nici fabrici și nici terenuri. Ci a dorit un ziar și a făcut un ziar. „Cotidianul” este acum o for-

mă de a fi civilizat în presă într-o perioadă politică tulbură. Dl. Ion Rațiu dorește ca noi, românii, să avem o televiziune alternativă și face eforturi pentru acest lucru. Bani săi, pe care-i credem numeroși și poate că și sînt, au ajuns și în țară. Dar nu oricum, ci pentru a fi în binele a cit mai mulți. Să fie limpede, iar cei care au încercat-o pot mărturisii, dl. Ion Rațiu nu dă bani. Pentru că știe valoarea banului adevărat și a muncii. Astfel procedează, în ultimă instanță, orice om din Occident. Și așa e și bine. Dl. Ion Rațiu a candidat la președinția României și n-a ajuns președinte. Nu-i nimic. Altul a avut poate mai multă șansă. Dl. Ion Rațiu este prin-

tre fruntașii Partidului Național Tărănesc — Creștin și Democrat, dar nu liderul. Dar asta nu înseamnă că nu este un bun membru al acestui partid. Dimpotrivă. Mulți regretă, azi, că dl. Ion Rațiu n-a ajuns în acel loc din care putea face mai mult pentru ei și pentru țară. Și poate că ar fi făcut, de vreme ce plecat sărac din România a reușit să se întoarcă bogat. Bogat și integru. Asta din nou spune multe despre valoarea sa ca întreprinzător. Poate că ne-ar fi trebuit un asemenea întreprinzător. Poate că relațiile sale comerciale internaționale, și bancare și politice, ar fi folosit mult României în aceste ceasuri grele. Dar nu a fost să fie așa. Dl. Ion Rațiu

încearcă să-și facă datoria din banca sa parlamentară. Cu înțelegere și răbdare. Nu este un om, zgometos. Într-o zi de la începutul acestei toamne, doi reporteri ai revistei „Flacăra” i-au trecut pragul. Așa am început o experiență publicistică pe care o sperăm inedită, pătrunzînd cu înțelegere în lumea mai puțin văzută și știută a oamenilor care și-au clădit un nume în țara noastră.

EUGEN MIHAESCU ■

Fotografii de SILVIU STAN ■

Cursa cu obstacole

Moștenire muribundă?

Viața e dură, cu toți și cu toate. Finalul cel mai tragic este dispariția fizică, dar mai există și o destrămare spirituală. Mor moștenitorii și se subrezesc și mor moștenirile. Istoria omenirii este prea bogată în exemple edificatoare ca să mai recurgem la ele. Avem destule pilde convingătoare și triste în trecutul nostru apropiat, dar nici prezentul nu este scutit de pierderea valorilor. O bogăție lăsată de înaintași este buna vecinătate, prietenia cu popoarele învecinate, cu minoritățile ce au împărțit și binele și răul împreună cu românii în acest spațiu. Un vechi proverb maghiar spune: „Proasta vecinătate este blestem turcesc”. Poporul, dintr-o îndelungată vicisitudine, a cristallizat o concluzie, pledind pentru conviețuire. În decursul acestei conviețuiri româno-maghiare s-a născut și s-a acumulat o moștenire bogată și importantă. Traducerea reciprocă a literaturilor noastre, fenomen mai vechi care s-a impus prin cuvântul tipărit în jurul anului 1891, și la români, și la maghiari, a luat amploare în perioada interbelică, atingând punctul culminant în ultimele decenii. Din păcate, această ultimă perioadă a fost marcată, mai ales în România, de condițiile nefaste în care au trăit societatea și exponenții ei spirituali. Bibliografiile au alcătuit un bilanț al tălmăcirilor din creația beletristică română și maghiară, tipărite până în anul 1970. Analiza acestor lucrări elaborate de bibliografi maghiari din Ungaria și România ne ușurează urmărirea fenomenului — creșterea și îmbogățirea moștenirilor. Înșiși faptul că specialistul, traducătorul, redactorul, studentul român nu au la dispoziție asemenea lucrări în limba lor maternă ne permite să ajungem la o concluzie deloc îmbucurătoare, care demonstrează că ruptura între cele două literaturi și subrezirea treptată a muncii de tălmăcire și editare în domeniul s-a produs la noi, în România.

Trebuie să recunoaștem că nu ne-am gândit nici o clipă la continuarea tragică de care am avut și avem parte în perioada „postrevoluționară”. La un moment dat, puteam constata cu satisfacție că literatura română, datorită traducătorilor maghiari din Ungaria și mai ales din România a ajuns într-o situație privilegiată. Tot ce era valoare în proză, poezie, dramaturgie era tălmăcit și editat în limba maghiară (creația poetică completă a lui Mihai Eminescu are două ediții în limba maghiară). Colectiile editurii „Kriterion”, cărțile apărute la editurile „Albatros” și „Dacia”, ca și operele tipărite la editura „Europa” din Budapesta susțin convingător această afirmație. Și dacă nu putem vorbi de o reciprocitate de aceeași amploare de partea noastră, dezechilibrul trebuie căutat în condițiile create de comunismul din România care s-a impus în toate domeniile, propunând în mod nefast „omogenizarea” societății românești, prejudiciind adevăratele interese ale țării. S-a împușcat pleiada traducătorilor din maghiară, generația matură aproape a dispărut și nimeni nu s-a îngrijit de formarea urmașilor care să poată prelua această moștenire. N-au fost asigurate și elaborate nici instrumentele necesare. Despre bibliografi am vorbit, dar am fost și sîntem deficienți în materie de dicționare. Din 1964, marele Dicționar Român-Maghiar n-a fost reeditat. Perechea lui, Dicționarul maghiar-român, elaborată sub conducerea prof. Béla Kelemen (peste 20.000 file dactilografiate), stă în dosare de la sfîrșitul anilor '70. Situația economico-financiară în care se găsește cultura scrisă din România,

Literatura, traducerea reciprocă au fost și rămân deschișoare de dumiri, instrumente ale cunoașterii și apropiării, atât de necesare pentru crearea unui climat propice concilierii și înfrățirii unui stat de drept. Nu ne putem lipsi de moștenirea spirituală, suport de încredere pentru viitor. Vom reveni.

BALOGH JÓZSEF ■

Teatrul din Sibiu distrus cu premeditare

„Cu durere în suflet țin să remarc faptul că în urma apelului disperat al Teatrului de Stat din Sibiu de a fi salvat, unicul răspuns l-am avut din partea Forumului german care a dat suma de 100.000 de lei cu condiția ca cel puțin alte 10 instituții să facă același gest. În rest... tăcere de mormint. Dezarmantă și tristă această indiferență dar cea mai mare dezamăgire constă în aceea că celor ce-au fost aleși pentru a răspunde de destinul acestui oraș și al acestei țări nici măcar nu le trece prin cap să găsească o rezolvare și tac cu o încăpăținare periculoasă.

Acestea fiind spuse, vă urez coșmarul cultural meritat, dar rețineți domnilor demnitari: în ziua de 18 septembrie Teatrul de Stat din Sibiu, primul teatru construit pe teritoriul României, se va închide.

IULIAN VIȘA,
directorul Teatrului de Stat Sibiu

P.S. Stimăți cititori! Teatrul de Stat din Sibiu a ars în timpul revoluției din 1989. Pe 1 octombrie urma să-și reia stagiunea fiind gata pregătite patru premiere. Refacerea sălii a fost întreruptă pentru că nu au mai fost plătiți nici muncitorii care lucrau, nici materialele de care era nevoie. Există eminențe cenușii care doresc ca acest teatru să nu mai existe și care vor ca regizorul Iulian Vișa (reintegrat în țară special pentru a lucra la acest teatru) să plece. Ne întrebăm de ce acest teatru distrus în timpul revoluției nu a primit din contul LIBERTATEA măcar o parte din banii pentru refacere?! Iar dacă aceste fonduri nu există, de ce nu au ajuns niciodată la teatru, domnule prefect?! (Aurelia Boriga)

Festivalul internațional „George Enescu”

A doua săptămână

Chiar și într-un moment în care evenimentele Festivalului sînt departe de a fi pălit, sinteza retrospectivă a cinci zile de concerte camerale-simfonice înseamnă ordonarea selectivă a unei mari cantități de informație. Traseul propus în continuare va încerca, deci, să surprindă anumite laturi ale vieții muzicale, fără a avea pretenția de a o cuprinde în totalitate. Mai simplu spus, iată, o „agendă” proprie...

În secțiunea camerală, Mannheimer Streichquartett — un ansamblu bine lucrat, de altfel — are „necansa” inevitabilei comparații cu Cvarietul Voces (care, sînt convinși, rămîne unul din virfurile actualei ediții a Festivalului), cauza putînd fi căutată într-o interpretare relativ statică, deloc „înari-pată”. Meritul principal al mannheimezilor este unul al opțiunii repertoriale: pentru publicul românesc, Cvarietul op. 3 de Alban Berg reprezintă o nouă intrare în totu binevenită.

Continuînd a reliefa coordonata ineditului, mă opresc asupra componentei formației de Blockflöte — Amsterdam Loeki Stardust Quartet —, o exemplificare a interesului actual pentru muzica și instrumentele vechi. Contemporaneizarea acestora nu se va traduce doar prin aspectul interpretativ „de epocă”; interesante sînt creațiile moderne scrise (sau transcrise) pentru diferite combinații între membrii acestei familii de instrumente. De la Renaștere și Baroc la jazz și muzică minimală, așadar, concertul cvartetului olandez a adus un suflu proaspăt în programul Festivalului, o atmosferă a profesionalismului degajat și — atunci cînd era cazul — a umorului.

Un recital de pian, mai mult decît o atracție pentru melomani, se poate transforma — atunci cînd protagonistul este Jean-Francois Antonioni — în recitalul unui muzician de profunzime și echilibru. Pianistul elvețian impune în-deosebi prin gîndirea sa muzicală, evitînd spectaculosul și căutînd expresia bunului-gust în Liszt, cu maximă atenție pentru textul mu-

zical și rafinamentele sale în Mozart și Enescu.

Și acum, în parcurgerea serilor simfonice, mă voi referi la câteva aspecte specifice Filarmonicii „Banatul” și celei din Chișinău. Surprinzătoare și semnificativă diferențiere între reacțiile orchestrelor timișorene în funcție de dirijor: promptitudine, omogenitate, expresivitate sub bagheta lui Peter Oschanitzky — pe de o parte —, și desincronizare, dezorientare în fața lui Carlos Paita — pe de alta. De aici, avantaje sau dezavantaje și pentru soliștii serilor respective... Strălucirea solistică a percuționistului Torino Tudorache și a pianistului Hiao Huang se completează cu eficiența acompaniamentului, pe cînd Lilliana Ciulei-Atanasiu pare să nu-și poată finaliza intențiile muzicale din cauza colaborării cu Carlos Paita. (Obsesia acestor rînduri fiind de a remarca „ineditul”, voi sublinia și efectul, dinamismului, verva, deci calitatea concertistică modernă a lucrării lui André Jolivet pentru percuție și orchestră).

Asistînd doar la prima apariție a orchestrei din Chișinău (din cea de-a doua „prinzînd” fragmente transmise de televiziune), voi observa totuși, în principiu, prezența unui public prea puțin numeros la aceste concerte simbolice, indiferent de faptul că într-o seară dirija Dumitru Goia, solist Marin Cazacu, iar în cealaltă Ovidiu Bălan, solist Naum Starkman. Și mai ales, ținînd cont de calitatea Filarmonicii din Chișinău — ce nu poate fi ignorată. Revin la concertul din 11 septembrie, pentru că atunci mesajul orchestrei moldovene a cuprins atît o latură interpretativă (remarcabilă sub îndrumarea lui Dumitru Goia), cît și una creatoare: prima audiere a Simfoniei a II-a de Ghenadie Clobanov dezlănuie o lucrare de aorîntă spirituală românească (înscrisă în acea tendință compo-nistică de imbinare a tehnicilor contemporane cu prelucrări ale folclorului românesc).

Evenimentul muzicii secolului XX pe podiumul de concert al

Festivalului a ocupat locul pe care-l merita în preferințele muzicienilor, bineînțeles — și din păcate — nu și în acelea ale unui public larg. Archaeus — ansamblul de cameră ce și-a dovedit în timp consecvența și seriozitatea în interpretarea creației contemporane — își urmează pe o direcție ascendentă specializarea. Lipsîndu-mi spațiul necesar detalierii diverselor caracteristici compo-nistice ale pieselor interpretate — aparținînd lui Ștefan Niculescu, Liviu Dăncănuș, Călin Ioachimescu, Sorin Vulcu, Costin Miereanu, Janine Charbonnier, Steve Reich —, mă voi rezuma la aprecierea generală entuziasată a concertului din după-amiaza de 13 septembrie.

Să subliniem de asemenea impresia intensă lăsată de personalitățile compo-nistice românești, Anatol Vieru și Ștefan Niculescu: diferența de structură este semnificativă prin definirea spiritualității respective. Fără a dori să mă pierd în „vorbe goale”, cei doi creatori trebuie recunoscuți în autentică valoare a nivelului compo-nistic mondial.

VALENTINA SANDU-DEDIU ■

Rue Sherbrooke

(TÎRGUL MARE AL OPERELOR DE ARTĂ)

Structura unui mare oraș nu poate fi decît complexă. Termenul exprimă faptul că e mai greu de vorbit de o structură, mai ales în metropolele cu o dezvoltare explozivă. În vastele aglomerări urbane, ca și în cele mai mici sate, continuă să existe o „stradă principală”. Răzbește, probabil, pînă și în cei mai emancipați orașeni nostalgia timpurilor cînd totul era mai ordonat și mai ușor de explicat.

Rue Sherbrooke e „ulița mare” din Montreal. Măsoară aproape 70 km de la est la vest și mulți sînt convinși că e cea mai lungă stradă din lume. Cînd m-am trezit, în august, anul trecut, pe Rue Sherbrooke, mi-am dat seama că numele îmi e foarte familiar. Prin anii '70, revistele de artă americane conțineau următoarea reclamă: „When in Montreal visit Dominion Gallery”. Pe atunci nici măcar nu visam la călătorii atît de lungi și costisitoare. Totuși, atît numele galeriei cît și al străzii mi s-au întipărit pe vecie în memorie. Dominion Gallery se găsește vizavi de Muzeul de arte frumoase, vestit mai curînd pentru expozițiile de interes internațional pe care le organizează decît pentru patrimoniul său. Anul trecut, Galeria era închisă așa că n-am putut să mă conformez obsesivei invitații. Pentru că nu speram să revin, am făcut cîteva fotografii înfățișînd, una, un personaj din grupul statuar al lui Rodin „Burghezii din Callais”, alta o „maternitate” cu o istorie interesantă și, în fine, secția „modernă” a Muzeului încă în construcție. „Mama cu copilul” e un bronz în mărime naturală pe o bancă tot de bronz. Turștii, în special bărbaii, se fotografiază luînd tîndru de umeri statuia femeii. Pentru români, fațada noii construcții aparținînd de „Le Musée des Beaux Arts” prezintă, cum zic politicienii, un aspect extrem de preocupant: arhitectul reproduce aproape întocmai „Poarta sărutului” de la Tg. Jiu la niște dimen-

siuni, care, pentru cei mai mulți, fac insesizabilă sursa de inspirație. Dacă nu cumva avem de-a face cu o amintire de ordin cultural necontrolată.

Pe o porțiune foarte mică din centru — fiindcă unde aflăm o „stradă principală” aflăm și un „centru” — Rue Sherbrooke găzduiește, una lingă alta și, adesea, una peste alta, o mulțime de galerii de artă. Deși mai există și un „Centre Nord” cu 44 galerii risipite într-un careu de străzi cu nume foarte populare în industria turistică — precum, spre exemplu, Ste.-Catherine, un fel de Broadway și un Corso al homosexualilor — cele 34 de galerii de pe Sherbrooke și din imediata sa vecinătate fac fama comerțului de artă montrealiez. E o zonă tot atît de citată în lumea afacerilor cu opere de artă ca și Soho-ul new-yorkeez, cu toate că în Soho se găsește nu cîteva zeci de galerii, ci cîteva sute.

Am trecut prin absolut toate sălile în funcțiune, prin cîteva depozite și birouri de comercianți, prin cîinci sau șase cabinețe pentru clienți foarte, foarte importanți și pot spune că am reușit să pătrund, pe durată unei săptămîni o seamă de particularități ale pieței operelor de artă.

În Montreal se vorbește mai ales franceza. Engleza e cunoscută fluent de toată lumea, dar de cînd Quebec-ul insistă să devină provincie autonomă, factorul francez e proeminent. În artă, școala pariziană se simte în toate genurile astfel că, în ciuda unui cromatism mai rece și mai gălăgios, rezultînd din întrebuintarea, după moda americană, a acrilicelor al tot timpul sentimental că frecven-tezi galerii din St. Denis sau Rive Gauche. Pictura și grafica sînt marcate de un tradiționalism epurat sau, dacă privim problema din altă direcție, de un modernism bine temperat. Lucrurile sînt foarte clare: nimeni nu-și pierde vremea și banii ca să contacteze artiști a căror operă nu găsește

cumpărători. În dialogul dintre galerist și artist revine mereu întrebarea: „Merge treaba sau nu merge?”. El, adică omul de afaceri, știe că tablourile ce-i sînt prezentate au calitate, dar o știe oare și eventualul cumpărător? Regula, prin urmare, exact ca în comerțul cu confecții sau cosmetice, e să vii în întîmpinarea unei dorințe.

În ciuda a ce-și imaginează publicul, cînd trebuie să răsfoiască prețioasele și, de cele mai multe ori, obscurele prezentări de opere și artiști din cataloage și revistele de artă, dialogul între cei direct implicați în „comerțul cu tablouri” (fiindcă „tabloul” e încă baza afacerilor) e simplu, uneori săracios. Cu zece-douăzeci de cuvinte se rezolvă mai toate chestiunile de estetică: „Asta ar putea să meargă”, „Asta plictisește”, „Lumea vrea pinze mai mari”, „Mda, nu e rău”. Ca să nu mai insistăm asupra momentelor, pe care majoritatea pictorilor noștri le-ar socoti inacceptabile, cînd galeristul îi comandă artistului său, angajat cu contract pe un an, doi sau cinci, să-i facă „vreo douăzeci de personaje, știi tu, din alea care s-au dat ușor anul trecut” sau „scene cu copii, cu casa bătrînească în planul al doilea, în fine, nu-i cazul să-ți spun eu”.

Bine, vezi zice, dar asta aduce a industrie de bunuri de larg consum!

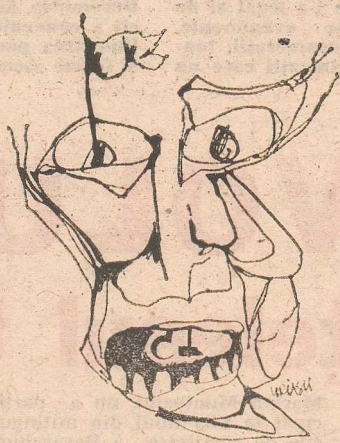
Iar eu vă voi confirma: e chiar o industrie. Acest aspect, poate fi constatat de oricine cînd intră, de pildă, în „The Royal Gallery”. Interiorul respiră eleganța oricărui hol de bancă sau hotel dintr-un oraș bogat. Dar ar fi exagerat să vorbim de un efort intelectual în prezentarea mărfii. E tot atita ingeniozitate și simț artistic cît și într-un magazin de gablonzuri chinezești ori într-un butic cu geamantane. De jur împrejurul sălii, orînduite cuminte, în teancuri și șiruri, pinze de toate mărimea-le oferă vizitatorului reversul, cu șasiul, eticheta cu titlul, dimensiunea și tehnicile întrebuintate și doar rareori prețul. Dacă-ți viri nasul în aceste veritabile depozite de peisaje ori scene de gen, senzația lucrului executat „pe bandă rulantă” se accentuează. Ai de-a face cu același motiv în zeci de variante, cu un minimum de deosebiri. Prețul e, în medie, de 100—200 de dolari. „Numele” fiindcă există și „artiști cu nume”, cu faimă adică, ridică prețul cu 200—300 de dolari. Pînă nu demult,

Corespondență literară

Ileana Matei : „Pietre pe hotarul din vis“ curge frumos, are atmosferă locală și unele notații surprinzătoare. Pare o proză de mai mari dimensiuni în plină desfășurare. Problema e, însă, că noi nu publicăm proză. Cum textul dvs. actual are calități, ar fi bine să vă adresați unei reviste literare (după ce-l bateți la mașină), dlui Ulici — de exemplu — la revista **Luceafărul**. Accastă rubrică are mai mult un scop de dispeccerat. Iar cum bănuiesc că fiecare trimite tot ce are mai bun — ingerul său, deci — această rubrică este, evident, un dispeccerat de ingeri !

Mihailă Despina : Trimiteți-mi, mai întâi, câteva pagini din ceea ce scrieți. Abia după aceea o să vă pot spune ce e de făcut.

I. Zidovici : „O, casă părintească, cu pridvor / Îmi amintesc de tine cu mult dor, / E mult de când te-am părăsit / În numele idealului rîvnit“ — cele două tex-

nu știam atunci ce drumuri ei apucă. Ehe, dacă știam ! În ceea ce privește versificările dvs., au o retorică inutilizabilă, de Cîntarea României Privatizate.

D. Opreșan-Constantinescu (vă transcriu numele după cum semnați pe plic) : Dacă toți românii s-ar ruga, în clipa aceasta, cu tot atîta ardere ca dvs., România ar fi deja întrecută. În ceea ce privește blestemul de „stea“ trimis și celelalte poeme, ele au o oralitate care lucrează pe alte căi, mai puternice, decît cele ale literelor scrise. Cred că astfel de texte trebuie doar rostite, nu scrise ! Asemenea echivalentelor lor din cultura arhaică. Tocmai în aceasta stă secretul eficienței lor.

Ioana Magdalena : Din plicul recent, optez pentru **Omul de rău**, care merge pe aceeași linie cu **Europenizare** din plicul anterior. Cred că acum are mai mari șanse o poezie în-formativă, concretă, mai puțin parabolică, interpretativă, liricizantă. Suprimați-vă, așadar, izbucnirile de lectură și captați cit mai mult din ceea ce se întâmplă în jurul dvs. Adevărata poezie e cea care descoperă pămîntul după ce a căzut din al nouălea cer.

ION ZUBAȘCU ■

Debut

Europenizare

Mai țineți-vă gura strigă primarul
întregu bătînd
din picioare ca un cal înhămat
la o treabă foarte grea. Ce mai
vreți nu e
crîza chiar așa de mare, dracu'
chiar așa de negru
ia uitați-vă cum ne vin ajutoare
un sac de făină iaca l-ați spart
unu' de orez pe asta
vi-l impart
cu paharul
haine cu petice occidentale foarte
interesante
de la frații noștri europeni
de la franceji mai ales
El asta-i ce dacă vă pozează
mai rid și ei de voi se mai
distrează
dacă vă umpleți de singe și de
făină și
vă boțiti fețele de la aceste
lucruri de soi
de nu vă liniștiți au să vi le ia
înapoi au să
le ducă la loc în lăzile lor cu
gunoi. Așa vreți voi
să intrați în Europa ? Ia să fac
un tabel mai zise
primarul trecîndu-se întîi pe el
Ho, în loc să vă zgîțiți să vă
îngrămădiți
să dați buzna peste niște europeni
civilizați
și chiar peste mine ar trebui să
puneti mina
să învâțați și voi acolo
vreo cîteva limbi străine măcar
să fiți în stare
să mulțumiți
acestor oameni de bine.

Omul de rău

asta are predilecție pentru
negru treaba lui mai dă-l dracului
n-are decît să gîndească pînă i s-or
desface creierii n-are decît să
plîngă în suc propriu pînă i-o
mucegăi soarele-n ochi și să
strige pînă i-o putrezi limba
poate dacă are chef să se și
omoare asta nu-i om de bine
asta-i o bestie trădătoare
încheiară ei stînd cu burțile la
soare luînd fiecare cite un
triferment pentru digestie

MARIA PĂUNAȘ ■

DEBUT FLACĂRA

Victima retribuită

Ah, falsa bunăvoință a celor ce doresc să mă învețe cum să trăiesc, cum să vorbesc, cum să mă comport în societate ! Aerul lor de superioritate, mila lor abia mascată în fața faptelor mele; dorința imperioasă de-a mă face asemeni lor, iritarea lor în fața inflexibilității mele ! Cum de-ndrăznesc să atentez la inviolabilitatea preceptelor voastre morale, la intepepciunea rigidă a dogmelor voastre pe care vreți să mi le impuneti cu orice preț ?

Ah, lipsa voastră de toleranță și înțelegere față de inadmisibila mea libertate de-a trăi și de-a mă manifesta nestăvilit ! Disprețul vostru în fața penibelor mele exaltări, în fața revoltătoarelor mele destrăbălări sufletești, în fața jalnicului meu infantilism !

Spuneți că vreți să mă feriți de lovituri dar n-aveți de unde ști și, vai, cum înțelege, că eu TOCMAI de asta am nevoie, SĂ FIU LOVITĂ. Vreți să mă cruțați de suferință dar n-aveți de unde ști că suferința-i tocmai prielnicu-mi pămînt.

Mi-am asumat riscul — nu rideți ! — de-a mă lăsa sfîșiată și strivită dintr-o prea mare dorință de-a simți totul, dintr-o prea mare iubire de viață. Nu vă mai deranjați să mă compătimiti atunci cînd mă vedeți singurînd și nu vă mai grăbiți să-mi înlîndeți mina, să mă salvați sau să mă atrageți spre igienica voastră ne-simțire. Prefer fericirii voastre domestice și timpe fericirea mea mustind de singe.

Lăsați-mă să fiu „proastă“ și „nebună“ și „ăurită“ în fața tuturor, nu încercați să mă luminați, lumina mea abia de la a voastră începe. Lăsați-mă să fiu acol savant ce-si transformă propriu-i trup în cobai pentru a avea revelația descoperirii făcute pentru voi, lăsați-mă să-mi supun ființa celor mai neortodoxe experiențe, celor mai rafinate torturi pentru a avea apoi revelația unor adevăruri care să vă ajute pe voi.

Da, recunosc, sînt proastă. Nu vedeți că sînt repetabilă în greșeli. Credeți cumva că sfaturile voastre mă ajută ? O, Doamne, crunt vă înșelați ? Și apoi, de ce atîta zel din partea voastră să mă menajați cînd pentru mine asta-i ultimul lucru pe care-l doresc ? Pretindeți că vreți să mă feriți de lovituri, dar nu știți și nu înțelegeți că tocmai voi ce mă iubiți loviți mai tare și tocmai voi du-reți mai mult.

Atențai! mereu la libertatea mea și puneți pe seama nebuniei, inconștienței și comodității mele refuzul de-a mă înregimenta, dar nu știți cit mă costă această libertate pentru care aș fi în stare mai degrabă să mor decît s-o pierd, voi nu știți cu ce preț o plătesc, cum stau în zori cu ochii lipiți de ferestre privind cu jînd la voi cum vă trăiți în cîrd normalitatea. Voi nu știți ce în-samnă să ai timp să dormi și să nu poți, să vrei să dormi și să nu ai timp, să dormi și să te simți ca și cum n-ai fi dormit, să fii treaz cînd în sfîrșit ai adormit de fapt. Voi nu știți ce-nseamnă să te vezi aruncat în afara vieții cînd tu în miezul ei ești, nu știți ce-nseamnă urletul în pustii și nici singurătatea-n mijlocul mulțimii.

Aveți dreptate, fac foame uneori și umblu în sandale rupte, n-am frigider și-mi putrezește ciorba-n oală, n-am televizor și pierd atîtea filme bune dar înțelegeți-mă, eu nu pot, eu nu știu să fac bani pentru că vreau să descopăr comori nu pentru a-mi cîștiga nemurirea, ci pentru a vă salva pe voi.

Nu mă forțați să vă-nțeleg și să vă-accept limbajul, lăsați-mă-n prostia mea să cred că voi găsi într-o zi un limbaj sufletelesc pe care apoi să vi-l dau vouă, ca să vă îmbogățesc. Da, sînt un paria, hult și ocolit de toți dar rogu-vă nu mă considerați nebună pentru că pietrelor ce le-aruncați în mine, eu cu iubire le răspund. Nu încercați să mă-nvățați ce-i ura și minciuna, lăsați-mă să fiu victimă în jungla mea, nu mă mai chemați într-a voastră — pe-acolo deja am trecut !

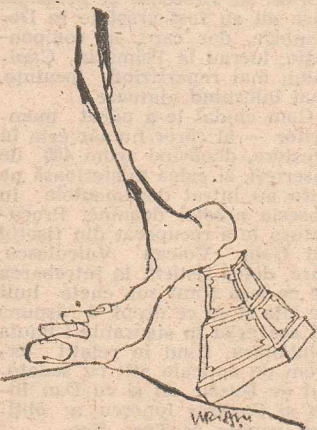
Ah, falsa bunăvoință a celor ce doresc să mă trezească la realitate — mulțumesc, nu am nevoie, o cunosc ! Ah, zimbetele voastre ironice, aerul vostru compătimitor, zgomotoasa voastră revoltă în fața neputinței mele de-a fi ca voi ! Lăsați-mă în sărăcia mea, MIE NU MI-E RUȘINE DE EA, agonisiți-vă voi bunuri lumesti, faceți bișniță sau faceți-vă corect datoră, adunați bani, beți bere la cutie și fumați Assos, nu-mi mai purtați mie de grijă pentru că eu agonisesc doar cuvinte cînd toți aleargă după bani !

Și-apoi de ce nu, sinteți mulțumiți ? Mă las rănită de voi, vă invit chiar să mă răniți, vă satisfac plăcerea de-a vă simți puternici, mă las strivită și umilită de pretinsa voastră superioritate dar cînd plec tirîndu-mă spre propriul meu birlog să-mi preschimb rănile în cuvinte, nu mă strigați din urmă și nu încercați să mă întoarceți din drum — voi lipsi doar o vreme, apoi voi reveni din nou printre voi. Să nu mă-ntrebați ce fac ascunsă între ziduri strîmte. Fiți fără grijă, în temnița mea un inger veghează și-oricit aș suferi, tortura nu va fi atît de mare încît să n-o pot suporta. Nu vă temeți. ÎNCA nu mor, am devenit imună, prea m-am exersat într-o moarte, prea am murit de multe ori ca să mă mai tem de ea. Da, știu pînă unde pot merge, nu încercați să-mi săriti în ajutor, nu dați tircoale zidurilor mele și n-ascultați curioși pe la uși să auziți dacă mai respir, Fiți siguri că mă voi întoarce printre voi mai vie, TOT MAI VIE, de-aceea nu-ncercați să-mi zăriți sub veșmintele de cuvinte rănile și morțile, căci s-au cicatrizat.

Da, mă voi întoarce din nou printre voi spre a fi din nou, iar și iar victimă, spre marea voastră exasora-re: te-ai lovit-de-atîtea-ori-și-tot-n-ai-învățat-nimic ?

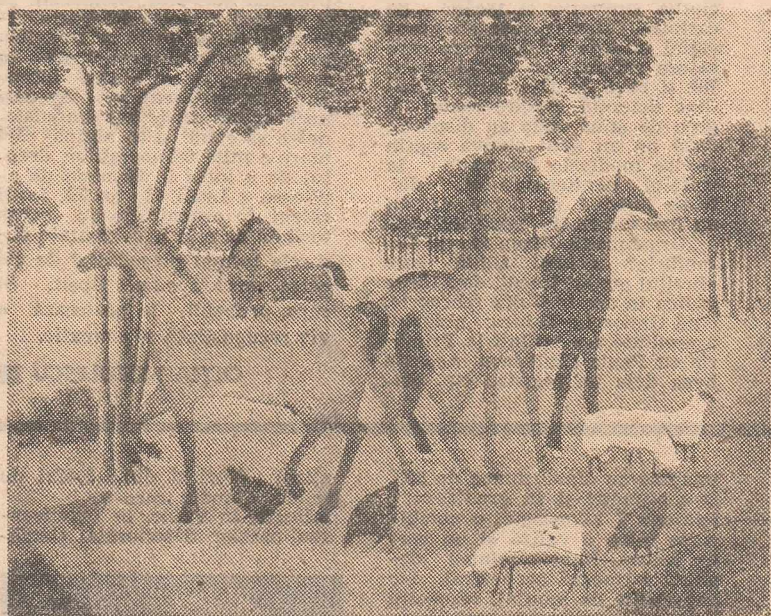
Și tot spre-a fi lovită te întorci ? Exact, spre a fi din nou rănită mă întorc. Nu mă compătimiti, eu sînt o victimă-mercenar, sînt scump retribuită, de-aceea, rogu-vă, loviți fără grijă, loviți din ură sau iubire, crezînd că mă distrugeți, ori poate mă salvați, hai, ce mai stați, loviți-mă din plin, loviți-mă din plin, așa, vă mulțumesc !

STELA ILEA ■

te trimise au o utilitate strictă de album personal.

Iosif Fara : „Alesu-s-au o samă de oameni“ să conducă / Dar

prețul respectabilelor făcături era și el „foarte interesant“ : 1000—1500 de dolari. Ce a mers, a mers. Ce n-a mers, intră în stoc la „sale“-uri, la reducerile de preț drastice pentru epuizarea rapidă a rezervelor. Galeria are artiștii ei, pe care-i reproduce în pliante perfect tipărite cu lauda de rigoare. Insist asupra amănuntului că „The Royal Gallery“ — cum de altfel și numele ne-o recomandă — e o întreprindere cu o cifră de afaceri importantă situată în plin centru al Montrealului. Cu puține excepții, tablourile de aici n-ar fi admise în nici una din galeriile Fondului Plastic. Artiștii sînt „de meserie“ toți, numai că un tip de meserie care-i deosebește foarte rar de cei mai cunoscuți „artiști amatori“ din țara noastră. Trecuți prin școli superioare de artă, cei mai mulți absolvă cu un bagaj de cunoștințe și deprinderi sumar. Cu ce știu la examenul de diplomă marea majoritate a pictorilor de imagine la 150 de dolari bucată, candidații la Institutul nostru de arte din București nici n-ar îndrăzni să se prezinte la admitere. Cînd nu e vorba de lipsuri în meșteșug, constatăm o stupefiantă lipsă de gust. Cred că aici e cheia problemei: trebuie flatat gustul celui care cumpără, trebuie convinși să cumpere ta-

blouri oameni care nu prea remarcă diferențele dintre o reproducere de mari dimensiuni și un „ulei pe pinză“. Din care cauză „uleiul pe pinză“ costă, la pîchidarea stocului, cit reproducerea. Vizavi, la Muzeul de arte frumoase, găsești reproduceri la scara unu pe unu cu 100 de dolari gata înrămate. Cine face un tur al tuturor galeriilor din Rue Sherbrooke, deși va vedea numeroase lucrări de cea mai aleasă calitate semnate de artiști faimoși din toată lumea rămîne cu senzația că a traversat totuși o lume a unor interese deturnate. În cel mai bun caz e contrariat de atîtea vecinătăți incompatibile: artă mare și kitschuri.

Un număr semnificativ de galerii spațioase, bine întocmite, elegante, sugerînd stare bună și interese rafinate prezintă cam tot ce are mai așezat arta canadiană contemporană. Aici expun artiștii care reușesc să trăiască din pictură sau sînt destul de avuți ca să-și îngăduie să rămîna artiști, să nu-și prostitueze talentul. În totul însă e vorba de imagini cu caracter decorativ destinate unor locuințe cu camere înalte și vaste, cu pereți care „cer tablouri“.

Localnici sau europeni, pictori ca Pierre Pivet, Christiane Fre-nay, Georges Briata, Claire Che-

volleau, Lise Lajoie, Monique Bédard, Liane Paskaryk, Georges Dedoyard, Albric Soly, Genevieve Jost sau Denoel sînt ceea ce se cheamă surse sigure în comerțul cu tablouri din Montreal. Numele nu-mi spun nimic, dar asta nu e semnificativ intrucit e vorba de o categorie de artiști care au o cotă medie sau mică. Marile vedete expun la Dominion Gallery, la Claude Lafite sau la J. P. Valentin. Aici intilnești destule piese de muzeu cu prețuri care „se tratează“ prin agenți. Cadrul e foarte studiat, galeriile se întind pe mai multe etaje, depozitele ascund opere de mina întii. Ești permanent vegheat ori de un funcționar foarte zimbitor ori de o cameră, dacă nu chiar de un polițist al firmei. În multe galerii de pe Rue Sherbrooke trebuie, ca să fii îngăduit înăuntru, să-ți declini identitatea și interesele, să prezinți, cum s-ar spune, acreditările minime pentru ca personalul să nu consume senzația amară că lucrează în pierdere. Aici nu-i nici „Cîntarea României“, nici artă pentru marea public. E mare pricere dar și mare investiție în firme cu trecut și cu relații internaționale prestigioase. Privite cam de sus de artiștii moderni și de tineri, galeriile cu cîteva zeci de ani de activitate de pe Rue Sherbrooke indică nivelul bogăției într-o metropolă care, avînd și ea săracii ei, nu-i poartă la vedere.

Cit credit poate să aibă însă reclama și un preț de 10.000—12.000 de dolari per tablou ne-o spune însă o expoziție ca aceea a lui Robert Katz, pictor tinăr născut și școlit în România. Tinărul Robert Katz (n. 1952) e venit de cinci ani în Canada unde, cum ni-l recomandă catalogul, a avut un succes semnificativ, de vreme ce a vindut peste 350 de tablouri (cam cit a pictat Rembrandt toată viața !). El a deschis „numeroase expoziții în România (n.a. de care eu pur și simplu n-am cunoștință !), în Israel, Grecia, Chicago, New York, Toronto, Montreal“. Bun meșteșugar din zodia celor care mărturisesc doar ambiții estetice mici, Robert Katz e, profesional, un „integrat“. Însă un integrat într-o lume artistică unde domină pictorițele și temele agreabile. E atîta dragălașenie în pictura care se vinde pe Rue Sherbrooke încît vigoarea sau disperarea sînt lucruri de care lumea nici nu pare să fi auzit.

TUDOR OCTAVIAN ■

Sufletismul în politică

Firește, luări de poziție și acțiuni ostile României, de amploare mai mare sau mai mică, mai ascunse ori mai pe față, mai rafinate ori mai troglodite, au avut loc și mai înainte. La foarte puține din ele s-a ripostat în România; de regulă au fost — cel puțin de către presă — ignorate. Însă atacurile care se produc în prezent în contra României au — ținând cont de contextul internațional, european și un grad ridicat de periculozitate și, de aceea, ele nu pot fi trecute cu vederea.

N-am să mă opresc prea mult asupra aberațiilor demențiale ale diasporei ungurești (despre unele din ele a scris recent ziarul „Adevărul”). Totuși, câteva precizări se impun. Pentru noi, cei ce trăim în România, români sau de alte naționalități, chemări precum „Ajutați să fie oprit genocidul (asupra ungarilor din Transilvania n.n.)!” „Opriti deportările, umilintele și discriminările pentru cele trei milioane de unguri transilvăneni (în realitate, în Transilvania trăiesc 1,5 milioane de unguri, dintre care mulți sunt români maghiarizați n.n.)!” sunt țipete de pensionari de la casa de nebuni, care pot stârni milă sau zimbete. Pentru George Bush sau alți politicieni din Statele Unite, care se informează despre ce se întâmplă la noi, despre starea de lucruri din țara noastră nu din fiteuile unor haidamaci unguri irresponsabili, ci de la americanii aflați în România, în primul rând de la ambasada, aserțiunile redată mai sus între ghilimele nu au nici un credit. Ele sunt însă nocive pentru opinia publică, pentru americanii de rând, în general, pentru omul de pe stradă, care, în absența altor informații (ce fac ambasadele române în străinătate?), pot fi intoxicați cu mizerii și minciuni sfruntate cum sunt acelea citate mai înainte.

Așadar, cu ungurașii cei lipsiți de rațiune, cei orbiți de ură și de interes stipendiat, din Ungaria, din străinătate ori de la noi din țară, lucrurile sunt vechi și clare, nimic nou pe frontul de vest. Stimește însă mirare colosală faptul că la Ministerul de Externe polonez se umblă cu creionul deasupra hărții României. E vorba de un „studiu” privind colaborarea „Trilaterală” (Ungaria, Polonia, Cehoslovacia) cu... Transilvania. Deci nu cu România, ci doar cu o parte a ei. După metoda clasică a tovarășului Valev, care și el a făcut mai de mult niște planuri asemănătoare, vizând sudul României. Atita doar că „studiul” polonez are o bătaie mult mai lungă decât cel al lui Valev. Mirarea vine de acolo că acțiunea antiromânească este inițiată de Polonia. Și nu era deloc ea țara indicată s-o facă, din multe motive, dintre care enumerăm aici doar trei. Mai întâi, din cauză că polonezii s-au afirmat în ultimii ani ca luptători pentru drepturile popoarelor, pentru democrație și relații civilizate între țări și deci aveau un prestigiu de apărât. În al doilea rând, fiindcă Polonia are incorporate teritorii germane și deci nu e prudent pentru ea să încurajeze Idei revanșiste. În sfârșit, din pricină că noi, românii, l-am sprijinit pe polonezi și le-am întins o mână prietenească de nădejde cind s-au aflat la mare strâmtoare. Și asta într-o vreme în care acest ajutor prejudicia interesele noastre, fiindcă prin el ne puneam rău cu cei doi coloși care și împărțiseră Polonia. Noi am trecut peste asta, în numele omeniei. Cu alte cuvinte, ne-am permis să fim sufletiști în politică.

Acest lucru nefăcând însă parte din regulile jocului, nu le cerem polonezilor să fie ei, la rindul lor, pentru a se achita de datoriile vechi, sufletiști în atitudine față de România și de români. Să facă doar politică, adică frate-frate, dar brinza-i pe bani. Însă ceea ce le cerem totuși este să nu dea dovadă, față de România și de români, de lipsă de scrupule, care se mai cheamă și lipsă de obraz sau obraz gros, cu alte cuvinte, să nu practice față de noi rechinismul politic. Cerem prea mult?

ION D. GOIA

Gloanțele au mestecat singe, oase și vieți în Decembrie 1989, iar timpul a desfigurat soliditatea incredibilă a acelor momente, spargând în mii de cioburi mulțimea aflată pe stradă. Totuși, dorința de a regăsi ceea ce i-a legat și de a păstra memoria răscolitoarelor evenimente, i-a adunat pe demonstranții, încercările, luptătorii, răniții Revoluției în organizații care nu

se deosebesc cu adevărat decit prin denumiri; care, străfulgerind ca o pată de singe ceața coborâtă între morrințele din Cimitirul Eroilor și guvernării obligați să răspundă cine a ucis, în Decembrie, au fost luate oficial în seamă cind și cit a convenit. Deși unora dintre ele măcar înțelegerea pare să le rezerve un interes special și foarte asemănător.

REVOLUȚIA pe înțelesul tuturor

Președinte orfan infiat de guvern

Alexandru Nancu s-a despărțit furtunos de „Asociația 21 Decembrie”. Și nici nu s-a despărțit bine că a chemat-o frumusețea judecătorească. Dar înainte de asta nu s-a codit să convoace Poliția și ciinii-lup la sediu, unde se baricadase cu fideli săi tocmai în ziua de martie cind urma să aibă loc o adunare generală (arunțată în presă și pe care a făcut tot posibilul să o preîntîmpine prin dezmințiri TV). Sedința s-a ținut totuși, iar, pe lîngă faptul că nu a mai fost președinte, Alexandru Nancu s-a trezit exclus împreună cu prietena Tania Șiperco și prietenul Ionel Oprea.

Din ianuarie 1990, cind s-a încheiat nucleul organizației, pînă în martie 1991 cind a fost demis, trecutul președinte se pare că a pus la dispoziție suficiente motive de nemulțumire și contrariere. La loc de cînte se află nesocotirea statutului, conform căruia ar fi fost obligatoriu o adunare generală o dată la trei luni, cu participarea a două treimi dintre membri — situația neclară a ajutoarelor care, chiar după ce s-a obținut repartitie în strada Bațiștei, se bănuiește că au fost primite și în sediul din strada Rîureanu, înregistrat în actul de constituire și aflat într-o încălțare tocmai în casa Taniei Șiperco — prietena fostului președinte și nelipsita lui mină dreaptă; amînările fără sfîrșit pe care le întîmîneau membrii care trebuiau confirmați pe baza relatării în scris și în amănunt a celor trăite în 21 Decembrie, comisia însărcinată cu recunoașterea fiind alcătuită din același Alexandru Nancu și aceeași mină; seninătatea netulburată de a hotărî cam de unul singur și... prudenta.

Cei care l-au exclus, afirmă că au argumente pentru a bănuî un joc dublu la Alexandru Nancu, atita timp cit acesta nu a dorit prezența asociației la marșul pentru eliberarea lui

Marian Munteanu, nu a participat la nici unul din mitingurile de sprijinire a Basarabiei, nu a fost de acord ca un an de la izbucnirea vulcanică din 21 Decembrie să fie comemorat în Piața Universității, preferînd — în numele asociației — să se alature cuplului Iliescu — Roman, care abia pe 22 decembrie au crezut suficient și necesar să treacă bine escortați prin Cîmîtîrul Eroilor.

Considerîndu-se nedreptățit de către o adunare generală, care, după părerea sa, nu a fost statutară, Alexandru Nancu și-a dat fostii camarazi în judecată. Nici sentința prin care a pierdut procesul nu l-a putut determina să abandoneze plecarea — ca reprezentant al Asociației 21 Decembrie — la Budapesta, nici hotărîrea definitivă în urma căreia a pierdut și recursul nu a fost în stare să-l tulbure din poziția pe care cu onor o deține și pe care este cit se poate de interesant că a curcit-o după ce fusese demis și exclus din asociație, apoi angajat al Subsecretariatului de Stat pentru rezolvarea problemelor victimelor din Revoluție.

În căutarea funcției pierdute

Procuratura Militară a încercat să aproximeze numărul încarcerărilor în Jilava după acela al porțiilor de mincare (dimineața cea și o bucată de pîine neagră care ar fi trebuit deamult întreaga zi; la prînz o ciorbă străvezde și tocană de cartofi). Cifra la care a ajuns astfel este de 1.275, pentru care la ora actuală, nu există decit 700 și ceva de fișe care dovedesc detenția, despre restul e greu de știut unde au dispărut, dacă nu au avut cumva soarta fișelor medicale întocmite la spitalul penitenciarului, distruse imediat ce demonstranții au fost eliberați.

„Organizația Jilava 21—22 Decembrie” a luat flință spre sfîrșitul anului trecut, deși ideea plutea în aer încă din februarie, cind Gheorghe Zănea, actualul președinte s-a înfîlînit la Primărie cu Paula Ciubotaru. Aceasta avea deja un registru cu evi-

dența a peste trei sute dintre reținuții zilei de douăzeci și unu și proiecta constituirea organizației sfîștîind totuși la prudentă, discreție și tăcere!

Printre membrii fondatori menționați în statut, Paula Ciubotaru, președintă cu o deloc îndelungată domnie, a simțit nevoia să strecoare și persoane care nu au fost arestate în Decembrie, dar care, în compensație, lucrau la Primăria Capitalei, mai repartizînd locuințe, mai înlesnind ajutoare.

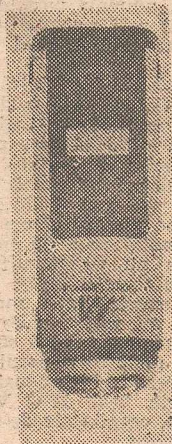
Cam ciudat le-a părut membrilor — al căror număr este în creștere, depășînd acum 400 de înscrieri, și calea misterioasă pe care au intrat documentele în posesia acestei doamne. Procuratura le-a recuperat din fișetul lui Gelu Voican Voiculescu, care, deloc fisticit, la întrebarea de ce le-a ținut sub cheie luni de zile și cu ce drept, a răspuns că așa erau în siguranță! Paula Ciubotaru, fiind în relații extrem de amicale atit cu senatorul de Buzău, cit și cu Dan Ioșif și Cazimir Ionescu, a obținut copiile acestor fișe.

Marcată de un destin la fel de amar ca și cel al omologului său, președintele „Asociației 21 Decembrie”, Paula Ciubotaru a fost exclusă în urma unei adunări generale care a prezentat drept motiv de divorț tendința acesteia de a folosi numele organizației pentru realizarea unor avantaje materiale și atitudinea echivocă față de reprezentanții Puterii cărora trebuie să li se pretindă adevărul, nicidecum să li se facă o insistență curte. Această soartă crudă a transformat-o pe fosta președintă în angajată a unuia dintre birourile guvernamentale. Această neconsolidată tristete a impulsionat-o să caute și să obțină, căci mare e mila tehnocraților, dreptul de a intra în Comisia de aplicare a Legii 42; astfel, fostii colegi de organizație au sansa teribilă de a le fi prezentate dosarele tocmai președintel de ale cărei servicii s-au lipsit. Și care, probabil, le păstrează o vie recunoștință și simpatie.

OLTEA MUTULESCU

Ceas aparat de ras

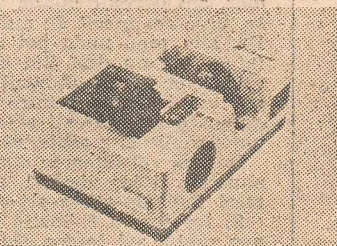
Ceasul deșteptător și aparatul de ras electric, două obiecte utile vieții de zi cu zi, au fost unite pentru prima oară, de firma Selko, sub denumirea

„Alarm Cleancut”. Noul aparat, din imagine este necesar, susține producătorul, în special celor ce prin natura muncii lor sînt nevoiți a călători mult, el indicînd orele de deșteptare și asigurînd o prezentare agreabilă. De dimensiuni reduse, „Alarm Cleancut” poate fi așezat în orice loc în valiză.

Imagini transmise prin telefon

„NT-1 000A” este un mic aparat în greutate de 12 kilograme cu dimensiunea de 17X43X4 centimetri, ce permite transmiterea de fotografii prin telefon. Sistemul dispune de un etaj ce analizează fotografia,

pozitivă sau negativă, cu dimensiuni de pînă la 24X36 centimetri. Un obiectiv proiectează imaginea pe un ecran numit „dispozitiv de transfer de sarcină”, unde este analizată prin

baleiaj în 13 secunde, cu o frecvență de 384 KHz. Semnalul astfel modulat este transformat în semnale numerice și transmis, pe circuitul telefonic obișnuit. La recepție un aparat similar face operațiunea inversă. Un microprocesor modifică automat, în timpul lucrului, contrastul ce poate fi efectuat și manual.

Pentru motocicliști a fost creat micul geamantan din

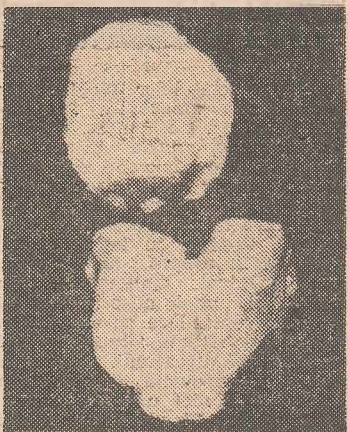
imagine cu dimensiunea de 55X48 centimetri și în greutate aproape 7 kilograme, o combinație între o valiză și un cort de turism. Îmbrăcămintea deplicată formează acoperișul, iar accesoriile de montaj, respectiv befele de susținere, șasiul acestei originale valize, ce poate fi purtată în mină sau ca un rucsac. Covorul pentru sol și salteaua îndoite sînt plasate

în interior. Pentru creșterea capacității locuibile două asemenea valize-cort pot fi combinate între ele.

Sticla material pentru oase

Camenii de știință cenză în prezent un nou material pentru substituirea oaselor în chirurgia ortopedică: sticla. La conferința internațională privitoare la organele artificiale, a avut loc la Universitatea Strathclyde din Scoția, s-a discutat și despre un nou tip de

sticlă fabricat din fosfat de calciu și sodiu care ar fi folosită, în viitor, în vindecarea oaselor deteriorate. Oame-

nil de știință din diferite țări, printre care cei din Anglia și din Olanda, fac cercetări în acest domeniu deoarece se consideră că într-un viitor apropiat materialul va fi folosit pentru susținerea temporară a oaselor rupte sau a celor cu leziuni într-o poziție fixă pînă la vindecare. Noua sticlă este biodegradabilă și ca urmare, la un moment dat, se dizolvă în organism pe măsura refacerii naturale a osului afectat.

AUREL DIANU

MICROMAGAZIN „FLACĂRA”

Valiza-cort

Sticla material pentru oase

SOCIETATEA
COMERCIALA

UMARO

Firmă de prestigiu, cu o vechime de 75 de ani în domeniul construcției de mașini-unelte. Execută o gamă diversă de mașini și utilaje de prelucrarea metalului, a lemnului și metalurgie.

Mașini pentru metalurgie (tras, retezat și șanfronat țevi, broșat, cojit și trefilat sîrmă).

Mașini prelucrare bile rulmenți (pîlire, rectificare, lepuire).

Prese multipoziționale cu transfer.

Mașini la comandă după proiect beneficiar sau producător.

UMARO oferă la prețuri avantajoase materiale disponibile:

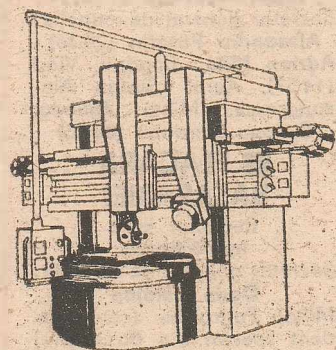
- bare și tablă din oțel și neferoase de diferite calități;
- țevi construcții;
- piese schimb strunguri carusel;
- piese schimb auto;
- componente electrice și electronice din țară și din import;
- organe de asamblare;
- scule lăcătușerie;
- rulmenți, semeringuri;
- materiale pentru ateliere de întreținere și reparații;
- elemente hidraulice, panouri hidraulice, panouri electrice;
- cuțite cu reglaj micrometric;
- scule de mortezat și frezat;
- curele de transmisie;
- plăcuțe ceramice;

UMARO oferă întreprinzătorilor particulari:

Mașini universale de tâmplărie ce execută operații de: rindeluire de îndreptare, rindeluire la grosime, găurire-scoabire, tăiere cu circular, frezare profilare pe una-patru fețe, strunjire.

Mașini reprezentative: MUT 400B, MUT 250, MNF 100F, SAC 1200, MRP 140, FCI FCT-1, MTP, MNF 10 m.

Parametri calitativi superiori, precizie ridicată, multiple posibilități de lucru și o mare flexibilitate - iată caracteristicile acestor produse. Relații suplimentare la telefon 937/31701 int. 392 Biroul de marketing.

strung carusel

Mașini pentru prelucrarea lemnului (ferăstraie circulare, mașini de frezat și cepuit, de calibrat și șlefuit PAL, de cașerat profile, agregate de formatizat, deruloare și decupatoare de furnir, alimentatoare și stivuitoare vacuumatice, strung automat de coplat, cojitor de lemn moale, mașini universale de tâmplărie) pentru orice unitate de prelucrare a lemnului.

Str. Mihai Viteazu nr. 3-5
Roman - 5550 România
Telefon 937/31701, 31702
Telex 25238r. Telefax 31485

Strada Ștefan cel Mare
nr. 258

Telefon 26436

Telex : 25238

ROMAN

PRODUCE :

- Piese turnate din fontă și din aliaje neferoase
- Piese cu destinație pentru mașini-unelte și pentru construcții de mașini.

EXECUTĂ LA COMANDA
DUMNEAVOASTRĂ :

O gamă variată de piese din fontă, prelucrate apoi potrivit cerințelor beneficiarilor.

S.C. „FONTAX” S.A. achiziționează la prețuri deosebit de avantajoase :

- Fontă veche

- Fier vechi
- Fontă goudă
- Ferocrom
- Ferosiliciu
- Crom 99,9%
- Bz Al 10 T
- Bz 6Zn T
- Bz 14T

Adresați-vă cu încredere firmei „Fontax” S.A. Roman

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

Distribuitor autorizat pentru
România al firmelor

Tandon
COMPUTERS - SUA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane :

TANDON COMPUTERS

- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80286, 80386, 80486;
- MONITORE nrb-negru sau color VGA;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
- IMPRIMANTE cu laser;
- REȚELE de tip NOVELL;
- GARANȚIE 1 AN.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii.

Societate mixtă româno-germană
ADRESA : Bd. Poligrafiei 3-5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17.09.60, 17.08.75
fax 17.10.39

și
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

AEG - OLYMPIA

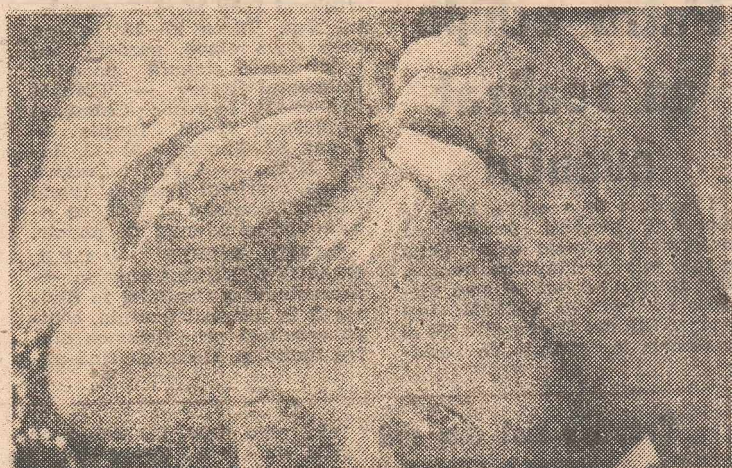
- MAȘINI DE SCRIS;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
- aparate de FOTOCOPIAT;
- TELEFAXURI;
- MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display;
- aparate TELEFONICE;
- CONSUMABILE diverse.

Djuna se confesează (II)

La Moscova a apărut cartea „Ascultă mințile” de Djuna Davitasvili, cunoscută vindecătoare sovietică, despre care se vorbește azi în multe țări ale lumii. Cartea, un fel de autobiografie, expune metoda de diagnostic și tratament, fără a avea pretenția de a fi o lucrare științifică. După cum se arată în ea, strămoșii Djunei sint asirieni, din Mesopotamia, unii din ei vindecători și pe care începutul secolului al XIX-lea i-a găsit trăind în Iran, pe malul lacului Urmia. În urma unor persecuții, cu caracter religios, ei s-au refugiat în Armenia și apoi în Cuban, unde au creat un sat pe care l-au numit „Urania”. În amintirea locurilor unde au viețuit în Iran. Stră-străbunica Djunei, ce a trăit 100 de ani, era vindecătoare, calitate care s-a transmis numai pe linie feminină, cu unele excepții cum este cazul mamei autoarei. Tatăl suferea de rădăcină, boala ce îi producea mari dureri. În-

tr-o zi pentru a le ameliora, când Djuna împlinise trei ani mama a urcat-o cu picioarele pe spatele suferindului. „Îmi amintesc - povestește ea - că la început nu am avut nici o senzație, dar treptat am simțit un flux de căldură, care îmi deveni aproape insuportabil. Eu abia mă puteam ține pe picioare; dar mama nu mă lăsa. După un timp tata mi-a zis că se simte mai bine și crede că s-a vindecat”. După cîțiva ani Djuna a văzut pe minile unui prieten, copil și el, mai mulți negi. Din curiozitate i-a alins. După cîteva zile negii au devenit albaștri, apoi s-au albit, ca pînă la urmă să se usuce și să cadă. La 10 ani și-a salvat fratele mai mic din fîntina curții, în care căzuse. Dar să o ascultăm pe vindecătoare: „într-un moment de neatenție fratele meu mai mic, ce se juca în curte, căzu în fîntină. Auzind strigătul lui disperat, m-am repezit după el și am sărit în apă. Am plonjat sub

el și sprijinindu-mă cu minile de pereții puțului și strigînd și desfăcînd picioarele am putut să-l scot afară, apa fiind pînă aproape de suprafață. Cum mi-am epuizat toate forțele pentru a-l salva, nu am mai avut putere să les și m-am scufundat. Nu știu cît am stat aici. Cred că destul de mult, căci mama mi-a povestit, mai tîrziu, că auzind pe copil plîngînd l-a luat în casă și l-a schimbat de hainele ude, după care micuțul a mărturisit că eu eram în fundul fîntinii. Fratele mai mare, cu ajutorul unor vecini, au reușit să mă scoată afară. În acel moment am sărit în picioare. În jurul meu numai figuri stupefiate. Cîneva chiar a strigat: „asta este o vrăjitoare”. Cum am putut sta atîta timp în apă, fără a o înghiți? Nimeni nu a înțeles și eu însămi nu mi-am putut explica acest lucru”. La 11 ani Djuna a rămas orfană de ambii părinți și odată cu aceasta i s-a încheiat și copilăria. După

terminarea clasei a 8-a a urmat la Rostov școala tehnică de cinema. Întoarsă la Tbilisi cu diploma în buzunar nu a practicat meseria de proiecționist, angajîndu-se ca ospătar la cafeneaua hotelului „Iveria”. După un timp l-a întîlnit pe tînărul ofițer Victor Davitasvili, cu care s-a căsătorit. Dar zvonurile privitoare la calitățile ei „miraculoase” și de „vrăjitoare” continuau să circule intens

în oraș. Iată ce mărturisește Djuna: „se prezintă la mine o fată frumoasă dar desfigurată de o pată roșie pe obraz, ce avea forma unui crab. În zadar s-a adresat diversilor specialiști ce i-au prescris numeroase medicamente. Am pipăit pata simțind în degete semnale foarte puternice. Nu i-am zis foarte puternice.

AUREL DIANU ■

Fotbal

O nouă echipă a viteziștilor?

O nouă echipă se clădește la Steaua, cu un material uman de primă calitate. O nouă echipă de viteziști, care a reușit să ne amintească în câteva faze de Steaua anilor '85, în meciul de mișcare trecută cu Oțelul Galați. Cupa Campionilor, cucerită acum 5 ani, apasă ca o grea dar și duce povară pe umerii unei noi generații. Dorința de afirmare prin titularizare a fost rostită de mulți din-

tre jucătorii de-abia veniți la Steaua. Reîntoarcerea lui Vlăduț trebuie privită ca semn al unei dorite maturizări morale și intenție de încheiere mai rapidă a echipei. Una dintre marile șanse pentru această posibilă nouă echipă este fără îndoială participarea la această ediție a Cupei U.E.F.A., și care ieri (marți, 17 septembrie) a consemnat primul meci cu Anorthosis Famagusta. Să sperăm că la ora cind citiți aceste rânduri, Steaua a făcut primul pas cu dreptul, în compania unei echipe mai puțin dotată tehnic, dar foarte bine pregătită fizic și, mai ales, foarte ambițioasă.

MIHAI SÂNDOIU

Sub semnul cupelor europene

● Meciurile celei de-a patra etape a campionatului diviziei A s-au disputat fiind presărate pe parcursul unei întregi săptămâni, pentru a da un răgaz mai mare de pregătire ambasadorilor noastre în cupele europene. Evoluind la Constanța, în fața unei formații (F.C. Farul) care nu acumula vreun punct în clasament și nu înscrisese nici un gol în primele trei runde, mișcările bucu-

reșteni nu și-au mai dovedit eficacitatea manifestată pe propriul teren, probabil ei exersând mai mult tactica închiderii jocului (asa cum vor avea nevoie în dificila partidă de la Lisabona, cu Sporting). Lucrul acesta le-a reușit pe deplin, ei scoțind o „remiză albă” și realizând „media engleză”. La lumina reflectoarelor din „Gheneca”, Steaua a reeditat și în partida cu Oțelul Galați

scorul de 2-0 înregistrat în fața unei alte echipe de la Dunăre, cea a brăilenilor. În derbyul craiovean, studenții de la Universitatea s-au impus la limită (1-0) în fața jucătorilor de la Electroputere, manifestând o îngrîșătoare criză de formă a atacanților. Ca o fostă „europeană”, „Poli” Timișoara a vrut să dea o lecție-avertisment reprezentanței noastre în Cupa Cupelor, F.C. Bacău administrându-i un sever 4-0. Surpriza etapei s-a consemnat în „Regie”, unde Sportul Studențesc a fost K.O. (0-3 cu Petrolul Ploiești). ● Gîndindu-se,

desigur, la programarea care le rezerva două deplasări consecutive, rapidiștii n-au dezarmat după ce au fost conduși cu 1-0 la Bistrița și au întrecut Gloria cu 2-1, obținînd o a doua victorie în deplasare. ● Scorul etapei (5-0) a fost consemnat la Pitești, în confruntarea F.C. Argeș - ASA Electromures. Tot cinci goluri și la Sibiu, unde F.C. Inter a învins pe Corvinul Hunedoara cu 4-1. ● F.C. Brașov a trebuit să se întrebuițeze serios pentru a depăși cu 2-1 pe Progresul Brăila.

POMPIIU L. DUMITRESCU

Baschet

Gazdele învingătoare pe linie

La sfîrșitul săptămîinii trecute a luat startul cea de-a 43-a ediție a campionatului național de baschet masculin: „U” Cluj - Matcocon Tg. Mures 103-69, SOCED (fostă ICED) București - „Poli” ELBA Timișoara 94-77, C.S.U. Balanța Sibiu - Dinamo Oradea 82-68, Farul Constanța - Politehnica Iași 74-67 (derbyul Steaua - Dinamo va fi reprogramat).

RAPID BUCUREȘTI - SPORTUL STUDENȚESC 96-86. Un meci în care suporterii feroviarilor au trecut prin mari emoții, favoriții lor fiind aproape în permanență conduși pe tabela de scor (21-27, 52-57, 57-64). În min. 30 studenții îl pierd pe Matei Popovici (eliminat pentru 5 greșeli personale), rapidiștii (impulsonați de Suciu și Ghiță) revin spectaculos de la 80-86 și în ultimele 4 minute sînt irezistibili: scor final 96-86!

rea să aibă la discreție partida cu craiovencele, mai ales că în min. 8 scorul era de 7-1. Deși victoria nu le-a fost periclitată vreun moment (oaspetele au venit doar în câteva rânduri la un singur gol diferență), „vișiniile” au avut la pauză doar 15-13, iar în final au existat unele momente de cumpănă, dar forma bună a portaritei Ana Moldovan (a apărut două lovături de la 7 m și a declanșat contraatacuri tăioase prin Florica Ivan), cit și eficacitatea manifestată de Sorina Lefter și Marilena Doiciu le-au conferit satisfacția unei victorii meritate, adversarele contribuind și ele la realizarea unui frumos spectacol.

POMPIIU L. DUMITRESCU

TAROM-ul nu cîștigă din afacerea cu Ion Țiriac

Omul de afaceri Ion Țiriac pierde din popularitate. Prezența lui în societatea comercială care se va ocupa de handling-ul aeroportului Otopeni a stîrnit suspiciuni. Am cerut amănunte despre ce urmează să se întîmple domnului Nicolae Brutaru, șeful Departamentului aviației civile.

— Este o societate comercială cu patru parteneri: o firmă a domnului Ion Țiriac, o agenție de handling a Lufthansei, ANAROM și TAROM. Noi simțim foarte deficitar în ceea ce privește serviciul de handling. Toată lumea știe că la TAROM se fură din bagaje, că nu avem bandă, serviciu cu computer. Noi lucrăm încă la creion și hîrtie și chitanță de mîna. Oamenii se tem puțin pentru că unul din manageri va fi neamț iar posturile vor fi ocupate prin test și concurs.

— A fost o licitație între mai multe firme care se ocupă de handling?

— Din cîte știu eu, nu. Oricum cei care vor moderniza aeroportul vor trebui să se pună de acord cu cei care fac handlingul pentru a merge pe aceleași principii. De aceea s-a mai întîrziat puțin pentru a vedea cine va cîștiga licitația pentru modernizarea aeroportului. Mai sînt și probleme tehnice. La un moment dat a apărut aspectul că TAROM-ul va pierde. Din cîte știu eu la ora aceasta TAROM-ul nu pierde dar nici nu cîștigă prea mult. În schimb cîștigă aviația prin serviciile respective. S-au propus și niste taxe mari care nu sînt la îndemîna pasagerilor români. Și aici se mai negociază în acest moment. Dar la ora actuală asemenea servicii se impun. Personal, eu aș vrea ca această activitate să înceapă și mine.

AURELIA BORIGA

Gimnastică

Punte peste ani

Indiscutabil, Campionatele Mondiale de gimnastică de la Hoosier Dome, Indianapolis (S.U.A.) au căpat în cel mai înalt grad atenția iubitorilor de grație și măiestrie din țara noastră. Această a 26-a ediție, care a reunit sportivi și sportive din 51 de țări, a însemnat pentru școala românească de gimnastică o nouă confirmare a valorii acestora în confruntarea cu adversarii de prestigiu din „țările continențelor”: U.R.S.S., S.U.A. și R.P. Chineză. Și dacă ne-am sacrificat nopțile urmărind transmisiile televizate și ținînd pumnii pentru reprezentanții noștri, putem spune că nu avem ce regreta, satisfacțiile fiind deosebite. Cu greu vom putea uita frumusețea luptei pentru supremația mondială în întrecerea feminină pe echipe, unde fetele noastre (Cristina Bontas, Mircea Pașca, Lavinia Miloșovici, Vanda Hădărean, Maria Năușă, și Eugenia Popa) au dat ocazional sportivelor americane și sovietice, obținînd medaliile de bronz: 1. U.R.S.S. 397,055 p., 2. S.U.A. 394,116 p., 3. România 393,841 p., 4. R.P. Chineză 390,642 p. Unde mai pui, patru fete din echipa Stateelor Unite erau pregătite la școala din Houston a soților Martha și Bela Karoli, iar o

alta aparținea clubului lui Gheza Pojar! O punte peste ani se crea în inimile și sufletele noastre, mai ales cînd ascultam comentariile experte ale inegalabilei noastre Nadia Comăneci... Iar dacă la individual compus, Cristina Bontas obține o nouă medalie de bronz pentru delegația noastră (clasată a treia, după americanca Kim Zmeskal și sovietica Svetlana Boghinskaia), „aurul” avea să ne fie adus în finalele pe aparate de către Lavinia Miloșovici (la sărituri) și de către Cristina Bontas (la sol), Lavinia Miloșovici cucerind încă un „bronz” la birnă. Felicitări din inimă pentru aceste minunate fete ale noastre, pentru antrenorii care le-au pregătit (Eliza Stoica, Octavian Belu și Ioan Pop) cit și pentru cei care le-au îndrumat primii pași la cluburile lor!

În concursul masculin pe echipe (cîștigat de U.R.S.S.), România a ocupat locul 9, obținînd însă calificarea pentru J.O. '92 (ca, de altfel, și la feminin). La individual compus, pe primul loc s-a situat sovieticul Grigori Misutin, băieții noștri clasîndu-se pe poziții modeste, ei nefiind prezenți în nici o finală pe aparate.

pele oaspete: C.S.M. Sf. Gheorghe - Rapid Meftin București 17-32, Rezonul Săvinești - Textila Zalău 23-26 și Constructorul Baia Mare - Chimistul Rm. Vilcea 27-33. În cea de-a doua etapă, gazdele au cedat într-o singură partidă: Rulmentul Brașov - TEROM Iași 18-24. În rest: Chimistul - Rezonul 36-28, Textila - C.S.M. Sf. Gheorghe 34-13, Rapid Meftin - C.F.R. Craiova 28-24, cvartetul Textila, Rapid Meftin, Chimistul și TEROM acumulînd maximum de puncte.

RAPID MEFTIN - C.F.R. CRAIOVA. Rămăsă singura reprezentantă a Capitalei în divizia A la handbal feminin, echipa rezultată prin fuziunea dintre Rapid și Mecanică fină pă-

Handbal

Patru echipe au realizat eventul

Cea de-a 34-a ediție a diviziei A la handbal feminin a programat primele sale două etape, iar la sfîrșitul săptămîinii trecute, din etapa de debut refînă victoria realizată de TEROM Iași asupra Sîntei Păcău (27-23) și succesele înregistrate de echi-

nici prea dese, iar aria acoperită de ele a fost destul de mică. Deci, indiscutabil, a venit toamna!

În continuare, veștile meteorologice nu sînt prea îmbucurătoare. Din materialele de care dispunem în acest moment se prefigurează o răcire destul de accentuată începînd de astăzi din nord-vestul țării. Astfel, azi, odată cu pătrunderea masei reci de aer, nebulozitatea se va accentua în Crișana, Maramureș, Transilvania și nordul Moldovei și va ploua. Odată cu acestea vîntul se va intensifica trecător. La munte,

la peste 2.000 m, temporar va ninge. Temperaturile maxime se vor încălzi, în general, între 18° și 22° C. În restul țării va predomină o vreme frumoasă, cu un cer mai mult senin. Doar în a doua parte a zilei nebulozitatea și șansele de ploaie vor crește simțitor. În aceste zone temperatura aerului va urca pînă la valori cuprinse între 22° și 26° C.

Joi nebulozitatea și aria ploilor se vor extinde în aproape toată țara. Cele mai afectate de ploii vor fi regiunile sudice, sud-vestice, în schimb în cele din nord-vest se va resimți o ușo-

ră ameliorare. Temperaturile minime vor fi cuprinse, cam, între 6° și 16° C. Vineri vremea va intra într-un proces de ameliorare treptată. Astfel ploile vor diminua ca arie și frecvență în mai toate zonele țării, mai puțin cele sud-estice. Sfîrșitul de săptămîină se anunță a fi destul de frumos dar rece noaptea și dimineața. În cursul zilelor temperaturile maxime vor crește treptat. Săptămîna care urmează va debuta cu o vreme predominant frumoasă și în încălzire ușoară.

IOANA MAȘEK

DIRECTOR
George Arion

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

Secretar general de redacție:
Eugen Mihăescu

■ PUBLICIȘTI COMENTATORII (17 00): Dumitru Constantinescu, Horia Pătrașcu

■ EVENIMENT (25 42): Mihail Gălățanu, Petre Barbu, Pașcu Balaci, Radu Ciobotea, Alexandru Mihăilă

■ DREPTURILE OMULUI (26 00): Roxana Paicu-Manolescu, Valeria Dorneanu

Elena Grecescu, Oltu Mutulescu, Corneliu Oltu, Cristian Pavel, Mihai Stănescu

■ CULTURĂ - ÎNVĂȚĂMÎNT (25 59): Mihai Săndoiu, Paul Viniciu

FLACĂRA BIS

Redactor șef:

Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție:

Liana Tatos

Liviu Timbus, Aurelia Boriga, Constantin Dumitru

REBUS

Redactor șef:

Tudor Octavian (14 57)

Secretar general de redacție:

Alexandru Pășărin (20 36)

Adrian Mitu, Bogdan Vlad (14 57), Aurel Ștefan Alexandrescu, Mihai Zgubea,

Simona Simțianu (20 35)

FLACĂRA BASARABIEI

Redactor șef:

Ion Zubașcu

Secretar general de redacție:

Dorin Sălăjan

Mihai Potirniche (corespondent special din Basarabia)

(25 59)

■ FOTOREPORTAJ (25 28): Elena Ghera, Gig Motoianu, Silviu Stan

■ SECRETARIAT TEHNIC DE REDACȚIE (21 23, 14 53, 20 72): Mircea Popp, Maria Bărbulescu, Alexandru Benga,

Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer,

Smaranda Petrea, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu

Adrian Petrescu

■ SECRETARIAT - ADMINISTRAȚIE (20 02, 25 58): Dan Mircea Popa, Liliana Crețu, Mihaela Moroșanu,

Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATIONS (26 34): Ruxandra Onofrei

■ DIFUZARE

Manuela Vasiliu - 17 48 91 -

■ Adresa redacției și administrației: București, Piața Presei Libere, nr. 1, cod 71311. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20

Fax - 17. 48. 91.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRES-FILATELIA. Sectorul export-import presă P.O. Box. 12 - 201, telex 10876, PRSFIR București, Calea Griviței, nr. 64 - 66.

■ Administrația: EDITURA „Presa Națională” S.A. (ex. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

■ Cont nr. -

40.72.30.110.496 (lei)

BCR, filiala sector 1,

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București.

16 pagini - 10 lei

Vremurile sint cum sint Dar vremea?

(or... vremei pentru 12-24 IX 1991)

Luna bobocilor ne-a oferit pînă acum o vreme foarte rece. Dimineața am dîrdîit, zdrăvăn de frig, mai ales cei aflați în controlul țării, iar la prînz, nu de puține ori, tinjeam după ceva mai multe grade. Cu ploile ne-a fost ceva mai ușor pentru că nu au fost nici prea multe